

Od avtorja uspešnice Votlina skrivnosti

BOJAN EKSELENSKI

SOMRAK DRUGOTNOSTI

POVESTI IZ SAGE VITEZI IN ČAROVNIKI

KOLIKO TRUPEL JE VREDNA ČAST ENEGA?

Kolofon

Somrak Drugotnosti, Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki

Copyright © 2006 - 2017 by Bojan Ekselenski.

Vse pravice pridržane.

Prelom in oblikovanje

Bojan Ekselenski

Zbirka

Fantazija

Naslovnica:

Zahvala portalu 7thems.com.

Založnik

Bojan Ekselenski, samozaložba

www.samozalozba.eu / bojan.ekselenski@samozalozba.eu

Tisk:

Grafika Gracer

V Celju, 2017

1. izdaja, naklada 120 izvodov, začetna cena 9,90€

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.9

EKSELENSKI, Bojan

Povesti iz sage Vitezi in čarovniki. Somrak drugotnosti / Bojan Ekselenski. - 1. izd. - V Celju : samozal. B. Ekselenski, 2017. - (Zbirka Fantazija)

ISBN 978-961-94219-3-2

291695104

KAZALO Somraka Drugotnosti	
Moja spremna beseda	4
Prolog somraka Drugotnosti	6
I. ZADNJI BOJ ZEOLIJ	9
1. Šibki so ponižni, močni še ponižnejši	11
2. Gorje plemenitim ob somraku bogov	16
3. Včasih zadostuje prepričljivost	32
4. Pot brezkrvnega	42
5. Krvna garda Božanskega carstva	49
6. Zasleduje jih bolezen propada	57
7. Landogar moj dom	66
8. Zadnji boj	70
II. DUHOVI ALDEVERGA	77
9. Sebičnost vzame in ne daruje	78
10. Maščevanje je mogočna sila pogube	88
11. Igra drobnega z mogočnim je čudoviti ples presenečenj	95
12. Dragoceni deklici	101
13. Pogum brez modrosti je melodija brez poezije	106
14. Gospodar napuha je strast do samega sebe	115
15. Pozornost na Tisto je neprekinjen tok ljubezni	123
16. Strah je brez ponosa	132
17. Šibka volja prinese ljubezen do ega	139
18. Včasih se moraš skloniti in počakati, da gre vihar mimo	147
19. Izhodišče zmage pri tidiasu je postavitve figur	153
20. Ne stopaj na pot brez motiva	171
DODATKI (slovar, Božansko carstvo)	179

Moja zasebna spremna beseda

Somrak drugotnosti ima pestro zgodovino in kar nekaj permutacij. Leta 2015 je nastala zbirka **Somrak Drugotnosti – Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki**. V zbirko sem uvrstil že izdani noveli - Zadnji boj Zeolije in Duhovi Aldeverga, ki sem ju predhodno malce spoliral in dopolnil z dodatnimi zanimivimi prizori in dodatki. Noveli sta ločeno doživeli samo elektronsko izdajo in pri tem bo ostalo.

Zbirka Somrak Drugotnosti je končno doživela tiskano izdajo.

Pred vami je zbirka, ki je organsko povezana v dvodelni roman. Razširil sem jo z dodatki in dodatnim poglavjem.

Somrak Drugotnosti je tragična zgodba o zvestobi, prevari, pogumu in ljubezni, izpovedana skozi oči več protagonistov.

V prvem delu, Zadnjem boju Zeolije, ki poteka v senci iskanja tehagacev, spremljamo tragični boj Zeolije na njenih branikih. Neizmerne vojske Božanskega carstva se dneve in noči zaletavajo v neuklonljiv branik pogumnih in srčnih pri obrambi svojih domov in družin.

Drobna deklica Aleja, utelešen strašni damejah se odloči, da sama prevzame breme preboja.

Pojavi se ključno moralno vprašanje:

Koliko ljudi mora umreti za zadovoljitev časti enega.

Kdaj je dovolj krvi?

Zakaj je sploh potrebno v imenu časti pretakati kri?

Odgovori na ta vprašanja sploh niso tako preprosti, kot so videti s perspektive plemenitih vitezov ali iz zornega kota preprostih vojakov, ki so se znašli v krvavem vojnem mlinu.

V nadaljevanju, Duhovih Aldeverga, se odvija še en tragični boj, lov na tehagace. Mešarah po legendi ne more brez vseh treh tehagacev in sibetov izvesti obreda Pemej in s tem izničiti silnosti zatabov, temnih talismanov Megšelema.

Vilinski mogočnej Amrokh Gideus s prevaro izmakne oba tehagaca. Ker že ima en tehagac in sibet, mu manjkata samo še sibeta. S svojo drzno potezo je presenetil vse, ki jim je mar usoda dragocenosti. Družčina se s podporo temnih vilinov poda na lov za bežečim vilinskim čarovnikom. V spletko se vpleteta še Virena in Aleja, meašiki Božanskega carstva. Nihče ne ve, kdo je lutka in kdo lutkar.

Vabim vas, da se podate na fantastično potovanje po sledih srčnih in pogumnih.

Nekega dne v Celju

Prolog somraka Drugotnosti

Kraljestvo Medalar je na vzhodu, na mestu z imenom Velika sipina, doživelo katastrofo in izgubilo kralja Nimorja Feowella. Severna armada Božanskega carstva pod vodstvom carske meašike Aleje I in lorda Setha Ureusa je popolnoma uničila cvet medalarske poklicne vojske. Edino Zeolija, najzahodnejša grofija Medalarja, ni pomembneje sodelovala, zato je po porazu ostala nedotaknjena.

Novi kralj Enrich Feowell, nesposoben alkoholik, je odgovornost prelagal na ljudi okoli sebe. Božansko carstvo je hitro sprevidelo, da jim naproti ne stoji resen in organiziran nasprotnik.

Carske vojske so na treh mestih vdrle v osrednjo ravnico in vse svoje napore usmerile v bliskovit prodor proti zahodu. Presenečenje je bilo uničujoče popolno. Po samo tridesetih dnevih vojne je padel Lithinall, prestolnica Medalarja, a že deset dni kasneje so prve horde pljusknile ob branike Zeolije.

Malahid Zeolski je svojemu sinu in peščici obljubil, da bo zdržal na Ožinah, dokler se varno ne izmuznejo v Divjino obširne pozabljene dežele zahoda (ponekod so pozabljenim zahodnim deželam rekli Ozunje).

Peščica pogumnih je v času obleganja Ožin zapustila Ledeno deželo vilincev in se podala v skrivnostni svet Divjine.

Iz Megšlema je vstala Elejla, krona strahote,
Povzdigneta se iz ponórja Abadona stebra Moči in Volje,
Vstaneta dva damejaha, nikoli en sam, nikoli trije,
Vstane sedem še kerkešev, sedem esenc volje Elejline,
Nikoli jih ni šest,
Nikoli osem večnih duš preddverja Abadona.
Skupaj so deset,
Nikoli enajst, nikoli devet, večno deset.
Zdaj resnica je razkrita,
Deset je zatabov,
Talismanov kaosa,
Ki izsesajo radost iz življenja,
Ki ustvarijo nesmisel iz smisla,
Ki rodijo praznino iz obstoja,
Ki darujejo sovraštvo za ljubezen.

Zeolija v času Kraljestva Medalar

ZADNJI BOJ ZEOLIJE

POVESTI IZ SAGE
VITEZI IN ČAROVNIKI

V peklu bodo imeli ognjena ležišča in odeje. Glejte,
tako kaznujemo nevernike.

(Koran 7/41)

1. Šibki so ponižni, močni še ponižnejši

Malahid Zeolski neposredno vodi svojo največjo bitko, ki se nikakor noče končati. Brezkončne horde basilea Božanskega carstva poskušajo prebiti zeolske vkopane položaje. Že skoraj dva mogosa neuspešno, znova in znova, besno napadajo. Zeolija je poslednji branik Medalarja, zadnja fronta severnih meja človeštva. S padcem Zeolije bo padel sever in Cesarstvo Shedanija bo ukleščeno med Ardenijo in Ellionom, neugodnima južnima deželama in naraščajočim Božanskim carstvom.

Grofov šotor je postavljen precej blizu bojnim položajem. Okoli njega so razporejeni šotori t. i. Prstanove straže. Šeledina posebej izurjenih lemikov v mirnem času varuje največjo relikvijo Zeolije, vladarski prstan Zeolije. Shranjen je v »Prstanovem stolpu«, posebnem delu palače v Zeolvergu. Na vojnem pohodu gre, poleg skrinje s prstanom, z grofom tudi njegova straža.

Deževno obdobje obilno namaka zemljo. Grof se ves premočen vrne s prednjih obleganih položajev. Spremstvo utrujeno razjaha izmučene konje. Odločno stopi na blatna tla in se vzravna.

Deževnica se v gostih curkih zliva z dežnega plašča. Globoko zajame sapo. Vzdihe. Srepo premeri osebje, ki priteče iz šotora pozdraviti svojega bemeja. Z roko si s čela obriše polzeče mrzle dežne kaplje in najbližjemu služabniku preda mokro dežno ogrinjalo. Zatem se spogleda s spremljevalci in zadovoljno reče:

»Naši se odlično držijo. Kar naj si Božanstvo lomi zobe. Arcusov nasvet odlično deluje. Sicer s takšnim bojem ne pridobiš slave, vendar,« naredi trenutek premora, »se je vkopavanje vojske izkazalo za odlično potezo.«

Vstopi v šotor in zagleda pred nekaj dnevi najavljenega gosta.

Cesarski predstavnik, pleidik Uris Danon, ga čaka ob kozarcu vina. V šotoru mu je, do prihoda grofa, družbo delal mahib Iliad Feror. Odposlanec njegove svetosti Leona Simidala je ravno komentiral zeolski način boja:

»Ne razumem, kako ste lahko poslušali takšen nasvet. Vkopavajo se jamske mačkonke in orki, častni *lemiki* pa nikoli.«

V sebi še zašepeta:

»Kako nečastno.«

Grof odločno pritegne pozornost:

»Gospodar Danon, proti divjadi Vzhoda je častno vse, kar jih ustavi,« in srepo ošine gosta. Uris ob pogledu na mogočno grofovo postavo vstane in se kratko prikloni:

»Pozdravljen bemej Zeolije in šelgeac Medalarja.«

Malahid trpko odvrne:

»Nisem šelgeac Medalarja, dokler se tako ne odloči modrokrvni *Jadaget mealkuda* Medalar,« in nejevoljno reče, »Strinjam se z vami, vkopavanje vojske ni ravno časten način vojskovanja, vendar je to edini način, ki basileu preprečuje preboj na zahod.«

Trdo sede naproti gosta in nadaljuje brez izmenjav običajnih vljudnostnih fraz:

»Nimam časa za vljudnostno kramljanje, zato kar k poslu. Zanima me, kdaj in kje namerava cesarstvo Shedanija razbremeniti pritisk na zadnjo obrambo Medalarja? Vsa vojska basilea se zaletava v moje ljudi in ostal sem brez rezerv. Prej ali slej bo obramba popustila in sovražna zverjad bo potrkala na vaša zadnja vrata. Sovražnikov južni bok je že cel mogos odprt kot devica na poročno noč. Kdaj? Samo to me zanima,« in mračno zoži pogled. Z obraza izgine vsaka sled dobrohotnega vladarja. Mehke gube nasmeha izginejo in obraz zamračijo ostre zareze skrbi.

Gost prebledi ob grofovi neposrednosti. Pogovor se ni začel preveč dobro. Zakašlja in odvrne:

»Cesarsko svetokrvno veličanstvo poskuša dobiti podrobnejšo sliko o položaju in namenih **vašega** sovražnika. **Tibamet** Artus Orwen se je velikodušno ponudil za posrednika v nastalem sporu. Cesarstvo nikakor ne bo dovolilo nasilnih sprememb **svojih** meja. Iskreno verjamemo v zadovoljivo rešitev spora, preden ta potrkna na **naše** trdnjave.«

Grofov obraz zalije mračni ton razočaranja. Za hip se spomni na misijo brezkrvnega *podlasnika* pred invazijo na Medalar. Zeolijo je hotel prepričati v izdajo lastnega kraljestva. Modrokrvni pred njim ima najbrž podobno nalogo. Prepričati ga v izdajo. V ravnodušnega gosta zapiči srepi pogled in ledeno sikne:

»O kakšni mirni rešitvi spora govorite? Saj ne gre za klofutanje okoli kašče žita ali ravs za pobeglo čredo ovac! Pri Elu, gre za boj z basileo in njegovimi hordami zveri. Napadajo z vso silo,« za hip naredi premor in še mračneje nadaljuje. »Vztrajali bodo do uničenja civilizacije in našega načina življenja,« ter razočarano odkima. »Kako lahko pri zdravi pameti govorite o sporu in posredovanju za miroljubno rešitev? Pri poljanah Kadešaha, kako lahko sploh omenjate pogajanje z basileo? Takšna neumnost se lahko izrodi samo v stremuškem nemoralnem umu povzpetniškega liberosa brez trohice časti! Brez cesarjeve pomoči lahko zdržimo še kakšen mogos, v primeru čudeža dva, a potem bo igra končana,« in sikne skozi priprte ustnice. »Zagotovo veste, da je ta vaš častihlepen liberos, takoj po začetku vojne, k meni poslal svojega *podlasnika*. Brezkrvneža sem nagnal čez prag palače. Zdaj pa vi!«

Obraz mu zalije rdečica besa in dvigne glas:

»V sebi imate nekaj plemenite krvi. Vsaj vam mora biti jasno,« in bridko zaključi. »Po koncu Zeolije pride zadnja ura še za Shedanijo.«

Pleidik se s prstom pogladi pod ustnico, nekaj trenutkov išče besede in hladno odvrne:

»Za vas bo res mogoče konec. Svet okoli vas se spreminja in če želite preživeti, se morate prilagoditi. Nekateri so dojeli bistvo sprememb. **Herot** Zalabena je vedel, kdaj naj odloži meč in prime palico miru. Prejšnji mogos sem obiskal spoštovanega tezgeja Agela Nivurja. Zaradi zdrave pameti je postal gospodar pomembnega dela Medalarja. Od same kronske princeze, meashiike Aleje I je prejel *malahidski* naziv *tezgej*, torej grofa Zalabena. Z modrostjo in pogumom je pravočasno sprejel pravilne odločitve in rešil mnoga človeška življenja. Namignil mi je možnost sporazuma tudi z vami. Basilea se dobro zaveda sledečega,« med iskanjem grofovega mračnega pogleda naredi trenutek premora in živahno pristavi, »brez pomoči lokalnega plemstva ni uspešne vladavine. Božanstvo ne potrebuje grmade trupel, saj od njih ni koristi, temveč mir in prehod proti zahodu. Samo to in še naprej boste vladali svoji grofiji, seveda v okviru Božanskega carstva. No,« ravnodušno vzdihne, »mogoče pa vam je bolj všeč krona mrtvega kraljestva. Saj vam po dednem patentu pripada krona Medalarja. Tu pa je tezgej Zalabena malce odveč. Je tako?«

Grofov obraz zasenči bes. Nekaj trenutkov molči. Zatem sikne skozi zobe:

»Koga sploh zastopate? Če je kdo od smrtnih božanstvo, je to svetokrvni Leon. Plemeniti cesar gotovo ne sklepa poslov z vzhodnimi hordami. Čigavo maslo je to? Kaj sploh sprašujem?« zaokroži z očmi in jezno pihne.

»Takšna izdajalska ideja se je lahko porodila samo v umu brez časti, v glavi pokvarjenega *liberosa* Artusa Orwena. Le človek brez kaplje plemenite krvi je lahko tako ... Nečasten. Moral bi vedeti,« dvigne pogled v streho šotora.

V sogovornikove temne oči zapiči svoj jezni pogled in razočarano zavzdihne:

»Prišli ste me pozvat na predajo in izdajo. Namesto meča mi ponujate blazino za klečanje,« hip pomolči in tiho nadaljuje. »Če bi hotel nečastno izdati svoje kraljestvo, bi že pred mogosi sprejel mnogo ugodnejšo ponudbo. Pa je nisem, ker imam odgovornost in čast.«

Pleidik ravnodušno vzdihne:

»Kakor želite. Ne morem vam odreči pravice do uničenja in zaslužnjenja dežele.«

Grof se zareži:

»Res vam ne potegne. Najmanj zadnji mogos smo vsi na braniku časti zgolj trupla. Po zaslugi nedoumljivih Elovih milosti se nikakor nočemo zvrniti v svoje gomile spokoja.

Vsako noč, preden me zagrne spanec, slišim klic brodarja Alisse in vsako jutro se zbudim z mislijo, da sem še za en dan prelisičil neizbežno. Vem, kaj sovražnika preganja na zahod! Namere basilea berem bolje od svojega dnevnika. Če mu pravočasno uspe, pa mu zaradi našega npora ne bo, to pomeni konec človeštva. Vaša izdajalska preračunljivost vas ne bo rešila. Shedanija bo padla, a človeštvo se bo izvleklo zahvaljujoč mojemu vztrajanju.«

Pleidik molči in s pogledom beži od grofovih grozečih oči. Zatam potuhnjeno spregovori:

»Tukaj sem očitno odveč. Sami veste, kako želite umreti.«

Grof odkima:

»Naša smrt bo zabeležena v junaških epih naslednjega eona. Vi,« grozeče usmeri prst v gosta, »vi pa se boste zvrnili v grob ponižanja in grenke pozabe,« in namigne stražarjem. »Obisk poslanika njegovega svetega cesarskega veličanstva je zaključen. Prosim, pospremite ga do njegovega konja in poskrbite, da hitro in varno zapusti našo grofijo,« ter utrujeno vstane. Ne zmeni se za roteče klice gosta. Malahid mu obrne hrbet in stopi pred prapor Zeolije.

Zaveda se bolečine iztekajočega življenja. V tem boju je ostal popolnoma sam. Božanska osebnost je vsem zmešal pamet. Glavo položi med dlani in zašepeta:

»Očitno sem edini z jasnim zavedanjem, zakaj ne smemo popustiti in dovoliti temnim hordam prehoda do zahodnih vrat grofije. Kako dolgo še lahko varam brodarja Alisse?«

Nežna deklica z manjše vzpetine opazuje pogorišče obleganja. Vonj po zažganem je premagal vse druge vonje jesenskega deževja.

Ravno je odslovila hendvejskega tramakoša, ki je prinesel slabo novico. V dveh naletih na Gelsysko tesen so izgubili skoraj jepazak orkov in kačjeglavcev. Zeolski mahib je ostal na svojih položajih.

Na Gelsyski tesni so nas presenetili. Vilinci so Zeolce spustili čez tisto zaplato. Torej moramo s še večjo silo udariti na osrednjem delu. Izgubili smo mogoče mogos. Z očmi zaokroži po temnih oblakih, iz katerih že nekaj dni lije. Njena oblačila so, kljub silnemu nalivu, popolnoma suha. Voda se steka po nevidni opni neprebojnega magijskega štita. Razmehčana zemlja otežuje hitre premike in težki konjenici povzroča nemalo težav. Nasprotnik na drugi strani je vkopan in jekleno vztraja. Svoje položaje je prepredel z različnimi ovirami za onemogočanje hitrih manevrov.

Zeolski grof je pameten in zna v pravem trenutku upoštevati nasvete Onostrancev. Ne popušča, saj dobro pozna bistvo te vojne. Celo tvegal je s premikom na Gelsys.

Iz razmišljanja jo predrami lord Ureus:

»Gospodarica, zmanjkuje nam časa, saj so nas pri Gelsysu ustavili. Ko bo padel prvi sneg, bo prelaz neprehoden za težjo vojsko. Ima Božanstvo kakšen nov načrt?«

Deklica se kislo nasmehne:

»Časa nam **ne** primanjkuje. Trmoglavci grof krvavi, a ne popušča. Vztrajno drži položaje in s tem kljubuje vsaki vojni logiki,« in zamahne z ročico. »Kar naj! Zaradi obilnega deževja imajo jekleni pajki in ognjene kočije pol mogosa zamude, a zanesljivo prihajajo. Bomo videli, koliko bodo zdržali proti ognju in jeklu magičnih živalic,« in si popravi kapuco.

Lord Ureus samo prikima. Ob drobnemu telesu Aleje I, mešaške Carstva je videti mogočen, a hvaležno služi krhkemu telesu. Lord čuti srečo v prisotnosti drobcenega bitja. Ves radosten služi njeni volji. Njena volja je sijaj damejaha.

2. Gorje plemenitim ob somraku bogov

Vojna se vleče, čeprav je čas za zimsko premirje. Nihče noče odnehati in razviti zastav zimskega premirja. Zeolci besno vztrajajo, vzhodnjaki še srditeje napadajo.

Po vzpetini se zjutraj začnejo pomikati ogromne gmote. Njihovo srh vzbujajoče grmenje po razmočeni zemlji sproži nemir v prednjih rovih.

»Kakšna groza je zdaj to?« se sam zase vpraša jamit Karim Olod, poveljnik 1. taraga na enem najbolj izpostavljenih položajev 4. medreje Alharad. V zadnjem mogosu je preživel že mnogo naletov tzevogov in naskokov orčjih hord. Nedaleč stran, na razmočenih poljanah, gnije nekaj tisoč orčjih trupel. Na srečo jih zahodnik varuje pred smradom razpadanja.

Zaskrbljeno opazuje pajkom podobne kovinske gmote med vztrajnim napredovanjem čez prvi pas že precej načetih ovir.

»To je nekaj novega,« in se obrne proti kurirju. »Sporoči v *isitah* o novem sovražnikovem orožju. Podobno je velikim kovinskim pajkom. Brez težav so se prebili čez prve ovire. Naj pripravijo katapulte. Sprožiti jih morajo na moj znak. Nič prej!«

»Razumem,« odvrne kurir in steče do vkopane konjušnice.

Takoj dvigne zastavico in lemiki začnejo pripravljati sode z gorečo vodo. To so zadnje zaloge. Zaradi množičnih napadov tzevogov je oskrba že skoraj prekinjena.

Ogromne kovinske gmote se brez zastoja prebijajo čez različne ovire. Skozi usta, ali karkoli že imajo, bruhajo dolge ognjene curke. Jamita spreleti iskra strahu. Kovinski pajki so nova hudobija temnega vladarja in njegovih smrtonosnih služabnikov.

Ismag lemik Orij Ahmadi sprevidi kruto dejstvo - rešuje ga

ravno *zemljožerkin*a luknja, kjer se skriva in spi.

Sprva se ni preveč veselil nečastnega ritja po zemlji. To ni niso dejanja, vredna zeolskega lemika. V zaklonu je preživel kar nekaj napadov tzevogov in katapultov z ognjenimi krogli. Zdaj zaskrbljeno opazuje opustošeno bojno polje in valjenje ostudno škripajočih pajkastih nakaz. Obrne se proti tovarišu, s katerim deli majhno podzemno luknjo:

»Še ena hudobija.«

»Še ena.«

Jamit Karim priteče in skoči v jarek. Zadihan se nasloni na mokro zemljo:

»Ti pajki gazijo vse pred sabo. Česar ne morejo prebiti, pa radostno požgejo. El si ga vedi, kakšna čarovnija jih poganja. Če naši ne bodo česa pogruntali, smo pečeni ali speštani. Ne vem, ali jih bo ustavila goreča voda.«

»Tako slabo je?« vpraša Oriji. Karim prikima:

»Tokrat nam ti rovi ne bodo mogli rešiti riti. Če jih ne potolčejo naši katapulti, ali jim ne pride do živega ogenj, lahko samo bežimo.«

Orij jezno pihne:

»Mene že ne bodo zgazili ti jekleni pajki. Tako poceni pa ne mislim v Onostranstvo. Vsaj ne še danes.«

Kovinski pajki so vse bližje s srhljivo vztrajnim prodiranjem. Nobena ovira jih ne ustavi. Visoko jih preletijo tzevogi, kakršnih še niso nikoli videli. Njihova kovinsko lesketajoča telesa ne kažejo napadalne namere, saj letijo precej visoko, izven dosega velikih lokov. Verjetno so dojeli smrtonosno moč teh lokov in iščejo kakšen lažji plen. Pred petimi dnevi so prvič napadli nevojaški cilj. Do tal so požgali neko vas daleč za zadnjimi vojnimi linijami. Takšno barbarstvo dokazuje sovražnikov obup zaradi zastoja pred ožinama.

»Zmaji bodo kurili nedolžne domove,« komentira Oriji. Karim tiho doda:

»S tem nečastnim barbarstvom dokazujejo nemoč. Ne vem, zakaj jih je tokrat tako veliko? Običajno se nad vas spravi manjša jata,« z očmi zaokroži po oblačnem nebu. Svetloba kratkega poznojesenskega dneva se je poslavljal. Vsaj dež preneha.

Orij se ozre proti hladni obli zahajajočega sonca, ki s tipalkami svetlobe zapleše po utrujeni pokrajini in poživi nebo skozi vse večje raztrganine med oblaki:

»Skrbi me za moje. Ti napadi,« mu zastanejo besede. Karim odkima:

»Tvoja družina je gotovo na varnem. Saj menda ne napadajo posameznih hiš na obrobjih vasi.«

»Kljub vsemu imam slab občutek. Nihče nam ne pove, katere vasi so jo skupile.«

»Mogoče hoče sovražnik z napadi na vasi razrahljati našo borbenost, nas zastrupiti s strahom za bližnje.«

Orij vzdihne:

»V vsakem primeru, najprej podkurimo tem pajkom iz dna Megšelega.«

Karim prikima in dvigne zastavico. Smrdeča tekočina steče po pobočju. Hip zatem v nebo bruhnejo ognjeni zublji in dosežejo pajke. Najbližji trije so obstali v jarkih z gorečo tekočino. Dva sta se umaknila in iz čudnega rilca bruhne bel prah, ki v hipu pogasi ognje. Tretji se sesede in se takoj zatem razleti v oglušujoči eksploziji. Takrat se dokončno prepričajo, da so zveri kovinske in kar je najpomembneje, niso neuničljive.

Lemiki vzdikajo od veselja. Jeklene pošasti so kljub vsej strašljivi veličini občutljive na ogenj.

Karim signalizira za še več ognja. Vendar je zmanjkalo ognjene vode. Karim in Orij se spogledata:

»Prehitro smo se veselili. Premalo škode smo jim naredili. Vso preostalo ognjeno vodo smo porabili za enega samega pajka,« in zaskrbljeno pogleda proti grozljivim silhuetam.

Orij prikima in se potuhne v jarek:

»Kaj zdaj?« in zgroženo opazuje približevanje pošasti. »Kaj bomo storili, ko pridejo do nas? Najbrž jih ne bomo obmetavali s kamenjem.«

Karim odvrne:

»Vsak hip bo prišel kurir z mahibovim ukazom. Vrnil se bom v svojo luknjo,« in sklonjen steče do svoje zemljanke. Na vhodu živčno pogleduje proti prehodu med vrsto ovir. Kje je ta kurir? Končno ga ugleda. Konjenik spretno skoči s konja in preda jamitu nove ukaze in počaka na odziv.

Karim hlastno zgrabi zvitek, ga odpre in mrzlično preleti vsebino. Na koncu mu pogled ostekleni in razpre prste. Osvobojen papirus mehko zdrsne na razmočeno zemljo. Obraz mu oblije mrak razočaranja.

Ni umika. Boj za vsako ceno. Najdite šibko točko nove groze temnega basilea.

Tesno stisne gladiimis. Zvok škripanja kovinskih pajkov je vse bližji, vse močnejši:

»Vse bomo storili za zadržanje te groze. So katapulti pripravljeni?«

Kurir prikima.

»Torej sporoči mahibu, naj bodo pripravljeni na moj znak. Brez katapultov jih ne moremo ustaviti. Ostali smo brez ognjene vode, a ostrina gladimisov je prešibka za njihove začarane oklepe.«

Kurir skoči na konja in odvihra.

Karim z zastavico skliče jamite šeledin v svojo precej prostorno podzemno votlino:

»Prijatelji, zdaj gre zares. Ni umika, ni odstopanja! Niti za ped. Kljub vsemu pa ne bomo šli v častni juriš za slavo vladarja in dežele. Ne še zdaj.«

Votlino napolni mrmranje. Vse oči utrujenih častnikov so usmerjene v Karima:

»Nihče ne pozna novega orožja temne vojske. Niso odporni proti ognju, a se znajo sami pogasiti z nekakšno čarovniško cevjo. Od vas zahtevam previdnost. Vzdržite se junaštva. Mogoče se bomo lahko potuhnili. Naj nas prečkajo. Od spredaj so videti neuničljivi. Lokostrelci naj pripravijo ognjene puščice in poskusijo od spodaj ali zadaj. Tudi to orožje mora imeti kakšno šibko točko. Sporočite, ko kdo odkrije kaj uporabnega.«

Zbrani častniki prikimajo in zapustijo votlino.

Pajki počasi in zanesljivo prodirajo. Z ognjenimi izbruhi in golo fizično močjo uničujejo zapreke. S tem čistijo pot vojski za sabo. S približevanjem se stopnjuje občutek groze in nemoči. Zlovešče grmenje ognjenih izbruhov in presunljivo cviljenje čarovniške naprave je tik pred njimi. Orij objema svoje kopje in šepetaje recitira molitve za rešitev:

»El in vsi etirji, dajte mi moč ...«

Trušč kovinskih pošasti se bliža. Zvoki narave utihnejo. Razmočena zemlja ne upočasnjuje vztrajnega napredovanja krdela kovinskih pajkov. Zapreke, ki so toliko časa odbijale besne navale orkov in kačjeglavcev, so prebite. Zdaj so sami pred kovinskimi pošastmi.

Lemik nedaleč stran od Orija glasno naproša vse etirje za milost. Orij zakliče:

»Zari, etirji ti bodo pomagali samo na poti od brodarja, a za ostalo moraš sam poskrbeti. Za zdaj zgrabi kaj oprijemljivejšega.«

Lemik samo odmahne z glavo in steče na plano. Čez nekaj trenutkov zasliši presunljiv krik.

Ogenj bruhne mimo rova. Toplota vročega zraka švigne med lemiki, stisnjenimi ob mokra tla. Vse preglasi oglušujoč hrup. Ognjeni izbljuvki pošasti znova in znova objemajo položaje k tlom stisnjenih lemikov. Hlad mokrih tal se meša z vročino ognja. Iz rovov in zemljank se razlegajo presunljivi kriki opečenih in gorečih ljudi. Nekaterje je našel ogenj, druge norost.

Orij se še tesneje stisne ob tla. Hitro premika ustnice med šepetanjem molitve priprošnje bogovom življenja. Ognjeni zublji so objeli improvizirano streho iz brun. Ušesa mu parajo presunljivi kriki nesrečnikov. Potuhne se tako vkopan v mokro blato stene rova. Vonj smradu postane vode mu draži nosnice. Poleg njega pade goreče truplo soborca. Prepozna ga. *Zari*. Še lani so bili na skupnem pikniku ob Massanedu.

Kaj je z njegovo družabno ženo? Kaj je s sinovi? Kako se ženske tolažijo v teh dneh bridkosti? So preživel? Je sploh še kdo živ? Bo kateri bard opeval smrt neznanega lemika?

Oglušujoče škripanje in bobnenje je tik nad njim. Želi pogledati iz rova, a ga neizmerni strah tišči k smrdečim tlom. Težke izparine ga dušijo, hlastno lovi zrak, poln hlapov smrti. Vonj ožganega trupla s svojim sladkobnim vonjem začne stiskati prazen želodec.

Ne zmore več. Obrne se na bok. Vročina pustoši nad to smrdečo luknjo. Zdaj je vsem etirjem hvaležen za ta zasebni košček smrdljivega blata. Najbrž še v Megšelemu tako ne smrdi. Vročina ognjenega pekla gre mimo njegove glave.

Želodec iztisne še tisto malo, kar je opoldne použil. Obara brez okusa se je odrešila stiskajočega želodca. Poskuša se odmakniti od lastnega bruhanja. Želodčni krči postajajo neznosni.

Mora na noge. Ne more več tako. Razmišlja o možnostih. Razum mu veli – zdrži, a nagon ga žene pokonci, ven iz luknje. Obraz mu spačijo krči bolečin.

Za hip mu pozornost pritegnejo žvižgi. Katapulti so zapeli svojo smrtonosno pesem. Občasno kakšen »dong« naznani zadetek ob kovinsko telo pošasti. Sobarca nedaleč stran od njega postajata nemirna. Na njunih očeh prepozna panični strah. V šledini so skupaj že polnih sedem let.

Tudi najmočnejši se zlomijo v somraku bogov.

Dovolj jima je tega morečega čakanja in trepetanja.

Dovolj imata grozljivega bobnenja in grmenja, pomešanega s kriki umirajočih. Spogledata se, planeta pokonci in skoraj panično splezata iz rova.

Zbere moči in zakliče:

»Ne! Teir, Orlando, ostanita dol! Zdržita!

Nočeta ga slišati. Orij krikne:

»Ne!«

Kmalu zasliši njuna krika, pomešana z objemom ognjenega izbruha. Eden od njiju pade nazaj v jarek kakšnih dvajset metrov stran od njega. Ognji trzajoče telo spreminjajo v ožgano gmoto. Orij zapre oči in umakne obraz. Tega ne more gledati. Znova ga pretresejo želodčni krči.

Nebo nad njim dokončno potemni v ognjeno noč. Krči popustijo. Iz luže, tik poleg zažganega trupla, zajame požirek blatne vode. Hlastno ga pogoltne. Smrad ožganega trupla mu stisne želodec in znova bruh. Tik poleg njega pade v rov ranjen lemik. Opečeno telo trza. Ustnice se premikajo. Previdno se obrne in od smradu zadrži dih.

»Azar! Vse bo še dobro. Samo malo so ti podkurili.«

Azar hlipa. Poskuša dvigniti zažgan štrcelj roke. Omahne v blatna tla in zaječi. Še vedno poskuša nekaj reči. Orij počepne in si ogleda ožganine. Odkima. *Kako še živi? S takšnimi opeklinami nihče ne preživi.* Azar izdavi komaj razumljive besede:

»Vode ... Vode ... Končaj ... to ... V znak ... prija ...«

Orija oblijejo solze. Še pred tremi mogosi so se ga nacedili ob Teirovem rojstnem dnevu. Z Azarjem sta mu častila vražjo prostitutko in mladi fant je končno postal pravi mož. Še takšen vojni pogum ne zadostuje za častno iniciacijo med častne lemike. Tradicionalna iniciacija je noč z izkušeno prostitutko. Šele po tej neformalni »svečanosti« postane lemik tisto pravo.

V času vojne vsakdo na dolžnosti dobi poseben dodatek, ki mu rečejo »vojni dodatek za kurbe«, da se lahko možje primerno sprostijo. Posiljevalce, ki jih zasačijo pri grdobiji, vedno doleti brutalna kazen.

Odžene spomine na neke druge, lepše in življenja polne čase. Potegne svoj gladimis. Za hip okleva. Iz otrplosti ga predrami ječanje:

»Za pri ... daj ... hi ... Odre ...«

Prosto roko položi na zažgano čelo:

»Prijatelj, naj ti bo vožnja po Alissi mirna in brodar naj te čim ceneje spusti na rajske poljane Kadešaha. Kmalu se ti pridružim. Zapijala se bova v rajskih pivnicah in kavsala rajske device,« in odločno zareže v prsni koš.

Kri se vlije, telo še trzne v agoniji in obmiruje. Vsi lemiki se naučijo odrešilnega reza, da lahko z eno samo kretnjo odrešijo soborca grozljivega umiranja. *Zdaj sem jaz na vrsti. Naj me najavi pri rajskih damah.*

Velika kovinska noga prečka rov. Zadene ga vroč piš ognja. Od strahu otrpne. Zgrožen zre v temen kovinski trebuh pošasti. Ne vidi nobene šibke točke. Samo neprebojno kovino čudnega leska. Paraliziran od strahu zgolj čaka. Da le gre pošast mimo. Mogoče je v tem rovu edini preživel.

»Dong« ob novem trčenju kamna ob kovino. »Vruuum« naznani nov ognjeni izbruh. Pojemajoča svetloba neba ga predrami iz paralize.

Strese z glavo. Poskuša razmišljati. Pošasti še niso mimo. Neznosen hrup in tresenje tal naznanjata bližino še več pošasti. Kljub vsemu zbere pogum in previdno pokuka iz rova.

Nedaleč stran so še trije pošastni pajki. Kljub velikosti se premikajo zelo okretno in hitro. El si ga vedi, kakšna čarovnija jih poganja. Znova se potuhne.

Ognjeni izpljuvek južneje od njega pokosi nekaj manj srečnih tovarišev. Ostane popolnoma sam. Nenavadno mirno opazuje trupla okoli sebe. Okleva. *Kam zdaj?*

Steče proti severu. Preskakuje ožgana trupla in pojenjujoče ognjene zublje. Dvigne pogled v goreče izstrelke katapultov. Namerili so v eno samo tarčo. Toča ognjenih krogel zasuje pajka. Oblijejo ga oglušujoče detonacije in izbruhnejo v besneče ognje.

Pošast naredi še nekaj negotovih škriiip, škriiip korakov in se nemočno sesede. Od jeznih etirjev gnani ognjeni zublji besno objamejo kovinsko truplo. Iz zadka izleti kos kovine in ven skočita dve postavi. Zdrzne se. To grozo upravljajo ljudje. Razmišlja, kaj naj stori. Karim s skupinico umazanih in smrdečih lemikov ga predrami iz razmišljanja:

»Zgrabimo tista falota! Ne smeta nam pobegniti!«

Prikima in ustnice se mu razležejo v nasmeh. Z roko nakaže preživelim in skupaj sledijo Karimu:

»Dajmo jih. Poskusimo ujeti živa in ju prisilimo do petja o teh zverinah.«

Stečejo čez požgano zemljo.

Katapulti ogorčeno natančno in zgoščeno tolčejo kovinske pošasti. Grmenje in ognjeni izbruhi osvetlijo že popolnoma temno nebo. Kmalu se kovinski pajki zaradi izgub ob natančni in koordinirani toči ognjenih krogel ustavijo.

Orij z lemiki spretno obkoli oba sovražna vojaka v nenavadnih črnih oblekah. Začudeno pokaže na značilno pobarvan pramen las, spetih v kito:

»To sta Južnjaka. Kaj za vraga počno ti ljudje v naših mrzlih krajih?«

Karim šepetaje odkima:

»Me ne zanima,« in trdo ukaže. **»Zgrabimo ju!«** in Orij dvigne roko. Južnjaka se šele takrat zavesta svojega položaja – nahajata se sredi fronte v tuji deželi. Zmedeno se spogledata in previdno odložita kratka zavita meča. Proti petim jeznim lokostrelcem, trem kopjanikom in sedmim mečevalcem sta nemočna. Orij zakliče:

»Pametna fanta! Zdaj lezita na trebuh in roke dajta na vrat. In nobenih neumnosti!«

Ujetnika precej grobo zvežejo in odpeljejo do rova. Katapulti so natančno opravili svoje delo. Pajki se ritensko umaknejo izven

dosega. Karim in Orij se morata odločiti o svojem naslednjem koraku. Orij ježno pihne:

»Najraje bi jima slekel kožo in ju zaroštiljal na njihovem lastnem ognju. Naj poskusita, kako je kuriti ljudi!« in si pred oči prikliče bridko trpljenje v rovih. Karim strogo dvigne glas:

»Verjamem, mnogi bi to radi počeli. Vsi smo v tem boju koga izgubili. Ampak lemik Zeolije ni klavec. Najbrž si nihče od nas ne bo umazal časti z dvema nepomembnima bojevnikoma juga. Ti dve ptičici moramo dostaviti našim in tam naj iz njiju izvlečejo podrobnosti. Tukaj je položaj izgubljen. Ukazujem umik v varno zavetje katapultov. Z loki in meči jim ne moremo do živega.«

Orij trpko prikima:

»Torej se prebijmo do naših. V zrak mora rumena puščica.«

Karim spusti pogled v blatna tla:

»Žal nimamo druge možnosti. Preživeli ne bodo dolgo živi, če ne izpraznimo rogov. Gospodar ne bo preveč zadovoljen. Žal ni druge rešitve. Edino katapulti jim preprečujejo prehiter preboj. Niso se umaknili, ker se ne bi mogli prebiti, temveč zato, ker so pripravili teren za nov napad. Sam El ve, kaj nas še čaka.«

Puščica z rumenim plamenom švigne v nebo. To je znak za umik v zavetje katapultov. Iz rogov se dvigujejo redke postave. Karim in Orij se spogledata:

»Tako malo nas je preživelo.«

»Tako malo,« zamrmrajo drugi v skupini. Odpravijo se proti varnemu zavetju.

Malahid se skrušeno sesede v svoj sedež. Papirusni zvitek obleži na mizi. Kurir molče čaka.

»Torej se bliža konec. Imate ocene o izgubah?«

Kurir odkima:

»Samo približne ocene. Od Četrte je ostal tarag in pol. Edini preživeli jamit taraga je ukazal umik, saj bi vztrajanje prineslo nekoristno uničenje že preveč zdesetkane enote. Edino katapulti so sposobni zadržati jeklene pošasti.«

Grof vzdihne:

»Torej je uničena celotna prednja obrambna linija. Pošasti na srečo niso neranljive. Vsaj nekaj dobrega v poplavi črnih novic,« se kislo nasmehne in odpusti kurirja.

Znova se potopi v svoje misli. Kmalu ga iz razmišljanja iztrga še en kurir. Dvigne pogled proti blatnemu in zadihanemu možu. Takoj je vedel, da ne prinaša dobrih novic:

»Znova slabe novice?«

Kurir potrto prikima:

»Žal, moj gospod. Južnjaki so uničili oskrbni tabor. Kaj pri Elu počno tu na severu? Bili smo nemočni. Presenetili so nas s posebnimi tzevogi. Tako velikih in opremljenih zveri še nismo videli. Bliskovito so uničili zaloge in se zabarikadirali. Ohlapno jih je obkolilo nekaj bližnjih šeledin.«

Grof se pogladi po bradi:

»Torej so s tzevogi za naš hrbet pripeljali vojsko. Zvito. Res zvito,« se namršči in namigne kurirju, naj konča poročilo:

»Samo dva tzevoga sta vzletela, drugi so ostali na položajih poleg Južnjakov, Hendvejev in goblinskih jezdecev. Trdovratno se branijo. Čemu vztrajajo?«

Grof začuti nemir med svojimi, vendar ohrani mirno kri. Zaveda se kritičnosti položaja po tem presenetljivem sovražnikovem napadu. Brez oskrbnega tabora bo vsaj za nekaj dni prekinjena oskrba izpostavljenih medrej, krvavečih v prvih linijah.

»Takoj skličì mahibe medrej.«

Kurir prikima in urno zapusti šotor. Sledijo mu še drugi. Malahid znova ostane sam. Sovražnik preizkuša nove prijeme. Na vse načine želi prebiti obrambo.

Temnemu vladarju se obupno mudi. Čas je mogoče končno postal naš zaveznik.

Obup znova premaga optimizem. Glavo skrušeno položi med dlani. *Upanja je vse manj.* Hip zatem dvigne pogled. Pogladi prstan, simbol svoje oblasti. Na roki ima samo odlično kopijo. Vsak večer pred spanjem si nadene original.

Prstan ga je v vsaki dosedanji vojni oblič z vizijo zmage. Tokrat je drugače. Niti en sam dan ni zaužil slutnje zmage. Vedno samo režeča fantomska pojava smrti in uničenja. *Moj svet izginja ...*

Mogoče je čas za prstanovo potovanje na varno. Nikakor ne sme pasti v sovražnikove roke. Odmahne z glavo in sunkovito vstane. Stopi do reliefnega zemljevida. *Han je, upam vsaj, daleč od groze te vojne.* Spusti pogled na kletko s kurirskim sokolom. Njegova ptica je dar prijateljev iz Divjine. Odpre kletko in sokol skoči na roko. Pogladi ga po ponosni glavi in zašepeta:

»Draga plemenita ptica, čaka te naloga, od nje je odvisna usoda kraljestva.«

Ptica nepremično zre v njegov zaskrbljeni obraz. Usoda tisočletnega kraljestva je odvisna zgolj od ene same ptice. Seže v žep. Občuti hlad kovine. Ključ. Počepne poleg skrinje. Ključ vstavi v ključavnico. Relief na pokrovu skrinje je kopija motiva tempeljskih vrat Eiše knjižnice v Aldevergu. Okleva.

Je res čas za ta usodni trenutek?

V velikem šotoru je popolnoma sam. Prstanova straža dobro vé, kdaj mora zapustiti šotor. Jamit šeledine prikima in okoli šotora uredi neprebojen kordon.

Torej je čas. Svečano obrne ključ v ključavnici. Začuti lasten pot. »Škljoc, škljoc!« zaškrta in pokrov se narahlo odpre. Vstane. Hip okleva. Znova poklekne. Prime pokrov in ga nežno dvigne. Kljub teži se zaradi veččega mehanizma lahkotno dvigne ob uporabi zgolj peresne moči. Velika skrinja je skoraj prazna.

Seže v kovinsko praznino in zgrabi drobno škatlico. Čeprav majhna, je težka. Potežka jo v dlani. Zunanost je izdelana iz čudovitega, hladno jedkanega aurila. Umetnost takšnega prefinjenega načina površinske izdelave je izginila iz zgodovine še pred začetkom kraljestva.

Ta drobcena stvarca je izjemno stara, veličastna dediščina slavnih dni zlatega eona.

Grof nežno poboža pokrov in s kazalcem pritisne na nenavadno zlato ploščico na vrhu skrinjice. Mehanizem zaškrta in škatlica se odpre. V njej je shranjena največja svetinja grofije. Z roko seže po vsebini in razpre navzgor obrnjeno dlan. V luči bakel in sveč zasije originalni zeolski pečatni prstan, starodavni simbol grofije. Stisne dlan v pest odločnosti.

Ves život mu prestreli občutek moči. Toplina objame vsak kotic od žalosti in razočaranj premrlega telesa. Prstan je svetinja Davnine in ne nakit za poudarjanje plemiškega stanu. Pravzaprav je na videz še najbolj podoben ceneni bižuteriji zeolverške tržnice.

Toda prstan je pravzaprav v kristal in kovino vtisnjen urok, izvor moči vladarja Zeolije. Grof Zeolije ne more postati vsak pustolovec, temveč zgolj dedič prvega grofa. Prstan nekako vé, kdaj je na roki *tilet en'adani*. Poreklo rodbine Zeolskih se skriva v megleni davnini legend.

Z očmi poišče prstan na prstancu. Zgolj po videzu je kopijo nemogoče ločiti od originala. Največje svetinje pač ne more nositi na sebi in tvegati njene odtujitve. Bilo je že več poskusov kraje in njegov praded Gelij X je obrambo svetinje plačal z življenjem. Znova stisne dlan z izvirnim prstanom. Sokol skoči na rokav in se spogleda z grofom, ki z bolečino v glasu tiho vpraša:

»Si pripravljen na najpomembnejši let svojega življenja?« in sokol skoči na pokrov skrinje. Prstan poveže na sokolovo nogo. Nekaj zašepeta plemeniti ptici in ta takoj odleti. Prstana ne more zaupati nobenemu, še tako zaupanja vrednemu kurirju. Ptica ima več možnosti za dostavo dragocenosti v prave roke. *Tzevogom na nebu se bo izmuznilo nekaj tako majhnega in spretnega.*

Grof zatem položi prazno skrinjico nazaj v veliko skrinjo, jo z nežnim gibom zapre, zaklene in ključ spravi v žep.

Tako, zdaj pa le naj vojska temna pride. Še zadnji motiv mojega vztrajanja je odletel. Zdaj je vse v Hanovih rokah. Njegov sin, šelgeac Zeolije in Medalarja, bo odločil o usodi grofije in kraljestva.

S kupinica lemikov se končno prebije v zavetje katapultov. V daljavi zaslišijo zvoke korakanja velike množice v spremljavi nenaravnega grmenja. Karim in Oriž dobro poznata ta peklenški pevski zbor iz temin Megšelega. Oriž se sesede v jarek:

»Orkester smrti poje pesem pogube. Naj se zabava prične.«

Karim mračno odvrne:

»Zdaj bi prav prišla kakšna sveža medreja. Kaj misliš, koliko časa bomo živeli, če padejo katapulti?«

Oriž skomigne z rameni:

»Do jutra se bomo okopali v Alissi in na poljani Kadešaha nas bodo masirale izbrane device. Vsak si jih je zaslužil vsaj deset.«

Bližnji lemiki se nasmehnejo. Ujetnika se ves čas smehljata. Oriž ju strogo pogleda, a nasmeh ne izgine z njunih modro pobarvanih ustnic:

»Kaj se vidva režiata? Vama z gladimisom razširim nasmeh? Tako se bosta režala od ušesa do ušesa!« in sunkovito izvleče gladimis. Ujetništvo prenašata popolnoma mirno, pravzaprav spokojno.

Grozljiva temna vojska se hrupno požene v silovit nočni napad. Pajki presunljivo zaškripajo. Jasno nebo osvetlijo strahoviti ognjeni izbruhi. Vsi se potuhnejo. Katapulti prožijo salve ognjenih krogel. Zemlja se trese pod težo ognjene ujme. Karimu popustijo živci in z nogu brcne najbližjega ujetnika:

»Prekleti *podriznici!* Ta hip bi vama moral prerezati vratove.«

Ujetnik dvigne glavo in se nasmehne:

»Zakaj pa ne? Saj umirava od dneva rojstva in od sprejetja Božanstva bova ob dnevu odrešenja znova hodila po očiščeni zemlji. A vi,« se sreča s Karimovimi svetlimi očmi, »vi vsi ste sužnji smrtnega greha in krive vere, požira vas strah pred smrtjo. Božanstvo ima za nevernike pripravljen prisrčen pekel večnega ognja. Na izparinah svoje samovolje se boste spekli do hrustljave kože. Njami, njami!«

Jamit samo jezno pihne in ju porine v opuščen blaten rov. Redki še vztrajni na položajih se hitro umikajo v varno zavetje katapultov.

Karim pozabi na ujetnikovo izzivanje. Tik nad glavami jih preleti velikanska jata tzevogov in se besno zapodi nad položaje katapultov in velikih lokov.

Očitno je carski mahib sprožil odločilni napad. Zdaj gre na vse ali nič.

Vname se srdit boj. Velike puščice poletijo proti letečim zverem in njihovim jezdecem. Območje katapultov zažari od zmajskih ognjev. Točno ta trenutek so čakali pajki izven dosega katapultov. Poženejo se v ogorčen napad. Toča ognjenih izstrelkov katapultovjenja, saj tzevogi kljub izgubam vztrajajo v napadu. Srdito se zaganjajo v položaje branilcev in nanje bruhajo zmajske ognje, pomešane s puščicami jezdecev. Utrujenim branilcem iztekajo zadnje kaplje moči.

Enakomernemu škripanju pajkov se tedaj pridruži še nikoli slišan ropot. Orij zakliče:

»Glejte tja!« in z roko pokaže proti vzhodu. Opazi nenavadne cevi, štrleče iz temnih kovinskih pošasti. Iz njih letijo dim in iskre. Vsi se ozrejo. Karim dvigne glavo iz zaklona in zagleda približevanje nove groze. Jezno pihne:

»Preklemansko, še ena nova coprnija! Kdaj jih bo konec?«

Približuje se krdelo nekakšnih kovinskih kočij. Najbolj preseneti odsotnost konjev. Kočije rjovijo kot megšelemskih zveri in se premikajo s pomočjo črne magije. Vztrajno se približujejo v spremstvu srhljivih pajkov.

Hitro se potuhne in spogleda z Orijem, ter zaskrbljeno vzdihne:

»Pri rajskih devicah! Kakšna čarovnija poganja te jeklene kočije? Kaj je tista cev? Kje so konji?« in se spogleda z enim od ujetnikov. Grobo ga zgrabi za ramo in strese:

»Kakšna coprnija je to? Povej!«

Južnjak se samo zareži:

»Kmalu boste dobili odgovore. Kmalu,« se zareži. Karim ga sune z ročajem meča:

»Presneta nadloga.«

Strašljivo rjojenje krdela megšelemskih zveri se pomeša s presunljivim škripanjem in drdranjem čarobnega pogona pajkov in preglasi vse zvoke bojišča. Lemiki obnemijo ob pogledu na nezaustavljivo napredovanje grozljivih kovinskih čudes. Jata tzevogov medtem odleti in na napredujoče jeklene pošasti se vsuje šibka ognjena toča iz redkih nepoškodovanih katapultov.

Karim se odloči:

»Čas je za umik. Radovednost gor ali dol, v naslednjem naskoku bodo prebili obrambo. Nočem se znajti v njihovem zaledju. Gremo!«

Lemiki prikimajo in trdo zgrabijo tudi oba ujetnika. Hitro se izmuznejo iz plitvega rova in sklonjenih glav stečejo proti vrhu griča. Povsod okoli njih je polno ožganih trupel. Številni plameni razsvetljujejo grozljivo nočno bojišče.

Zveri se na mah ustavijo. Nastopi nekaj nenavadno tihih trenutkov zatišja. A ne za dolgo. Nebo znova zapolni plahutanje zmajskih kril. Karim zakliče:

»Na tla! Nova megšelemska pošiljka!«

Strah pred smrtjo v ognjenih zubljih jih priklene na mestu. Poležijo med trupli soborcev. Neznosen smrad po zažganih telesih jih sili na bruhanje. Orij, stisnjen ob tla, ježno pihne:

»Presneto. Ta smrad. Še sreča, da imam prazen vamp,« in se kisko nasmehne ob pogledu na otrplo zогlenelo truplo neznanega lemika. »Raženj se mi je za lep čas zagabil.«

Eden od lemikov suho odvrne:

»Orki komaj čakajo, da se prebijejo. Raje ne pomislim, kaj bodo storili s temi trupli. Še lepo zapečeni so.«

»Če bi izbiral, bi se odločil za vrane. Te vsaj niso od črne magije. V civilizirani vojni je vedno poskrbljeno za dostojno skrb za pokojne.«

»To ni civilizirana vojna. To je vojna med ljudmi in živalmi.«

Oglasi se Južnjak:

»Elejla je narejen svet uredil tako, da duša vernih potuje v Hešenah, a duše nevernih postanejo kurjava Megšelema. Telesa niso kaj več od kupa mesa, ki postane obrok nekemu življenju. Črvi ali orki, oboji počistijo smrad razpadanja.«

Orij ježno vzdihne:

»Elejla! Ravno s pravim ste se spečali.«

»Tvoja duša bo blodila med bruhajočimi ognji in izparinami lupin, a moja bo uživala v hramu, polnem svežih, nerazdevičenih devic. Zajemal bom iz potokov vina in se mastil z najboljšimi siri. Ti boš umiral od žeje, a jaz od kavsanja.«

»Torej se ti mudi v Onostranstvo, a jaz lahko še malo počakam. Kar takoj ti lahko ustrežem,« in izvleče meč. Južnjak se samo nasmehne. Vmeša se Karim:

»Dovolj tega verskega sranja!«

Potuhnjeno čakajo. Med trupli so neopazni.

Jezdecí letečih pošasti vso pozornost posvetijo katapultom in velikim lokom. Dve dolgi vrsti bojnih naprav je zadnja resna obramba. Branilci se tega zavedajo.

Loki neprekinjeno streljajo v nebo, katapultí tolčejo po napredujočih pošastih. Črna povodenj pajkov in ognjenih kočij je vse bližje. Kljub vsem naporom izgubljajo. Utrujenost in pomanjkanje rezerv jih končno dohitevajo.

Jamit Gil Kanar zaskrbljeno opazuje približevanje škripajočih pajkov in bobnečih kočij. Spogleda se z utrujenim mahibom Andardom Lemojem:

»Gospod, ne moremo jih več zadržati. Samo vprašanje časa je, kdaj nas bodo dosegli.«

Mahib zlovoljno, prijaznjen z usodo, stisne ustnice:

»Vem, a ne bomo odnehali. Ne smemo odnehati. Ko bo konec, naj bo ta dokončen.«

Ogenj v spremljavi orkestra strahovitih detonacij izbruhne iz cevi kočij. Česa takšnega niso še nikoli slišali. Nobena zver tako zlovešče ne rjove in noben nevihtni grom ni tako silovit. Zasliši se zbor vse bližjih rezkih piskov. Kot bi poletelo milijone sulic velikih lokov.

Gil zakliče:

»Nekaj je v zraku!«

V tistem hipu sredi katapultov in šotorov izbruhne pekel. Ko nevidna kopja udarijo ob zemljo, črna magija ustvari grozljive ognjene eksplozije in okoli sebe izstrelijo nešteto smrtonosnih kovinskih konic. Vsaka od teh čarovniških sulic naredi strahotno razdejanje. Pokošeni lemiki kriče padajo in se spreminjajo v zdrizaste mlake krvi. Katapulti se razletijo v kupe okoli frčočih tresk. Ognjene krogle se v stiku so to čarovnijo vnamejo in v nebo švignejo strašljivi plameni uničenja.

Vroči piš pokosi Andarda in Gila ter ju z vso silo vrže v razmočena tla. Hip zatem ju zasuje kup tresk, tramov, zemlje in oba obmirujeta. Zagrne ju tema.

Kmalu se razleže še ena salva, sledi nov presunljiv pisk padanja z neba in še en strahovit izbruh Megšelega drobi zadnje ostanke do zdaj neuklonljive obrambe. Česar ne pokončajo nevidne čarovne sulice iz ognjenih cevi kočij, pokonča nizek prelet tzevogov. Jezdec z loki natančno zadevajo okoli tekajoče lemike, iz ust zveri bruhajo uničujoči plameni.

Odpor izginja. Od lokov in katapultov ostanejo samo razbitine, vrvež nadomesti negibnost mrtvih in umirajočih.

Karim hitro oceni položaj. Vsak hip jih lahko pokonča kakšna bližajoča kovinska zver:

»Hitro ven! Umaknimo se, dokler se še lahko!«

Pogumno skoči iz rova in steče. Soborci z obema ujetnikoma mu sledijo. Sredi požgane zemlje, obsijani z neštetimi ognji, se začneta ujetnika ogorčeno upirati. Orij zakliče:

»Kaj naj z njima? S svojim kruljenjem in upiranjem nas bosta pogubila! Orke in ostalo megšelemsko nesnago bosta priklicala nad nas!« in jezno premeri oba jetnika. Roko položi na ročaj meča.

»Prekleta lopova!« zakliče Karim in jezno steče nazaj do svoje skupine. Sunkovito izvleče meč. Umazano ostrico prisloni na vrat temnopoltega ujetnika. Vanj zapiči srep pogled:

»Imata samo dve možnosti. Gresta z nami ali ostaneta tukaj. Izbira je odvisna od količine vajinega kruljenja.«

Južnjak se znova zakrohota in kljubovalno nameri vrat proti Karimu. Ostrica meča zareže v vrat in kri se mezeče pcedi:

»Zeolec! Zakaj izgubljaš čas? Opravi že! Končala bova na sijajnih planjavah Hešenaha. Tam se vidimo. Nekoga od vas bom izbral za svojo osebno kurbo!«

Orij jezno pihne in nestrpno prestopa:

»Nimamo časa za čajanko. Daj, pokončaj ju! Vse nas bosta pogubila! Kmalu bomo ostali brez odstopnice!«

Tudi ostali se soborci vse glasneje mrmrajoče strinjajo z Orijem.

Karim mračno odvrne:

»Ujetnika sta dragocena.«

»Mi pa še bolj,« odvrne temnolas lemik z ovito glavo in počasi izvleče svoj gladimis. Tudi drugi počasi izvlečejo svoje meče. Karim se spogleda z njimi in v njihovih očeh najde samo sovraštvo z željo po življenju.

Nihče od njih ni pripravljen sprejeti menjalnega razmerja med lastnim in ujetnikovim življenjem. Obtožujoče oči obupa ne puščajo nobenega dvoma. Lemiki so v teh megšelemskih mogosih preveč trpeli, neprestano zrli smrti v oči in vsak od njih je izgubil skoraj vse vojne tovariše.

Zdaj imajo možnost umika iz nedrij Megšelema. Svoje rešitve ne bodo spustili zaradi dveh ujetnikov. Končno popusti:

»Opravite hitro in čisto,« se obrne stran in zakoraka proti vrhu širokega platoja griča. Kriki ujetnikov se razlegajo ob spremljavi presunljive melodije prehoda kovine skozi meso in kosti.

Po prenehanju zvokov rezanja mesa zasliši stokanje. Spogleda se z Orijem, ki skomigne z rameni:

»Samo naluknjali smo ju. Naj še malce uživata v potovanju v ta svoj Hešenah. Kot pravi moj stari, žaba se počasi kolje.«

Karim samo nejeverno odkima. Na njegov znak stečejo proti zadnjemu nasipu. Objame jih toplota besnečih ognjev. Upajo na vsaj malo predaha med nameščenimi katapulti in velikimi loki, a tokrat je umrl tudi zadnji up.

Orij zažvižga:

»Pri megšelemskih kurbah! Tudi tukaj nimamo več česa početi! Čim prej stran od tod!«

Pred očmi se odvija prizor iz samega dna Megšelema. Objame ga vroči izpuh ognjev. Z rokami si hitro zaščiti obraz. Od jeze pljune v tla.

Ognjeni zubli besno požirajo razbitine katapultov, vozov, šotorov in lokov. Tu in tam v ritmu divjega ognjenega plesa brezglavo tečejo posamezne postave.

Namesto varne obrambne linije se znajdejo sredi mrtvaškega pogorišča. Še dno Megšelema je manj grozljivo. Karim se prvi zbudi iz šoka presenečenja. Z očmi preiskuje bližnjo okolico in zagleda premikanje pod kupom razbitin.

»Še malo zdržita!« zakliče in začne mrzlično odkopavati telesa. Drugi so še kar paralizirani od grozljivega prizora. Vonj po gorečem lesu in gorivu izstrelkov se meša z odvratnimi izparinami zогlenelih teles.

Karim hitro odmakne ožgane tramove in pogasi bližnje plamenčke. Čeprav sta oba nesrečnika ožgana, prepozna oznake jamita in mahiba. Zlasti ob pogledu na negibnega plemiča zakliče:

»Hitro sem! Tukaj imamo *madeji mahiba*! Mogoče je še živ.«

Orij steče in sledijo še drugi. Hitro pripravijo nosila. Plemič zaječi in se premakne. Karim z mokro krpo briše plemičev obraz:

»Gospod, kmalu boste na varnem. Samo ne izdihnite mi zdaj.«

Mahib z naporom vzdihne:

»Konec je. Vsega je konec,« in znova izgubi zavest.

Karim se odloči:

»Tukaj smo opravili. Čim prej se umaknimo iz tega megšelemskega pogorišča. Vsaj mahiba smo našli.«

Hitro pripravijo nosila še za ranjenega jamita.

Jata napadajoči tzevogov se umakne. Zverski nebeški jezdec so dokončno strli odpor. Pajki in peklenške kočije se znova poženejo v napad. Tokrat jim nihče ne stoji na poti.

Znova iz dolgih cevi zadoni oglušujoče grmenje. Proti položajem branilcev poletijo sikajoče čarobne puščice. S presunljivim zavijanjem padajo za okope in se tam raztreščijo v čarovniški ogenj, ki vse v bližini neusmiljeno pokosi s smrtonosnimi drobci.

Skupina z ranjenima častnikoma hiti proti požganemu gozdičku na robu jezerca. Vmes se izogibajo ostankom konjenikov in pešakov. Vsaj malo zaščite najdejo v bednem zavetju kadečih štrcljev drevesnih debel.

V spokojno mirni vodi odsevajo plešočni plameni pekla na zemlji. Znova zaslišijo grmenje ognjenih kočij. Tokrat tarče niso že uničeni položaji katapultov, temveč rob jezerca. Preleti jih srhljivo žvižganje pogube. Ranjen jamit se zave in si histerično zatiska ušesa:

»To so čarovniške krogle pogubel!«

3. Včasih zadostuje prepričljivost

Deklica zabiča stražarjem, odetim v rdeče spolirane oklepe:
»Nihče me ne sme zmotiti za nobeno ceno. Vsakogar nepovabljenega bodo pokosile strele silnih vrelin. Pogovarjala se bom s carskim veličastjem.«

Stražarji prikimajo in naredijo okoli šotorja neprebojen obroč.

Deklica globoko vdihne in sede pred tabernakelj. Izgovori magične besede in pojavi se lebdeča biserna silhueta:

»Ljubica, odlično si opravila. Lažji del naloge je odkljukan. Čudovito si vodila ta veličastni boj. Zdaj te čaka težji del naloge. Priti moraš do zeolskega grofa. Nočem izgubljati časa z lovom na ostanke njegove vojske širom te zatežene dežele. Ni časa. Še pred prvim snegom želim popolni nadzor nad Severškimi vrati. Obvladaj to deželo.«

Carska meašika Aleja sklene dlani in odvrne:

»Zjutraj zarana bom poskrbela za grofa in njegovo deželo. Oklepniki so zlomili obrambo. Nisem se odločila zgolj za preboj, temveč za sistematično uničenje celotne Malahidove vojske. Načrt je preprost. Odstranila bom nepotrebno plemstvo in omembe vredne vojske. Osebnost bom poskrbela za to.«

Biserna podoba se sladkobno zareži:

»Pametna odločitev. Pametna. Kakor hitro boš opravila z ožinama, vojsko hitro pošlji proti Landogarju. Liender lahko pustiš.«

»Pustim naj enega od simbolov Zeolije?«

»Da, draga moja. Tam se bo po mojih predvidevanjih končalo pomembno iskanje. Grofov prstan je že zapustil Zeolijo. Izmužnila se je drobna ptičica. Začutila sem prstanov beg iz dežele.«

»Kako to misliš?«

»Grof je zaslutil svoj konec. Dragocenost je poslal na zahod, kjer upa, da bo varen.«

Deklica zvedavo vpraša:

»O tem prstanu se nismo pogovarjali.«

Biserna podoba zatrepeta:

»Ta prstan je pomembnejši od tehagacev in sibetov. Tisto, kar je na grofovem prstu, je cenena bižuterija.«

»Slišala sem za Prstanovo stražo. Zakaj grof ne uporablja tega prstana, če je res nekaj posebnega?«

»Zaradi strahu pred izgubo. Prstan se prenaša iz roda v rod s posebnim obredom. Pri sestavi obreda smo si tudi mi namočili prste. Prstan je odšel brez obreda za prenos. Novi nosilec ne bo čutil moči uroka, zato ga bo prstanova moč spremenila. Tako spremenjen nam bo v pravem trenutku padel v roke. Nosilec zeolskega prstana bo pomembna pridobitev za našo svetovno vladavino. Izjemno pomembna! A do unovčenja bo preteklo še mnogo let.«

Aleja prikima:

»Če bi prej vedela za to skrivnost, bi že našla pot do grofa.«

Božanstvo vzdihne:

»Potem prstan ne bi opravil svoje naloge.«

Aleja skomigne z rameni:

»Ne razumem.«

Biserna silhueta zasije:

»Ne skrbi. Najprej ujemi grofa in do prvega snega zapiči carsko zastavo na vrh Severških vrat. Vse drugo se bo razpletlo v skladu z mojo voljo.«

Aleja odvrne:

»Narejeno bo.«

Sijoča silhueta se razblini. Znova je sama. Šepetaje vzdihne:

»Čas je za mojo očarljivo prepričljivost.«

Reka Inillad se skozi Zeolsko tesen prebije skozi sotesko, z obeh strani stisnjena v pol kilometrske granitne stene. Ob bregovih reke je prostora samo za cesto. Najožji del soteske obeležujeta veličastna granitna stolpa še iz časov Svetovnega cesarstva. Stolpa sta povezana z vrtoglavim mostom. Mogočne vilinske gradnje zlatega eona je Zeolija vzorno vzdrževala zaradi njihovega strateškega pomena. To je edini neposredni dostop v deželo.

Trije mogosi obleganja niso prinesli nobenega rezultata. Nepregledne horde so se poskušale prebiti, a so vedno doživele krvav poraz.

Jata tzevogov pristane na samem ustju v sotesko. Kolona pajkov čaka na bližajoče se ognjene kočije. Mogoče bo pomagalo novo čarovno orožje.

Deklica lahkotno skoči na razmočeno poteptano travo. Takoj priteče hendvejski *trahik* in se prikloni:

»Gospa, brez ognjenih cevi ne bomo prebili trdnjave v soteski. Granit je neobčutljiv na naše katapulte in tzevoge. Izgubili smo ogromno vojske.«

Deklica se nasmehne:

»Elenij, tukaj opravljate odlično delo. Ker ogenj in jeklo ne zadostujeta, je čas za moj prispevek.«

»Vaš?«

Deklica prikima:

»Vsega imamo dovolj, samo časa nam zmanjkuje. Skupaj si bova ogledala položaj,« in mu nakaže, naj ji sledi. »V pravem trenutku boste vodili zadnji, odločilni napad.«

Hendvej previdno prikima in skoči na sedež za jezdecem. Še nikoli ni jezdil s tzevogom. V nosnice mu udari vonj goblinskega jezdeca. Občuduje carsko kronsko princeso. Ona ne potrebuje goblinskega jezdeca. Svojo veliko črno zver vedno jezdi sama. Hitro se zaluča v čudovito oblikovan sedež in že se strmo dvigne v sivo nebo. Goblinski jezdec ji komaj sledi.

Elenij začuti, kako mu želodec vleče proti zemlji. Zapre oči, saj se mu pred očmi stemni od vrtočlavega dvigovanja. Takoj za njimi se dvigne še spremljevalna desetina manjših in okretnejših lovskih tzevogov brez jezdecev.

Približata se veličastni Ožinski trdnjavi. Pod mogočnimi zidovi so ostanki neuspešnih poskusov preboja. Plameni zadnjega spodletelega napada se še niso polegli.

Horda orkov izven dosega trdnjavskih katapultov in mehaniziranih velikih lokov znova pripravlja oblegovalne stolpe in napenjalne lestve. Tik ob reki se pripravljajo tudi Hendveji. Kot drobne mravlje se rojijo okoli negibnih jeklenih pajkov.

Jato pozdravijo švigajoče goreče puščice. Gospodarica se spretno izogne izstrelkom in namigne spremstvu, naj se umakne. Elenij nerad zapusti meašiko. Goblin usmeri tzevoga proti bojnemu taboru Hendvejev. Meašika je videti tako krhka. A videz vara. Ona se dobro zaveda, kaj počne.

Visoko se dvigne in zatem vratolomno strmoglati nad obzidje. Z magijo zlahka odbije vse izstrelke. Doleti natančno na sredino mostu. Z elegantno kretnjo se ubrani roja puščic in z zidu pomeče najbližje lemike. Ti kriče omahnejo v globino. Tzevog se pod njeno zaščito urno umakne v varno višino. Ostane sama proti dvema šeledinama tehnike z zaščitnico.

Hrbet obrne proti varnemu zavetju zidu in roki usmeri vsako v svojo smer.

Lemiki zaradi presenečenja obstanejo. Sredi kamnitega mostu se pred njimi znajde samo osamljena nežna deklica. *Napadajo nas z otroki?*

Iz konic prstkov drobnih ročic izletijo rdeče strele. Grozljivo prasketanje sproži orkansko ognjeno ujmo. S strahotnim pišem razbije tehniko in čez zid pomeče nesrečne lemike. Veliki katapulti izginjajo v vročih ognjih, loke lomi nezamisljivo velika sila in telesa lemikov se drobijo kot krhke vejice. Dekličine oči rdeče zažarijo. Mrmra urok lomljenja volje do boja.

Ogenj strel pojema, saj navkljub silnosti nima neizčrpne moči. Spusti roki in s pozornostjo preišče prizorišče pokola. Tiho zašepeta:

»Vsa ta silna tehnika je nemočna proti božji volji,« in se odločno napoti proti vratom severnega stolpa. S kretnjami odbija točo pušic. Zatem razširi prste in z zidu pomeče vse, kar ji pride naproti. Kriki ranjenih in redkih preživelih se izgubijo v globini obzidja.

Lemiki s stolpa besno streljajo na drobno postavo. Jamit obupano kriči:

»Ustavite nakazo! Ustavite zalego Moloha!«

Zaman. Drobna postava spremeni trdna jeklena vrata v žarečo gmoto staljene kovine.

Mahiba Marcusa Lucija najde v kotu prostrane dvorane za posvete. Z nekaj kretnjami razoroži zatečene lemike in jamite. Odločno stopi do prestrašenega starca:

»V tem prostoru čutim strah,« se nasmehne in pripre oči. »Čutim čist, prvinski, nenarejen strah. Kako dobro dene ta vonj. Tako zlahka pretrese vsako kost telesa. Da,« vzdihne, »strah vas je vkopal na mestu in vam iztrgal orožje iz rok. Častno ste kljubovali ognju, jeklu in od volje gnanim hordam. A zdaj je konec. Zmanjkuje mi časa, zato sem bila tam dol za punco malce preveč brutalna.«

Mahib poskuša nekaj reči. Drobna deklica ga s kretnjo prekine:

»Ničesar ne govori! Vse vem in dobro razumem. Ampak zdaj je vsega dovolj. Škoda je do tal zrušiti to čudovito vilinsko mojstrovino starocesarskih dni. Imejmo spoštovanje do veličin starih dni,« in se zareži, »zlasti mojstrovim, ki bodo služile za slavo Carstva.«

Neki mlad lemik se požene proti deklici. Obrne se. Tik preden jo doseže ostrica njegovega gladimisa, zamrzne besnega moža. Zazre se v okamnelo telo, se sreča s prestrašenimi očmi in s kretnjo razstreli telo. Po celem prostoru se razletijo kosi nesrečnika.

Jezno zarenči:

»Rekla sem, dovolj neumnosti. Zdaj bi že morali vedeti,« in grozeče pribije. »Jaz sem nesmrtna in neranljiva. Življenja raje varčujte za službovanje božji volji,« in znova obrne proti staremu plemiču in se pomirjujoče nasmehne. »Vrniva se torej k poslu,« in stopi do mize.

Modrooki plemič s popolnoma belimi lasmi in brezhibno urejenimi snežno belimi brki išče pogled, skrit pod tarihovim pajčolanom. Noben človek še ni videl meašikinega obraza in preživel.

»Kaj želite od mene?« se opogumi.

Ona frkne:

»Drobno uslugo.«

»Kakšno?«

»Na moj način me boste predstavili svojemu bemeju.«

Okoli zasilno popravljenega tabora so sveže izkopani plitvi rovi. Lemiki so v njih iskali zavetje pred vse gostejšimi napadi strahotnih tzevogov. Vsepovsod so sledovi napadov letečih zveri in njihovih goblinskih jezdecev. Vse rastlinje je že davno požgano. Ognji osvetljujejo grozljive ostanke zadnjega napade.

Karim, Orij in družčina srečajo utrujene, na položaje hiteče lemike. V ožarjeno noč se razlegajo rezki ukazi poveljujočega s povezano glavo:

»Gremo! Hitro na položaje! Počivali boste v Kadešahu! Zdaj je čas za boj! Za **zadnji boj Zeolije!**«

Poveljujoči postane pozoren na skupino, ki gre v nasprotno smer:

»Kam pa ve lepotice? Na lepše?«

Karim se spogleda z Orijem:

»Ranjenega madeja nosimo na varno. Mi smo del ostanka Četrte.«

Jamit jih vročično premeri:

»Danes je veliko ranjenih brez strežbe v posteljo! Potrebujemo vsak gladimis, kajti orčja horda ne prihaja na vrtno zabavo.«

Karim dvigne glas:

»Mahiba Andarda Lemoja ne moremo kar odložiti sredi te norišnice! Odnegli ga bomo na varno. Mahibe bo zagotovo zanimala moja pripoved.«

Jamit nekaj časa okleva, ogleduje negibno plemičevo telo, zatem jih odslovi z živčno kretnjo:

»Pa pojdite. Drugi vas mogoče ne bodo tako zlahka spustili stran od bitke. Ampak jaz si nočem na vest nakopati še skoraj mrtvega mahiba.«

Skupina hitro nadaljuje pot.

Ognjena stihija ustvari iluzijo peklenske jutranje zarje.

Orij vzdihne ob pogledu na mrzlično hitenje izčrpanih okrepitev na okope:

»Naši ne bodo več dolgo zdržali. Videl si njihove obraze! Povsod samo obup in nemoč.«

Zaslišita topotanje kopit. Konjsko hrzanje je vse bližje. Najbrž se je grof odločil za konjeniški protinapad. Kaj mu drugega preostane? Položaji tehnike so uničeni, okopi Četrte so pomendrani. Jeklene pošasti imajo zaradi razprtega trebuha fronte neovirano pot v srce zeolske obrambe.

Pred šotori počepnejo lokostrelci. Puščice namočijo v gorljivo zmes in čakajo na ukaz. Nihče več ne polaga pozornosti na skupino, ki na zasilnih nosilih nosi dva ranjena častnika. Vsa pozornost je usmerjena proti točki preboja. Karim očarano zre v grozljivo osvetljeno nebo. Orij strese z glavo:

»Kakšen ognjemet. Naša zgodba bo zanimala mnoge glavetine.«

Karim kratko prikima in nadaljujejo pot. Mimo hiti komaj urejena kolona konjenikov z dolgimi kopji in zastavicami smrti. Na obrazih je vtisnjena sprijaznjenost z usodo. Vsi so v mislih že sredi Kadešaha, kjer pijejo *tezijeam*. Bobnenje topota kopit preglasi bližajoče grmenje magičnih orožij.

Kmalu pridejo do prve zaledne postojanke. Karim poveljujočemu na hitro preda ranjenca in se obrne proti Oriju:

»Čaka naju še ena naloga.«

Orij malce razočaran prikima in sledi svojemu jamitu. Od preživelih je najvišji po rangi, zato mora spremljati jamita svojega taraga.

V zemljanki, pravzaprav njenem predprostoru, sta takoj deležna pozornosti. Karim z dežurnim jamitom izmenja nekaj besed. Možu se je videlo, da že nekaj dni ni videl običajne predpisane nege jamita v zeolski vojski. Na očeh utrujene posadke prepozna samo praznino pričakovanja srečanja na poljani Kadešaha. Karima odpeljejo do globoke jame.

Okoli neugledne mize mrka skupina jamitov obkroža mahiba s povito roko. Prepozna Arija Landogarja. Včasih je služil kot jamit v njegovi dvorni šeledini. To službo je pustil, ko ga je premamila ponudba za službo v Zeolvergu. Arij je na poziv svojega grofa pohitel z dvema od svojih treh medrej. Tretjo je zaradi varnosti pustil doma. Mahib se po vseh teh letih spomni jamita osebne šeledine:

»Karim, pri vseh etirjih, le poglej, kje se najine poti znova srečajo!«

Karim skomigne z rameni in trpko odvrne:

»Sem me je prinesla zgolj sreča. Žal je preveč častnih lemikov že v Kadešahu. Ne vem, koliko ste seznanjeni z zadnjo katastrofo.«

Mahib zaskrbljeno vzdihne:

»Vemo za jeklene pošasti in njihove ognjene izbljuvke. Ne poznamo pa stanja taragov katapultov in lokov. Po hudem napadu na njihove položaje nismo dobili nobene novice.«

Karim vzdihne:

»Novice niso prišle do vas, ker ni nikogar, ki bi vam jih lahko dostavil. Katapultov in lokov ni več. Vse je popolnoma uničeno. Ranjenega mahiba Andarda Lemoja smo našli na pogorišču zadnjega boja njegovih taragov in ga prinesli. Upam, da bo okrevale. Kdo je poslal konjenico proti nastali vrzeli v obrambi?«

»Verjetno kar gospodar. Oba moja konjeniška taraga sta izginila v včerajšnjem spopadu v Zeolski tesni. To je bila cena razbitja orčje oklepne konjenice. Dva taraga. No, vsaj pajki so se potem umaknili,« in s pestjo udari silovito po mizi. »Presneto, dva ključna taraga sta izginila. Jutri bodo gotovo znova poskušali, saj megšelemske mrgolazni nikakor noče zmanjkati. Mi jih lahko zaustavimo samo še z metanjem kamenja,« in dvigne utrujen pogled, »in ti zdaj praviš, da tudi katapultov ni več?« in utrujeno pihne. »Torej smo v pasti.«

Karim se šele zdaj postane pozoren na druge v prostoru. Vsi so precej zanemarjeni, saj že nekaj časa niso užili blagrov dostojnega počitka. Že dva dni ne spijo, se ne umivajo ali preoblačijo. Šibka svetloba oljnih svetilk polni obširno jamo s toplo svetlobo in značilnim vonjem. Karima začne od vseh teh vonjav stiskati v želodcu. Čeprav že skoraj cel dan ni ničesar zaužil, začuti okus bruhanja.

»Mogoče vas utegne zanimati skrivnost pajkov.«

Eden od prisotnih jamitov se vmeša v pogovor:

»Kako naj ustavimo te pankrte črne magije?«

Karim odkima:

»Pajke upravljajo ljudje, pravzaprav Južnjaki. Dva smo ujeli.«

»Ujeli?« jamit dvigne obrvi:

»Kje sta zdaj ta dva ujetnika? Prav rad bi ju zaslišal.«

Karim trpko odkima:

»Žal smo ju morali darovati njihovi verziji Kadešaha. Šlo je za preprosto vprašanje - mi ali oni? Odločil sem se za nas,« in opazi na jamitovi razcapani uniformi trak z oznako mahiba. Torej je na hitro napredoval v malahidsko plemstvo. Spogleda se z Arijem in nadaljuje:

»Jekleni pajki in kočije brez konj niso nobena čarovnija. Mogoče je čarovnija pomagala pri njihovi stvaritvi, a sami nimajo čarobnih moči. So samo orožje z ljudmi.

Basilea je sem, daleč na sever, pripeljal veliko Južnjakov in Hendvejev. Že to kaže, s kakšnimi viri razpolaga vladar Vzhoda. Na osnovi napadov zadnjega dne lahko zaključimo samo eno,« in se sreča z Arijevimi očmi in dramatično zaključi. »Napadalcu se zelo mudi.«

Novopečeni mahib najprej pogleda svojega poveljnika, zatem Karima in sumničavo vzdihne:

»Škoda, ujetnika bi lahko veliko povedala. V rokah smo imeli izjemno dragocen vir.«

Vmeša se Arij:

»S sumničenji ne bomo nikamor prišli. Če trdi, da ni šlo drugače, potem to drži. Včasih je služil v moji dvorni šeledini, zato mu popolnoma zaupam.«

Karim prikima:

»Najbrž ne bi veliko povedala, saj sta se odločila pohiteti v svoj Hešenah, kot rečejo svojemu Kadešahu. Prepojena sta bila z neko čudno vero v božansko nesmrtnost. Poleg čarovnij imamo opravka še s tem čudnim, zelo nevarnim verovanjem. Popolnoma so prepričani, da jih smrt na bojnih poljanah pripelje v njihov temni Kadešah, ki je vmesna pot do vnovičnega življenja na tem svetu. Težko je nekomu s takšno vero zagroziti z mučenjem do smrti. Kot bi pijancu zagrozil s pijanščino do smrti.«

Arij za hip molči, se spogleda s svojim novim mahibom in zaskrbljeno vzdihne:

»To je nevarno verovanje. Vojska ljudi, prepojena s fanatično vero v svoj cilj, je hujša od hord Orkov. Katapultov ni več in kmalu bodo zlahka predrli sklicno zaledno vojsko, čeprav ne dvomim v pogum mašagov. Mogoče je čas, da še sami izvlečemo meče in najdemo svojo pot v Kadešah.«

»Potem mi dovolite, naj svoj gladimis potegnem z vami. Zame bi bila to velika čast.« trpko prikima. Tudi drugi v zemljanki prikimajo.

»Z veseljem sprejemem tvoj meč,« se zareži Arij in pridruži se omizju. Predenj postavijo čašo z mlačnim vinom. Vsaj tega še ni zmanjkalo. Bolje umreti od pijanosti kot lakote.

Grof Malahid se ob novici o uničenju katapultov in lokov sesede na stol. Mrki pogled ostane zaklenjen na podrto zastavico z znakom katapultov. Odsotno zamrmra:

»To je torej konec vseh naporov. Konec,« besede se izgubijo v neslišnem šepetu.

Prisotni se spogledajo. Grofu do zdaj še niti enkrat ni popustila volja do srditega boja do zadnjega. Zatem ježno strese z glavo, se postavi na noge in oči mu znova zažarijo:

»Če se prebijejo, bodo s kleščnim manevrom izločili Marcusa. Tega ne smemo dovoliti. Tam so trije taragi izkušenih veteranov. Za vsako ceno morajo zdržati. Obvesti jih,« in jamit prikima. Takoj pohiti do šotor, polnih kletk s kurirskimi sokoli. Samo hitri in okretni severni sokoli se znajo izogniti tzevogom.

Iliad reče:

»Gospod, s čim naj ustavimo sovražnikov naskok? Nismo izgubili samo katapultov in lokov. V celoti smo izgubili Četrto, a Arijevi Peta in Šesta sta zdesetkani in ne predstavljata več resne oborožene sile. Kaj naj?«

Malahid se zazre v prestrašene Iliadove oči. Prisotni jamiti se spogledajo. Grof s pestjo odločno udari po mizi in zastavice se prevrnejo. Z vročičnim pogledom ošine vse prisotne in tiho reče:

»Kaj naj? Že prvi dan tega boja smo vedeli, kaj nas čaka. Pošlji v napad preostali tarag Tretje konjeniške. Naj vsaj malce upočasnijo sovražnikov preboj. Potrebujemo samo nekaj časa,« še doda in na zemljevid namesti dve zeleni zastavici. Iliad trpko odvrne:

»Oprostite gospod, a konjenica je verjetno popolnoma nemočna. Za uničenje pajka je potrebno nekaj sočasnih zadetkov iz katapultov, ki jih nimamo. O ognjenih kočijah še ničesar ne vemo. Mogoče jih lahko zvabimo v močvirje. Tam bodo manj okretne. Samo El ve, kakšna magija jih poganja.«

Malahid ostane neomajen:

»**Konjenica gre v napad!** Naj nam kupi nekaj časa. Samo to. Marcus drži Ožinsko trdnjavo in zadržuje hordo, močnejšo od vseh naših tukajšnjih medrej. Kamniti zid nad reko lahko zdrži še mnogo mogosov. Glavni problem smo **mi**. Vojno izgubljam **tukaj**. Konjeniki nam bodo izborili nujno potreben predah. Tako bomo obnovili položaje in sovražnikove horde še nekaj časa držali stran od naše svete zemlje. Konjeniki vedo, kako malo možnosti imajo, a gredo v boj.

Arijevi konjeniki so najboljši. Vsi imajo na kopjih blagoslovljene zastavice slave. Bes njihovih src bo razparal jekleni trebuh megšelemskih zveri. Že zdaj so vsi junaki. V Kadešahu jih čakajo najčudovitejši gaji. Bard te veličastne medreje je že spesnil junaško pesem o njihovem zadnjem boju na smrtnih poljanah večnosti. Naj bo **zadnji boj Zeolije** vreden nesmrtnih pesnitev! Ta zadnji boj **bo** daroval večno življenje spominom na te slavne krvne daritve.«

Vsi nekaj časa molčijo. Koprena nemoči leže na mrko omizje. Malahid vse prisotne izmenično premerja z vročičnim pogledom.

Končno vse tesnejšo tišino prekine Valerij Landogarski, mlajši Arijev brat:

»Gospodar, mogoče bi morali skrajšati obrambno linijo. Četrte ni več, iz Pete in Šeste pa lahko sestavimo recimo dva, največ tri tarage. Tretja je napol sklicna in je izgubila vsaj dve tretjini mašagov in polovico lemikov. Deveta je sklicna brez podpornega taraga, a Osmo je dan hitre ježe od tod.

Prijatelji,« vse ošine z resnim pogledom, »v naslednjem napadu bodo pomendrali obrambno linijo in vso našo vojsko ukinili z dvojnimi kleščnimi manevrom.«

»Ampak konjeniška,« vskoči Iliad. Valerij ga odločno prekine:

»Ne Iliad,« in se spogleda z grofom, »konjenica bo samo malce upočasnila neizbežno. To smo vedeli, ko smo prišli sem. Dragi prijatelji, v okrilju zastoja med jurišem konjenice moramo proti reki umakniti vse, kar je na poti sovražnikovega napada. Z ostanki vojske ne moremo več ustaviti niti vaških pahadov, kaj šele tako številčno in srdito vojsko.«

Malahid nekaj časa molči. Obraz mu zatemni besneča jeza. S težko roko udari po mizi in znova prevrne vse zastavice:

»Valerij, vaše besede mejijo na izdajo. O kakšnem krajšanju govorite?«

»Sami lahko vidite,« pokaže na zemljevid. »Naša linija je zaradi izgub že pretrgana in ob naslednjem sovražnikovem naskoku bo izpuhtela kot zvitek dimne zeli.«

Malahid ježno pribije:

»Ne omenjajte več umika, sicer ...«

Valerij skloni glavo in zamrmra:

»Sicer kaj?« zamahne z roko in rezko sikne. »Pridružil se bom konjenikom na njihovi poti na poljane Kadešaha. Črta mojega življenja se je iztekla, a vi počnite, kar vam je volja,« se še zadnjič spogleda z grofom in odide.

4. Pot brezkrvnega

Agel svoje masivno telo položi na smešno majhen stol ob robu terase svoje palače. Prejšnji lastnik, malahid Tir Marad, ne more protestirati z one strani Alisse. Celotno rodbino Marad je doletel kulinarični konec v orčji menzi.

Skoraj neslišno pristopi nečak Cleon. Agel sunkovito obrne glavo. Cleon se nasmehne:

»Stric, saj menda ne trepetaš pred klavci?«

Agel zamahne z roko in kislo odvrne:

»Danes ni pred njimi varen nihče. Pred desetimi dnevi sem precej odkrito gostil cesarskega pleidika in dvor Vzhoda zagotovo ve za to srečanje. Ne slepim se,« vzdihne, »kar se je zgodilo z Maradci, se lahko tudi z mano.

Cleon se nasmehne in stopi do roba terase in se zazre v daljavo:

»Božanski basilea potrebuje tvoje politične veščine. Z medrejo si naredil dobro kupčijo. Za paradiranje skozi Lithinall so te nagradili z dodatnim delom Quelverga in vzhodnim kosom Feowella. Tvoja glava je ta hip najvarnejša glava silnega Carstva.«

Agel stisne debele ustnice:

»Imaš recept, kako, pri Elovih etirjih, prepričati Malahida Zeolskega, da preneha s svojim brezupnim viteštvom? Naša in Malahidova vojska bi, združeni v zavezništvu znotraj Carstva, predstavljali pomembno utež na tehtnici novega sveta. Kdo pridobi, če Ureusove horde pokoljejo odlično zeolsko vojsko, pohrustajo ali razprodajo prebivalstvo? Ves profit bo šel na vzhod. Njihovi lovci se bodo omastili s sužnji, a izpraznjeno zemljo bodo poselili s svojim rdečelasim in pegastim semenom.«

Cleon se pogladi po bradi in resno odvrne:

»Zeolski grof pripada izumrlim romantičnim časom zlatega eona.

Trmasto je prepričan o svoji sveti misiji puščanja krvi v službi časti. Ne zaveda se preprostega dejstva,« in dvigne glas, »da konec vojne ni v njegovih viteških rokah, temveč v spletkarskih glavah liberosov. Njegova epopeja bo končana v hipu, ko bo measiha zaključila grofovo norijo. Večkrat je že dokazala svojo prepričljivost,« in z očmi objame značilno konico Mogosovega templja.

*Tista deklica - res zna nastopati in je silno prepričljiva.
Pravzaprav ... Zakaj še ni uporabila svoje prepričljivosti?*

Leon Simidal, svetokrvni cesar Shedanije, besno udari po reliefnem zemljevidu, zastavice poskočijo in se prevrnejo. Znova ga premaga utrujenost in sesede se na majhen stol. Moči mu pojemajo. Služabniki se spogledajo in hitro popravijo podrte oznake. Božansko veličanstvo znova vstane z vidnim naporom. Za hip ga oblije avreola stare slave, a hitro omaga pod težo let. Nasloni se na mizo in globoko vzdihne. Stisne ustnice in zaječi:

»Prepočasi zbiramo to vojsko. Zeolija bo padla in mi bomo še kar čakali. To je neplemenito in skrajno odvratno. Temu moram narediti konec! Imaš kaj novic od mojega poslanca? Ima glas cesarskega veličanstva kakšno težo?« obrne glavo proti negibnemu Orwenu. Knez se plitvo nasmehne in kratko prikima:

»Poslal mi je sokola s sporočilom. Znova slabe novice. Žal Zeolski grof v tej zmedi išče načine, kako bi nas najhitreje potegnil v svojo izgubljeno vojno. Niti razmisliti noče o mojih predlogih za razumno končanje nepotrebnega prelivanja krvi.«

Cesar utrujeno pripre oči, znova stisne ustnice in jezno pihne:

»Medalarski prijatelj vztraja, ker upa na naš odgovor. Ne bom ga pustil na cedilu. Njegov prednik je nekoč odločilno pomagal mojemu predniku. Zdaj je čas za poplačilo starega dolga. Ko gre za čast, pusti svoje politične sanje za kakšno drugo priložnost,« in v knezu mani jekleno strog pogled, glas mu otrdi. »Severne medreje pošlji v Semberijo. In to nemudoma in brez izgovorov!« poudari, globoko zajame sapo, in odločno pristavi. »Na cilj morajo prispeti do naslednjega polnega mogosa! Nočem niti dneva odloga!« je cesar nenavadno odločen. Knez previdno odkima:

»Ne vem, v čem je smisel izzivanja vojne, če vojna ne izziva nas.«

»**Tibamej!**« dvigne glas. »Dal sem ti ukaz! Izvedi ga!« ter s kretnjo odpusti svojega dvornega kneza. Orwen kislo prikima in urno zapusti dvorano. Pregarjajo ga zle slutnje.

Vladar je znova odločen v najmanj primernem trenutku. Najprej nesrečni Aldus, zdaj še to rožljanje z orožjem. Basilea bo sprevidel to igranje in na zbiranje vojske ne bo gledal prijateljsko. Kdo bo plačal zapitek tega igranja?

Orwenov zvesti pomočnik, Ron Pelagar Welekhi, zaskrbljeno spremlja svojega gospodarja. Te seanse s pešajočim in malce dementnim cesarjem, vse bolj pogreznjenim v svet viteške romantike, postajajo zelo naporne. Čez nekaj trenutkov prekine nadležen molk:

»Stari je spet po nepotrebnem odločen. Je tako?«

Orwen ježno prikima:

»Severne medreje hoče pri Semberiji. Veš kaj to pomeni poleg zbora pri Nievu?«

Ron zaupljivo pristavi:

»Ker si prišel v enem kosu skozi vrata, veličanstva verjetno nisi razsvetlil s celotnim poročilom.«

Orwen nejevoljno odvrne:

»Stari ne sme izvedeti za naša previdna mirovna prizadevanja. Zeolcem sem izpogajal odlično možnost za častni umik iz vojne. Že drugič želim romantičnega bemeja potegniti iz nepotrebne puščanja krvi. Očitna dva mogosa in nekaj tisoč mrtvih ne odtehtajo njegovega zlatoeonskega viteštva. Že prvič bi me moral poslušati. Edina srečna okoliščina je konec vojne sezone. Če bo svetokrvni želel vojsko pognati v vojno, mu bom predložil nečastnost zimskega bojevanja.«

Ron obudi spomin na svojo pot v Zeolijo. Znova podoživi takratni prezir s strani modrokrvnih. Skomigne z rameni in s kančkom ironije naveličano vzdihne:

»Žal je božanski Malahid izgubil občutek, kdaj mora odnehati. Trmoglavi na tistih dveh ožinah in pušča kri svojega ljudstva v praznem upanju pričakovanja naše odrešitve. Za hranjenje kapric svoje viteške časti hoče pretoči še našo kri.«

Orwen tiho doda:

»Stari pa mu želi, pri *mešarahu*, celo ustreči. Ni mu težko podpisati nove zadolžnice, saj bodo dolgove plačevali njegovi nasledniki. Njemu je važna čast,« se pogladi po bradi in zvito zarenči. »Basileo moramo prepričati, da gre za starčevo trmo med njegovimi pripravami na pot čez Alisso. Zadnji mogos vidno usiha. Ne sliši se lepo, a za vse bo bolje, da ugasne, preden nas vplete v nepotrebno vojskovanje. Vsaka vojna stane, zlasti takšna, v imenu časti.«

Ron se nasmehne:

»Vojsko pri Semberiji lahko koristno uporabimo, če v pravem trenutku namočimo svoje žlice v zeolski zemljiški zaklad.«

Orwen stisne ustnice:

»Z Livom Semberijskim že ne ...«

Ron popolnoma sam vstopi v Grofijo Zalaben. Tokrat ga je gospodar Orwen postal na misijo brez modrokrvnega kritja. Najprej je spustil kurirskega sokola s sporočilom za Agela Zalabenskega, vladarja carske dežele Zalaben.

Čeprav je po realni moči tretji mož Shedanije, vedno živi v polmraku nevidnosti in prezira modrokrvnih. Ravno Ron, človek nizkega porekla in iskrega uma, se dobro zaveda, da prihaja njegov čas, čas **somraka Drugotnosti**.

Cleon ga pristrčno sprejme. Veliko dvorano pod razgledno teraso imata samo zase. Njuni posli zahtevajo konspirativnost.

»Tvoj sokol je pristal na pravo rokavico. Vladar mi je dal pravico pogovora s tabo.«

Ron se zareži in seže po kristalni čaši:

»Vaša dežela je znana po razumnosti. Najbrž veste, s kakšnimi zadregami smo se soočili.«

Cleon vrne nasmeh:

»Njeno svetokrvno veličanstvo se še ni odzvalo na prve premike vaših ne preveč številčnih medrej. Dobro se zaveda, da ne gre za iskreno rožljanje.«

Ron odvrne:

»Torej se razumeva. Tukaj sem, ker mi je popolnoma jasno, kakšen je položaj v Zeoliji. Sem lahko odkrit?«

Cleon zadovoljno razširi roke:

»Zaradi tega vas poslušam. Vaša najpomembnejša valuta je odkritosrčnost in realna moč izpolnjevanja obljub.«

»Zadnjemu ostanku Zeolije so škodi dnevi. To ve vsakdo, ki se spozna na osnove vojskovanja. Oba tudi veva, da je dobrih ljudi škoda za orčjo mesnico. Zeolci so krepki, vzdržljivi in vdani ljudje, takšne bomo potrebovali, ko bo nastopil trenutek za slavo razumnih, kot sva midva.«

Cleonov obraz se je razpotegnil v kisel nasmeh.

Ron veselo nagne čašo in jo odloži:

»Zagotovo obstajajo možnosti, da medreje pri Semberiji vstopijo v Zeolijo pod pretvezo zaščite severne meje in odstranijo nadležnega Arija Landogarja. S tem omogočimo carski vojski varen južni bok.«

Cleon skomigne z rameni:

»In kaj ima Zalaben od tega?«

»Pustimo vam proste roke glede ostalih kosov Medalarja.

Mogoče ste slišali za dolg Feowellov do mojega gospodarja. Verjetno ne veste, da je skoraj vsa Zeolija pod hipoteko. Božansko carstvo je zasedbo Medalarja prevzelo tudi njegove dolgove. Zagotovo vaš

vladar ni verolomen in ne bo prekršil starodavnega vojnega kodeksa. Dogovor je sledeč,« zajame sapo. »Nam pripada Landogar in moj gospodar bo pozabil na dolgove Feowellske rodbine, ki je verjetno v gosteh pri vašem vladarju. Vam priznavamo proste roke v celotnem Medalarju.

Skratka, moj gospodar bo priznal vse zasedbe vas in vašega vladarja. Hkrati garantira, da je zborovanje naših medrej samo predstava za senilnega svetokrvnega romantika. V tem aranžmaju je tudi priznanje mojega gospodarja vaši oblasti. Nekoč bo te zmede konec in takrat se bodo preštevale zasluge. Zagotovo se želite postaviti na zmagovalni oder.«

Cleon nekaj časa motri sogovornika. Po nekaj trenutkih molka tiho seže po bokal, si napolni kozarec, izpije in se znova trdno zazre v sogovornikove oči:

»Se zavedate, da gre za izdajo vašega plemenitega vladarja? Kako bo ob tem postopal šelgeac Aldus? Starega lahko nekako pretentate s fintami o koncu vojne sezone. Če bo El dal, lahko še pred novo sezono odjadra med etirje. A nasledil ga bo mladenič, ki bo nujno potreboval kakšno slavno dejanje. Brez nečesa, kar bi združilo prepirljive meše pod njegovo krhko vladavino, ne bo dolgo vladar štirih ljudstev.

Kaj je lahko bolj slavnega od povrnitve dolga časti iz časov zadnje Koalicijske vojne? Fant si je nabavil gohese in svetuje mu šadas, torej je nekako že povezan z mojim vladarjem. Vaš gospodar in s tem tudi vi po mojih podatkih nista preveč dobro zapisana pri mladem šelgeacu. Naj skrajšam,« vzdihne. »Mogoče ste nepotrebni posrednik in poslovanje z vami lahko škoduje meni in mojemu stricu. Zakaj bi vas potrebovali, če je mladi šelgeac Trona mogoče že naš?«

Ron pogoltne slino. Tega ni pričakoval. Suho odvrne:

»Mladega šelgeaca bomo že ukrotili. Glede tega si ne delajte pretiranih skrbi. Pravzaprav bi moral posel skleniti z nekom iz bližine vašega vladarja. Z nekom, ki dejansko odloča. Vi ste,« a ga Cleon prekine:

»Nečak vazala. Tako je. Zato sem tukaj zgolj zaradi uvodne zabave. Lahko se pogovarjam,« in se zareži, »a odločal bo nekdo drug.«

Vrata se odprejo in vstopi drobna deklica z zakritim obrazom. Ron jo takoj prepozna. Sunkovito vstane in se prikloni. Dekličin tarih nežno zaplapola:

»Dragi prijatelj, kar sedite. Cleon ima prav,« obrne glavo proti mladeniču. »Namenjeno mu je, da vas sprejme in malce pokramlja glede interesov vašega gospodarja.«

Ronove ozke ustnice se razvlečejo v brezizrazen nasmeh:

»Interesov Shedanije.«

Deklica se ledeno zareži:

»Ne govorite o cesarstvu, ker usihajoči svetokrvni vladar zagotovo ne ve za vaše drobno izdajstvo.«

Ron pogoltne slino:

»Vaša sve ...,« a stavka ne konča. Deklica ga grobo prekine:

»Nehajte samega sebe slepiti, da so interesi vašega gospodarja ali vas interesi Shedanije. Raje sedite!« ter stopi do fotelja in elegantno sede. Cleon si natoči pijačo in molče čaka na gostovo gesto. Tudi Ron nekaj trenutkov bega z očmi med razkošno oblečeno deklico in mladeničem z zamrznjenim nasmeškom, zatem se še sam namesti v udoben fotelj. Deklica nadaljuje:

»Jaz sem meašika Aleja, a vi ste brezkrvnež Ron Pelagar, kličejo vas tudi Welekhi. Pravo ime. Torej? Vi ste prišli ponudit delitev naše zeolske pridobitve. Je tako?«

Ron prikima.

Deklica trdo vpraša:

»Zakaj mislite, da nas zanimajo vaši interesi? Zakaj bi vam prepustili Landogarjevo posestvo? Saj ga bomo kmalu zasedli. Dežela je skoraj polomljena in zasedbo bomo zlahka opravili, tudi brez vašega betežnega paradiranja.«

Ron pogoltne slino spričo meašikinega ostrega tona:

»Medalar je dolžan mojemu gospodarju. Znaten del osrednje Zeolije je po patentnem pravu Medalarja in Shedanije dobesedno pod hipoteko. Ker ste zasedli Medalar, je Božansko carstvo pravni naslednik nekdanjega vladarja. Mojemu gospodarju je Feowellska družina, ker ni plačala dolga, poleg znatnih kosov zeolske dediščine, dolžna tudi obe potomki. Kraljevi vdovi se zlahka odpovemo. Uporabite jo za svoje namene. Zagotovo lahko kdo sprejme njeno doto. Vaš dolg bo ...«

Meašika ga znova grobo prekine:

»Nehajte s tem! Božanskega carstva se ne tičejo vaše patentne burke in problemi z izterjavo dolgov. Odstavljeni pijandura nam nič ne pomeni. Njegovi nečakinji sta naši gostji in ko bosta godni za ženitni trg, ju bomo zagotovo koristno in plodno uporabili,« in grozeče doda.

»Božansko carstvo ni nikomur ničesar dolžno. Vaša vojska ne zadostuje niti za garancijo vaših lastnih meja, kaj šele, da komu kaj obljublja. Medalar bomo razrezali brez vašega dovoljenja ali udeležbe. Resno vas vprašam,« in glas ji oledeni. »Kaj nam lahko ponudite, da vam odrežemo kos plena? Imate kaj, česar nimamo?«

Ron pogoltne slino. Nekaj časa išče besede in razočarano odvrne:

»Landogarci vam bodo dobro zagrenili življenje. Poznam malahida Landogarja.«

Deklica se glasno zakrohota:

»In kdo nas bo odrešil? Vaši prestrašeni mašagi? Tiste operetne medreje pri Semberiji bodo orožje takoj obrnile proti vam in še dodatno okrepile obrambo Landogarja. Dobro vemo za prezir vaših mešelor do svojega upnika. Če bi od cesarstva želela trdno garancijo svojih novih južnih meja, moram pred mešeli zakotaliti vašo glavo in nanjo pribiti sporočilo vašega sokola. Vidite, tako preprosto je.«

Ron se zdrzne. Meašika se znova zakrohota:

»Tega seveda ne bom storila. Vi in vaš gospodar sta na svoj način moja. Nihče, niti za cekine, še ni za nas storil toliko, kot sta vidva prostovoljno. Najraje poslujem z oportunisti vašega in Orwenovega kova. Upate, da se boste s spletkami zavihteli tja, kjer vas vsi prezirajo. Želite zadoščenje, a ga ne boste dobili s pomočjo pri izdaji lastnega vladarja. Mojega potrpljenja je konec. Jutri boste zapustili Zalaben in svojemu gospodarju sporočili, da je Landogar naša zabava.«

Ron znova pogoltne slino.

Zatem se rahlo nagne naprej in doda:

»Tudi šelgeac Trona je na svoj način naš. Spustim vas v enem kosu, ker mi boste mogoče še koristili. Se razumeva?«

Meašika vstane in ga brez besed zapusti. Ronov pogled pade v tla. Naenkrat se počuti popolnoma nebogljenega in nepotrebneга. Objame ga občutek popolne nemoči.

Cleon skomigne z rameni:

»Meašika je spregovorila.«

5. Krvna garda Božanskega carstva

Skozi vrzeli okopa zdirjajo srditi konjeniki čez požgano zemljo proti kovinskim nakazam. Povesijo dolge sulice z rdečimi zastavicami na konicah. Valerij se prebije na čelo in zakliče:

»V smrt s temi pošastmi! Naj živi grof Malahid! V ognje Megšelema za Elov sijaj na nebu jutranjem! Vino in device že čakajo na nas!«

Vsi vzkliknejo:

»Za vino in device!« in se besno poženejo čez poljane smrti.

Presenečenje je popolno. Le kdo priseben bi pričakoval naskok konjenice na jeklene čarovniške pošasti? Ognjene kočije in pajki se zberejo po začetnem presenečenju in se počasi obrnejo proti prodirajočim konjenikom. Najbrž niso takoj dojeli norosti Zeolcev.

Močni zeolski konji spretno preskakujejo zapuščena trupla padlih in ovire v minulih bitkah opustošenih položajev. Pajki začno bruhati smrtonosne ognjene zublje. Konjeniki se jim skušajo izogniti.

Navkljub veččinam, mnogi padajo. Ko nesrečnika ujame ognjen izbruh, se spremeni v baklo in za njim ostane kup nerazpoznavnih zoglenelih ostankov. Preživeli kljubujejo ognjenemu ustju pekla in trušču smrti. Divje dirjajo med pošastmi in iščejo morebitne slabosti na njihovih kovinskih trupih.

Veliko junakov z življenjem plača neuspešno iskanje šibkih točk velikanskih pajkov. Tragični samomorilski nalet spretnih konjenikov začasno ustavi kovinske pošasti. Fanatična samomorilska srditost zmede nevidne oči napadalcev. Jeklene kočije so s svojimi ognjenimi kopji nemočne v boju od blizu. To opazi tudi hendvejski tokomaš. Takoj dvigne zastavico.

Začne se naskok orčje lovske pehote ob podpori srhljive hendvejske težke konjenice, imenovane Krvna garda. Črno-rdeča plima pljuske proti metežu konjenikov in jeklene tehnike. Valerij opazi prihajajoči grozeči val. Bobnenje tisočer kopit preglasi čarovniški ropot in škripanje jeklenih pošasti. Jamita ob sebi opozori:

»Poglej tja!«

Jamit zakliče:

»Dajmo še te zveri!« in požene konja proti trdni formaciji. Kovinske zveri se poskusijo izogniti nadležnim naskokom fanatičnih jezdecev.

Na sredini koraka strjena falanga Orkov, a levo in desno jih spremljajo v rdeče oklepe odeti Hendveji na konjih. Zeolcem zaledeni kri v žilah, saj jih čaka soočenje z znamenito **Krvno gardo Hendvejev**. Konjeniki se ne ločijo od lahke pehote z dolgimi kopji. Zeolci se na Valerijev znak zberejo okoli majhne vzpetine sredi pobočja. Pajki in kočije obstanejo in se počasi obrnejo. Začnejo se pomikati proti konjenikom. Valerij spregleda sovražnikov maneuver in v tla zapiči medrejski limok:

»**Tukaj smo in tod za vekomaj ostanemo!**«

Jeklene pošasti se preurejajo in čakajo na bližajoč črn val kričečih orkov, obrobjen z rdečima trakovima konjenikov. Zdaj je trenutek za naskok. V hipu obrne konja in z mečem nakaže juriš nad oklepne stvore:

»Zdaj gre zares! Ne smemo jim dovoliti preveč predaha za spravo s svojim megšelemskim božanstvom. Vrnimo globočinam Megšelega nekaj teh zveri! **Za grofa in Zeolijo!**«

»**Za čast in grofijo!**« zagrmijo konjeniki v en glas in sledijo mahibu, ki zgrabi kopje in išče šibko točko najbližje ognjene kočije. Iz majhnih odprtih na boku kovinskega stvora se nanj vsuje toča puščic. Te se odbijajo od mahibovega aurilskega oklepa. Ugleda precej veliko odprtino nad ognjeno cevjo. Zadrži konja, nameri in zaluča kopje. Elegantno izleti iz rok, zadene odprtino in se zarije v nekaj gibljivega, najbrž živega. Kočija nenadzorovano zavije.

»Torej so notri peklenščki, občutljivi na ostrino našega jekla,« reče bolj zase in požene konja proti pošasti.

Kmalu je tik ob njej. Zagleda ročko, se odrine in si z njo po doskoku pomaga na kovinski stvor. Komaj ohrani ravnotežje na stvoru, ki se nenadzorovano vrtil in presunljivo brni. *Le kakšna čarovnija poganja to čudo?* Na vrh groteskne kočije zagleda loputo. Zgrabi za ročaj in ga dvigne.

Iz dimnika izza čudne kovinske grbe se vali temen dim. Oglušujoč zvok na mestu se vrteče kočije se meša s temnim, odurno smrdljivim dimom. *Fuj, podobno je črnemu olju za kurjavo.*

Malce okleva, sunkovito potegne za ročko in pokrov se odpre.

Izвлеče gladimis in skoči v utesnjen prostor. Zagleda utripanje nenaravno sijočih sveč. Sovražni lemik ima nekaj opraviti okoli njih. Zraven leži mrtvec. Prešine ga. *Zdaj je pravi čas. Z mečem prebode presenečenega Hendveja. Za njim pritečeta še dva, a ju zlahka pobije, saj sta precej nespretno napadla jeznega zeolskega mahiba.*

Vozilo se še kar vrti. Valerij prvič vidi tako čudno kočijo, polno nenavadnih ročk in utripajočih sveč brez dima. Ničesar v tej bizarni zveri ne prepozna. Vse skupaj je podobno pijanski mori po preveliki količini zeliščne medicine.

Z mečem zaseka med čudnimi pripravami, ustvarjenimi z, le El ve, kakšno coprnijo. Utesnjen prostor napolni rdeče obarvana utripajoča luč in presunljivo cviljenje ranjene zveri. *Zver je torej občutljiva na auril mojega gladimisa.*

Še enkrat zareže z mečem in prasketanje rodi črn, jedko smrdeč dim, ki hitro polni utesnjen drob zveri. Nagon mu pravi, *beži ven! Beži, da te ne uroči ta coprnija!*

Presunljivim krikom ranjene zveri se pridružijo še drugi grozljivi zvoki. Končno kočija obstane. Olajšano vzdihne, a hip zatem v grlu začuti pekočo bolečino.

Začne ga dušiti zlovešča zloba čarovniške naprave. Hitro se izmuzne skozi luknjo na plano, na hrbet mrtve jeklene zveri. Na vrhu nenavadne grbe zmagoslavno pomaha. Nasmeh zmagoslavja se hitro prevesi v skrb obupa.

Konjeniki se srdito spoprijemajo z jeklenimi pošastmi. Stisnjeni so v vse tesnejšem obroču čarovniških zveri in brezštevne horde orkov. Rdeče zastavice zanesljivo padajo. Prevelika je premoč pošasti, težkih konjenikov in orčjih pešakov. Hendvejski konjeniki so medtem obšli vzpetino, potolkli maloštevilno zaščitnico in zdaj grozijo z obkolitvijo junaške skupine.

Naenkrat ostane popolnoma sam. Hitro skoči na svojega konja, ki ga zvesto čaka ob pokončani pošasti. Silovito se požene v metež, saj želi najti najhitrejšo pot v Kadešah. Ta je tako blizu. Objame ga opojni vonj devic, v ustih čuti okus prvovrstnega vina. Do tja je samo še nekaj smrti.

Jata tzevogov pristane poleg Lorda Ureusa. Hendvejski tokomaš skoči s sedeža za goblinskim jezdecem, se hitro spogleda z lordom Ureusom in od služabnika zgrabi bokal vina. Hitro naredi nekaj dolgih požirkov in se zareži molčečemu lordu:

»Spoštovani Ureus, zdaj imaš priložnost za učenje. Pajki in kočije bodo obšli nadležne konjenike. Z njimi se bodo poigrali tvoji lovci in Krvna garda.

Dva jeklena klina bosta kot nož v maslu prebila njihove zmehčane linije. Naš cilj je uničenje celotne zeolske vojske. Natanko ob zori bodo jeklene zveri in jata tzevogov obkolili vse, kar še ima kakšno bojno vrednost. Malahida Zeolskega bomo za vekomaj onеспособili in po možnosti ujeli v obroču. Grof bo spoznal nemoč svoje večšine proti čarovnji Božanstva. Moral se bo pokloniti ali umreti,« se zareži in mirno opazuje žar oddaljene nočne bitke.

Lord ne razume, čemu ta nočni napad. Odkima z glavo, saj ne želi razmišljati o stvareh. Hendvej znova spregovori s svojim posmehljivim glasom:

»Ta bitka je vsem v opomin - proti Božanski ni zmage. Oklepniki in leteče živalce so nepremagljivi.«

»Še vedno se mi zdi važnejši boj mož na moža,« se ponižno oglasi Ureus.

»Dragi lord, mož na moža je dolgočasen in neučinkovit način vojskovanja. Na vaš plemenit način ne bi razbili obrambe še vsaj pet mogosov. Izgubili ste nesramno veliko orkov. V enem samem mogosu so vam jih pokončali skoraj dvajset tisoč. Sami so izgubili zgolj nekaj sto svojih lemikov in jamitov. To se mi zdi slabo menjalno razmerje.«

»Saj orkov,« a ga Hendvej nenavadno ostro prekine:

»Ja, orke lahko po potrebi gojimo v milijonih. Gre samo za vprašanje časa in surovin. Vem. Toda za zmago je treba še kaj več od množic divjih živali. Namesto tisoč orkov je enostavneje in ceneje ustvariti deset ognjenih kočij.

Božanska hoče zmago z minimalnimi izgubami in, kar je verjetno najpomembneje,« za hip umolkne in zlovešče pribije, »v najkrajšem možnem času. Žrtvovanje množice hord ne sledi temu prvobitnemu cilju. Potrebujemo poceni in zlasti hitro zmago. Takšno lahko dosežejo samo nadmočna bojna sredstva, podprta z genialnim vojnim umom. In meašika Aleja **je** genialni vojni um.«

Mogočni lord Ureus umolkne in skloni glavo. *Hedvejski plemič ima prav*. Prej nepremagljiv sovražnik je popolnoma nemočen proti čarovniškemu orožjem. Ožina bo padla skoraj brez dodatnih izgub.

Hendvej se obrne in zapusti nemrtvega lorda. Skoči na sedež za goblinskim jezdecem in tzevog se s spremstvom dvigne v nebo. Hendevskega tokomaša potrebuje zasedba Ožinske trdnjave. Božanska je opravila svoje.

Mahib Marcus Lucij v spremstvu skupine utrujenih lemikov pred grofa pripelje drobno deklico, neznatno ob mogočni grofovi postavi. Visokorasel lemik se zakrohota:

»Gospodar, to bitje smo ujeli med vohunjenjem. Naša ni, torej je sovražnikova,« in jo s sulico sune pred grofa v spremstvu gruč mahibov in jamitov.

Grof molče preleti drobno bitje, skrito pod pajčolanom tariha:

»Zakaj ji ne vidim obraza?«

Mahib Marcus previdno odvrne:

»Gospodar, po običajih njenega ljudstva,« a ga Malahid grobo prekrine:

»Ljudstva? Od kdaj so pomembni običaji zveri?«

V nevidnem obrazu, skritim za tarihom, začuti sijaj zla. Jamit iz Marcusove skupine se pohotno zareži:

»Gospodar, dajte nam jo, naj se malce pozabavamo. Ko bo spoznala zeolske korenjake, bo hitro pozabila na običaje svojega ljudstva.«

Grof ga s kretnjo utiša in se posveti deklici:

»Kdo si? Kaj počneš tukaj? Hitro se izpovej!«

Deklica se nasmehne in odvrne:

»Spoštovani grof, tukaj sem, ker vas želim rešiti zanesljive smrti.«

Preglasi jo krohot prisotnih. Grof jih utiša, ona posmehljivo pripomni:

»Madej, dobro se zavedate, kako hitro so čarovniška orožja, navkljub vašim naporom, razstavila obrambo. Ravno zdaj dve napadalni skupini prebijata vaše razredčene položaje. Konjeniški protinapad ni ničesar spremenil, samo orki se bodo mastili s konjskim golažem. V tej situaciji imate neverjetno srečo. Res je,« vzdihne in skoraj šepetaje pristavi. »Na tehtnici usode je vaše življenje po nekem čudežu še vedno na pozitivni strani.

Carsko veličanstvo, basilea Božanska osebnost, ima danes izjemen napad velikodušnosti. Mogoče je ta velikodušna milost posledica pričakovanega zimskega premirja. Kaj vem!

Pomislite!

Brez pomislekov vam odpušča predrzno zoperstavljanje božji volji in vam ponuja miren in nekaznovan prestop v naše carstvo. Naj pomislim, kaj je še v igri,« zaokroži z glavo in jo znova usmeri v grofa. »Ja, v tem paketu je tudi usoda večjega dela vaše grofije. In še pomembneje,« naredi premor in hladno pribije, »v bližnji prihodnosti vas čaka še možnost sodelovanja pri delitvi plena. Kaj pravite?«

Moreč plašč molka leže na velik šotor. Nekaj časa se sliši samo dihanje prisotnih. Vse oči so uprte v drobno deklico. Končno Malahid, s težkim glasom, spregovori:

»Jaz naj se pridružim vladarju teme? Naj izdam svobodni svet in poklekнем pred zanikanjem svobodne volje in svete časti?«

Bes mu omrači obraz in znova odločno utiša naraščajoč hrup glasov. Znova se vrne smrtna pokopališka tišina. Deklica veselo prikima:

»Izdate? Če nekomu rešite življenje, ga niste izdali, temveč mu podarili novo priložnost. Z nadaljevanjem vojskovanja boste pogubili celotno grofijo in v sužnost poslali ves svoj narod. Verjemite mi, če se ne uklonite carski milosti, bomo vašo deželo izpraznili in vanjo naselili rdečelase Vzhodnjake. Vse je odvisno samo od vas. Odločite se. Božanska vam ponuja medalarski kraljevski prestol in ohranitev na pogubo obsojene vojske. Rešili boste tisoče življenj svojih ljudi. Za uslugo zahteva samo dve stvari.«

Malahid grmeče odkima:

»Saj ne mislite resno!« Hoče še nekaj reči, a ga deklica utiša z močjo uroka:

»Dovolili boste prehod naše vojske preko svojega ozemlja in sprejeli enak sporazum, kot so ga sprejeli Zalabenci. Meni se to zdi silno dobra kupčija. Božanska je do vas čudežno milostna. Jaz bi na njenem mestu nadaljevala z vojno silo in vas ponižala v klečanje pred vrati pokopališkega bordela,« in vzdihne, »a kdo sem jaz? Sem samo skromna služabnica božjih sil.«

Grof za hip molči, zatem z gnusom v glasu odvrne:

»Odpeljite mi to nakazo izpred oči in jo dobro vklenite. Če si jo bo njen vladar zaželel, se bo moral osebno potruditi.«

Marcus se najprej spogleda z grofom, skomigne z rameni, zatem spusti pogled na deklico in jo porine proti izhodu iz šotora. Deklica zarenči:

»Veliko napako delate! Basilea vam daje življenje in vi ga zavračate. To je vaša zadnja priložnost. Častno lahko rešite svoje plemenito življenje! Če se vam mudi v Onostranstvo, pomislite na svoje ljudi. Je vaša čast pomembnejša od milijonov nedolžnih? Bo vaše častihlepje potešeno ob toliko prelite krvi? Če se ne uklonite, bomo vašo deželo neusmiljeno iztrebili. Za vaš greh bo plačalo celotno vaše ljudstvo!«

Grof bolj zase odvrne:

»Saj smo že mrtvi. Naša smrtna ura je že mimo in ji ne moremo ubežati. Zakaj bi še naprej goljufal življenje? Saj sem že mrtev,« in namigne straži. Ujetnico zaprejo v ujetniško kočijo. Preden izgine za zamreženimi vrati, se obrne in tiho reče:

»Žal mi je, ker boste končali na tako neumen način. Napuh in častihlepnost sta vam vzela razsodnost. Zakaj vztrajno bežite pred svojo usodo, čeprav ji ne morete uiti?«

Grof še nekaj trenutkov zre proti kočiji, obkrožene z lemiki.

Grof zgrabi čašo vina in jo hlastno izpije. V šotor spustijo ranjenega jamita. Mož okrvavljenega obraza s prevezano glavo se prikloni in tiho zaječi:

»Gospod, konjeniški napad je spodletel. Prihajajo in ne moremo jih ustaviti. Ne moremo,« in se sesede. Dva lemika skočita do okrvavljenega telesa in ga odneseta. Iliad se skrušeno sesede poleg mize in položi glavo med dlani:

»Gospodar, deklica ima mogoče prav,« in s topim pogledom premeri vse prisotne, »Konjeniški napad je spodletel, sovražnikova vojska se je verjetno že razlila med ostanke razrahljanih bojnih linij. Še pred poldnevom bodo tukaj.«

Grof ga odločno prekine in mračno dvigne glas:

»S temnim vladarjem ni pogajanj. Kakor hitro podpišem sporazum, postanem del zla, ki uničuje naš svet. Ne morem izdati sebe in ljudstva, še manj pa svojo kri.«

Marcus negotovo doda:

»Saj se lahko branimo pri Zeolvergu. Kir se še lahko pravočasno umakne, če pošljete sokola. Pot proti Aldeni je še prosta.«

Grof nekaj časa razmišlja, zatem z gorčino v glasu ukaže:

»Pripravite se za hiter umik proti Zeolvergu. Na rekah Massaned in Lian bomo znova poskusili. Nakazo naj bo ves čas vklenjena in dobro zastražena. Hočem jo imeti na očeh. Pošljite sokola h Kiru. Naj svoji dve medreji hitro umakne proti Aldeni«

Malahid odslovi vse, razen svojega osebnega služabnika:

»Eril, čaka te še zadnja naloga.«

Služabnik se ponižno prikloni:

»Gospodar, saj še ni konec.«

Grof stisne ustnice:

»Mogoče ni, mogoče je. To je zdaj v Elovih rokah. Najti moraš mojega sina, zdaj je nekje na poti proti Aldevergu. Nesel mu boš moje osebno pismo,« in z mize vzame zapečateni kuverto:

»Hitro boš prečkal Severška vrata, kjer boš v Divjini poiskal vilinskega aerala Eneja Oloma in mojega sina Hana. Na tvojem kurirskem traku je poseben urok. Z njim boš lahko potoval po poteh, skritim človeškim nogam. Aeral bo že vedel, kaj mora storiti. Naša svetinja je že pri mojem sinu in zdaj je vse odvisno od mojega fanta.«

Služabnik se prikloni in odkima:

»Ampak gospodar, saj še nismo mrtvi. To pismo je znak dokončnosti,« in šepetaje doda, »torej si želite še pravočasno poiskati smrt v junaštvu, vrednem legendarnih pesnitev davnih dni.«

Malahid prikima in skoraj zašepeta:

»Slišiš ta šum? To je Alissa, blížamo se njenemu bregu in vsi imamo v žepu novčič za plačilo poti na drugo stran.«

Eril skloni glavo in otožno reče:

»Ampak gospod, saj lahko sami odnesete to pismo svojemu sinu.«

Malahid tiho odkima in v veliki dlani potežka majhno ovojnico. Odločno jo porine v služabnikovo roko:

»To je vse, kar potrebuješ. Nič te ne sme upočasniti ali ustaviti. Usoda grofije je v tem pismu,« in spusti pogled na zapečaten tulec. »Mi bomo poiskali pot v Kadešah in Onostranstvo. Pojdi in se ne oziraj!« gromko ukaže.

Eril nemo prikima, vzame trak in zapusti šotor.

Malahid zre za njim in tiho zašepeta:

»Srečno pot.«

Pripadnik Krvne garde Božanskega carstva

6. Zasleduje jih bolezen propada

Deset dni po padcu Ožine, grof razmišlja o vzrokih hitrega padca Zeolverga. Razjeda ga boleča misel. Ob premišljevanju ga znova prevzame malodušje in sprijaznjenost z usodo. *Usoda ... Obstaja samo en izhod. Smrt za svobodo.*

Vojsko je naenkrat zajelo malodušje, nihče se ni hotel bojevati. Hendveji so zlahka prebili mestna vrata.

Kaj se je zgodilo s pogumom Prstanove straže? Kaj je z neuničljivo voljo Prve?

Za hip pomisli tudi na nemočno nakazo, ki je po spletu nesrečnih okoliščin njegov brat. Tarik Zeolski se je ob hudi uri nekje potuhnil. V metežu paničnega umika je imel pomembnejše zadeve od iskanja zmedene pijandure. *Se zdaj priklanja mahibu zavojevalcev?* Komu mar. *Naj ga vržejo na roštilj.* Tako mu bodo skrajšali muke in še kakšen ork se bo zadavil z njegovimi skrivenčenimi kostmi. Mahib Iliad ga zbudi iz razmišljanja:

»Gospodar, Osmo je odrezana.«

Grof zaječi:

»Ne razumem, Prva in Prstanova straža sta tako hitro popustili, a Osmo, kjer so predvsem kmetje, se še drži. Kako je lahko vpoklican mašag boljši bojevnik od dobro plačanega lemika?«

Iliad kislo doda:

»Ne vem. Še vedno se ne morem znebiti tistega občutka nemoči. Kot bi se na predvečer obleganja vsi napili zeliščne medice.«

Grof prikima in odvrne:

»Z malo sreče se bomo prebili do Venegarja. Bomo videli, koliko je ujetnica odporna proti kristalom. Kosti tam umrlega damejaha so še notri. Dobro. Naj se spozna s svojo prednico. Naj poklepeta s strohnelim kostmi in svojo usodo.«

Iliad pospeši konja. Malahid se ozre proti jetniški kočiji z dragocenim tovorom – ujeta carsko mešiško Alejo.

Večerni tabor postavijo blizu naraslega Massaneda.
Grof v šotor pokliče ujetnico:

»Draga moja, kako ste spali?«

Deklica spusti pogled na verige in samozavestno odvrne:

»S spanjem nimam nobenih težav. Kaj pa vi?« kljubovalno dvigne glavo.

Malahid se zareži:

»Tja, kamor vas peljemo, boste srečali svojo zgodovino. Se kaj veselite srečanja z družinsko dediščino?«

»Moja ponudba še kar velja. Mogoče boste doživeli preblisk zdrave pameti in doumeli bistvo vsega.«

Grof zarenči:

»Bomo videli, kako se boste zabavali v granitni ječi, obkroženi s kristali za uničenje vaše coprnije.«

Ona vzdihne:

»Torej se prepustimo presenečenju.«

Orij in Karim sledita sveže imenovanemu mahibu Paveju Onrassu. Iz preživelih Prve, Sedme, Četrte in ostankov še nekaterih drugih enot so na novo sestavili Deveto. Za vse so komaj našli dovolj jezdni konjev. Karim je prevzel 1. tarag, kjer je zbran ostanek elitnih veteranov.

Orij prekine zvok monotonega deževanja:

»Ne vem, kaj mi je bilo.«

»Kdaj?« vpraša Karim.

»V začetku obleganja Zeolverga. Si tudi ti čutil isto? Kar naenkrat me je obšel nekakšen strah. Skopnela mi je vsa volja do boja. Nisem se mogel upreti želji po begu. Hotel sem čim dlje od vojne. In nisem bil edini. Vsi smo odnehali že po prvih drobnih praskah.«

Karim se namrdne:

»Tudi mene je prešinilo nekaj podobnega. Nekaj podobnega sem čutil že tik pred umikom z Ožin. Najbrž gre za kakšno coprnijo.«

Orij prikima:

»Coprnijska! To bo to. Po pičlih dveh dneh obleganja skoraj neosvojljivega obzidja smo popustili in gospodar je ukazal umik. To mu sploh ni podobno. Vedno vztraja, ko drugi že obupajo.

A tokrat ne.«

Karim jezno pihne:

»In zdaj nas pere dež s sovražnikom za ritjo. Čeprav nas preganja samo pol vojske, ki nas je oblegala na Ožinah, gre še vedno za ogromno premoč. Vsaj tzevogi nas pustijo na miru.«

Venegar je obzidano mesto ob vznožju veličastne trdnjave Venegar'Dar. Od mesta do trdnjave vodi samo ena sama, ozko izklesana pot. Mogočna granitna gradnja je postala pomembna, ko jo je zasedel Zeolski bemej in vanjo vtaknil dragocenega ujetnika – damejaha Mariso.

Nesrečnico so ujeli med hitrim razkrojem Vesoljnega carstva. Nesrečno bitje je umrlo v strahotnih mukah. Po legendi se še danes po trdnjavijskih hodnikih plazi duh grozljivega smrtnega kričanja.

Grof si za rezidenco izbere mestno hišo. Venegarski malahid Atin Venegarski je vse za delo sposobne meščane poslal na pomoč pri postavljanju zasilnih obrambnih položajev. Svoj tarag je dal na razpolago Deveti.

Malahid v mestno dvorano skliče vse dosegljive malahide. Večina se že zabava na poljanah Kadešaha, saj se jih je zbrala komaj dobra tretjina. Malodušno premeri zbrano družino:

»Tukaj se je začela uspešna legenda, tukaj se bo končala. Venegar je mesto, od koder se bomo pridružili našim padlim tovarišem v Kadešahu. Naj nam bo El milosten, saj smo se pogumno in dolgo borili za njegovo slavo na zemlji. Sem nismo prišli praznih rok, saj smo ujeli enega od damejahov in tukaj bo umrl kot peklenska Marisa. Že samo to je pomembna zmaga.« Vsi dvignejo čaše in vzkliknejo svojemu bemeju. Malahid dvigne čašo in ogovori Atina:

»Ste dragoceno ujetnico že vtaknili v njeno večno domovanje?«

»Tam ji nihče ne more pomagati. Prastari kristali delujejo. V njeni prisotnosti so simpatično zažareli. Mešarahova magija jo bo izpila - počasi in boleče. Dal si bom zamašiti ušesa.«

Malahid zadovoljno prikima:

»Torej imamo možnosti, da zdržimo. Brez svoje gospodarice bodo horde zveri manj srdite.«

Karim se med zadnjim preverjanjem položajev ustavi pri Orijevi jami v grmovju. Skopal si jo je na majhni vzpetini poleg motne in deroče reke, ki je tik pred razlitjem po ravnici. Skupaj si ogledujeta visoko rečno gladino. Zatem komentira Orijevo skrivališče:

»Še malo naraste in moral boš bežati na višje položaje. Tvoja šeledina je na višjem položaju.«

Orij pljune v razmočena tla:

»Ja, zato bo padalo po njih in ne po meni. Saj se menda zavedaš nekoristnosti tega dela. Kopljem tu ali tam,« pokaže na silhueto vzpetine, »v vsakem primeru nas bo sovražnik preprosto odplaknil. Srečni bodo pijančevali in kavšali v Kadešahu, manj srečni bodo orčje kosilo ali večerja, popolnoma nesrečni pa sužnji na vzhodu. Ne bi rad postal kurba v orčjem fukališču.«

»Ne bodi tako črnogled.«

Orij ogorčeno odvrne:

»Zakaj? Cel mogos smo bežali v to luknjo brez izhoda. Dvakrat smo se ustavili in obakrat smo po nepotrebnem izgubili po dve šeledini. Od Prstanove straže je ostala slaba polovica stotnije. Gardni tarag je skrčen na šeledino in pol. Bo tokrat drugače?«

Karim strogo odvrne:

»Dobil sem jasen ukaz glede pojavov malodušja. Širjenje defetizma, malodušja in panike lahko strogo kaznujem. Dovoljen je tudi gladimis skozi čreva. To velja tudi zate,« vanj zapiči svoje stroge oči.

Orij se nasmehne:

»Jaz samo na glas povem, kar vsi mislijo. Spomni se Zeolverga. Vsi smo se podelali in strahopetno zapustili položaje. Vsi, od zadnjega mašaga do poveljujočega mahiba. Za nami so ostali samo kupčki smrdečega strahu. Dragi prijatelj! Sprijazni se s koncem in poskrbi, da boš končal v Kadešahu in ne kot plesalka v vojnem kurbišču.«

Karim namigne spremstvu:

»Odpremite tega lemika v hladilnico. Če se bo upiral, naj zaplava v reki!«

Orij presenečeno:

»Karim? Res to misliš?«

Karim prikima. Orij spusti roke ob telo:

»Torej bom umrl v drugi rundi.«

Karim s preostalima lemikoma nadaljuje ogled in se več ne ozre za Orijem. V sebi se je boril s tem, kar je čutil.

Orij ima prav. To malodušje, ta strašna koprena nemoči. Vse nas prežema, izčrpava in duši. Vsem jemlje voljo do boja. Kam nas bo pripeljal ta strašni boj? Umreti svoboden ali živeti v sužnosti?

Pospeši korak proti koncu svojih položajev. Tedaj priteče kurir:

»Gospod, tukaj so. Izvidniki so jih opazili pri Massanedskem mostu.«

Karim prikima:

»Torej se je začelo. Še en **zadnji boj Zeolje**,« in se spogleda z lemikoma. Oba vesta, kaj morata storiti. Karim s kurirjem pohiti do prednjega poveljniškega položaja. Tam bo, skupaj z ostalimi jamiti taragov, počakal svojega mahiba.

Ravno tedaj zagrmí. Začuti tresljaj. Znova grom. Takšen silni bes prinaša samo čarovniški grom. Razleže se oddaljen zven značilnega ječanja ognjenih kočij in šklepet korakanja jeklenih pajkov.

Prihaja grom pogube,
Z neba se sipa smrtni dah,
Junaki dneva,
Junaki Kadešaha,
To vaš je zadnji boj,
Tam konec je vaš,
Prihaja od povsod,
Kajti poguba je vaš zadnji dah.
Zbrani ste junaki Kadešaha,
Združeni za ta zadnji boj,
Naj bo duh svoboden,
Ko stopil bo na breg Alisse,
Bolje svobodni v objemu Kadešaha,
Kot sužnji v palačah malahidskih.

V dvorani završi. Enemu gromu sledi še drugi, pa tretji. Zaslišijo krike.

Atin zakliče:

»Vsi k orožju! Ustavimo sovražnika tukaj, kjer se je začela zeolska slavna legenda!«

Malahid dvigne roki. Vsi umolknejo. Za hip dvorana postane oaza miru. Vsi pričakujoče čakajo. Grof zagrmí:

»Atin, to je zadnji bojni poziv svobodne Zeolije.«

Mahibi medrej bliskovito odhitijo do svojih prednjih položajev.

Deklica razbije preplet jekla, težkih kamnitih plošč in kristalnega obroča. Nobena moč pradavnih urokov je ne zmore zadržati. Oči pod tarihom rdeče zasvetijo:

»Norci ne vedo, kdaj naj nehajo.«

Vrata škrtnejo in vstopi ječar. Prazno zre predse:

»Želite gospodarica?«

Vzdihne in ponosno stopi mimo očaranega moža:

»Napočil je trenutek,« in pomendra z droga padlo zeolsko zastavo. Globoko vzdihne in zašepeta:

»Danes Zeolija in nikoli več.«

Nekaj lemikov priteče v družbi mahiba Marcusa Lucija. Bliskovito posekajo jetniško stražo. Stari plemič se plitvo prikloni in čaka na namig drobne deklice, ki se obrne proti ostarelemu plemiču:

»Odlično ste opravili. Kako prisrčno in zabavno,« se zakrohota. »Zeolija se bo končala tam, kjer se je začela,« in proti staremu možu usmeri roki. Iz konic prstov švignejo rdeče strele in pokosijo presenečenega plemiča. Na tla pade kadeče ožgano truplo. Deklica zašepeta:

»Žal si neuporaben. Carstvo potrebuje samo sposobne in ambiciozne može. Položaj si dedoval po krvi in ne z ostrino uma in meča. Sledite mi! Čas je za zadnje dejanje.«

Družčina z Malahidom na čelu zapusti mestno hišo. Ostanek Prstanove straže jih spremlja do šotor izven obzidja. V zraku je okus nemoči in obupa. Čarovniški ogenj bruha po položajih zadnje obrambe. Nebo zažari od požarov. Črne zmajske silhete na nebu ostanejo neopažene. Nihče še ne ve za zasedbo nebranih Severških vrat. Vrata na zahod so dokončno zaprta.

Iliad vpraša:

»Čemu smo šli v šotor? Tu je nevarneje od mestne hiše.«

Malahid se gromko zareži:

»Obzidje je nemočno proti temu, kar pada po njem. Vas še ni našla slutnja o resnici? Vam je čarovnija damejaha res tako zameglila pronicljivost?«

Vsi presenečeno zrejo v mračen Malahidov obraz. On trdo nadaljuje:

»Ne vem, kako naj vam razložim. Deklice niso ujeli, temveč se je pustila ujeti. To je bil njen namen. Ožinske trdnjave nista pogubila sovražnikov ogenj in njegova jeklena moč, temveč volja drobnega bitja. Plemeniti Lucij je od takrat pod vplivom njene strašljive volje, zato sem ga premestil stran od nje in mu nisem zaupal niti desetine.«

»Zakaj je niste takoj ubili, če je res tako nevarna?«

Malahid odvrne:

»Nje ni moč ubiti. Upal sem, če jo zaprem v tukajšnjo ječo, se bodo njene moči precej zmanjšale. Očitno se to ni zgodilo. Kljub vsemu je na koncu spoznala nemoč svojih hord. S svojim vztrajanjem smo jo izzvali in ostalim še svobodnim pokazali nemoč temne vojske. Ni mi jasno, čemu nam je dovolila umik iz Zeolverga? Je bila tako prepričana glede svoje moči? Najbolj me bega, zakaj je skoraj silila v ječo, ki je umorila njeno prednico? Zakaj? Zagotovo je vedela, kaj je doživljala Marisa v zadnjih dneh

svojega umiranja.«

Iliad odkima:

»Je to pomembno? Kako veste, da se je osvobodila ječe? Tukaj smo in visoka reka nam daje upanje. Vi ste nas naučili o nezlomljivosti volje zeolskih malahidskih hiš.«

Malahid zamahne z roko:

»Kaj bi se predajali lažem? Rešila se je okova v kristale vtisnjene starodavne mešarahove magije. Čutim njeno moč. Isto sem čutil ob padcu Ožinske trdnjave in v Zeolvergu. Preden z magijo dokončno stre našo voljo, nam preostane samo eno,« in se sesede na preprost stol.

Tedaj v šotor nekdo vstopi. Vse oči se obrnejo proti vhodu.

Malahid se prvi zdrzne:

»Valerij Landogarski. Kaj pa vi tukaj? Kako?«

Valerij se nasmehne:

»Ste presenečeni, ker nisem v vašo čast končal na poljanah Kadešaha?« in se zresni. »Skoraj sem bil prepričan o svojem koncu. Izvlekel sem aurilski gladimis v upanju, da me od devic in vina Kadešaha čaka samo še nekaj polomljenih orkov in Hendvejev.

Konjeniški naskok je bil neumna, nepotrebna, a čista in častna pot v objem Kadešaha. Iz pepela tistega dejanja iz obupa me je potegnila carska meašika in mi dala priložnost.«

Iliad skoči na noge in izvleče meč. Srdito zarenči:

»Gospod, naj mu prerežem drob. Dovolite mi to čast! Za našalita ne sme,« a Malahid ga prekine:

»Valerij ni kriv za to, kar je postal,« in se spogleda z mladim malahidom. »Oba veva, kako prepričljiva je krhka deklica. Verjetno mi boste odgovorili, čemu nas je preganjala do sem in nam dovolila še ta zadnji boj? Je hotela dokazati svojo premoč nad davno mrtvim mešarahom prejšnje dobe?«

Iliad še želi nekaj reči. Malahid ga prime za ramo, zato nejevoljno sede na svoj sedež. Če bi oči lahko metale strele, bi scvrle šotor in vse v njem. Valerij odgovori:

»Moja naloga je posredovanje. Pred tremi urami vas je visoko na nebu preletela velika jata tzevogov in zasedla Severška vrata. Še ena jata se bo spustila k spodnji postojanki. Tudi Massanedski most je najbrž že pod nadzorom carske vojske. Nobena ječa ne more ustaviti meašikine silnosti. Ona je drugačna od svoje prednice. Njena moč je nad močmi tega sveta. Vidite, obstaja preprost razlog, zakaj vam je dovolila umik,« in stopi nekaj korakov proti grofu, ki sopiha in rdečica jeze mu zalije okrogel obraz:

»Povejte že.«

Valerij se nasmehne:

»Kamor ste šli vi, tja je šla tudi njena svetost. Kjer je ona, tam se boj konča, še preden se dobro začne. Saj veste, kakšna so dekleta. Škoda se ji zdi prelivanje sposobne plemenite krvi. Tukaj ste zbrani vsi, ki še kaj pomenite v grofiji in ste še živi. Tako preprosto je to. Še zadnjič vam prinašam ponudbo za rešitev tudi mojega ljudstva. Druga možnost je smrt. Moj ljubi bratec je že izgubil zadnji boj. Landogar je od včeraj v carskih rokah. Meašika ni dovolila Shedaniji, da si vzame Landogar zaradi nekih dolžniških patentov. Vidite,« se nasmehne, »na vašem truplu so hoteli jesti tudi sosedje. Kaj niste vanje polagali upanja? Meašika jim je preprečila mrhovinarsko potezo. Zakaj vam je mar za nizkotnost tako imenovanega svobodnega sveta?«

V šotoru završi.

Valerij dvigne glas in utiša nastajajoče valove mrmranja:

»Zaradi nesmiselnega odpora je bil, in še je, večji del prebivalstva prepuščen lovcem za sužnje. Vsaj nekaj mest in vasi sem rešil pred kruto usodo. Od svoje spreobrnitve sem tako rešil vsaj slabega pol milijona ljudi. Če vas zanima, Tarik je gost *herota* Zeolverga.«

Malahid komaj zadržuje bes. S stisnjenimi ustnicami sikne:

»Povejte mi en razlog, da Iliadu ne preprečim njegove namere. Samo en, samcat razlog.«

Valerij skomigne z rameni:

»Saj me ne morete poškodovati. Carska meašika spreobrača sposobne in jih tudi zavaruje. Spreobrnjenim zaupa najpomembnejše položaje v novem Carstvu. Ona utiša bes in okrepi sposobnosti fokusiranja na pomembno.«

Atin jezo sikne:

»Tipična travma drugorojenega. Res mora boleti, ker si vse življenje v senci prvorojenega šelgeaca hiše. Če se prodaš, se pozabi ta nadležna rodbinska malenkost.«

Valerij suho pribije:

»Carska meašika ne podkupuje, niti ne grozi. Vedno je vljudna in dobronamerna. Njena moč prepričevanja spremeni tvoje občutke in čustva. Namesto sovraštva do Elejle čutiš brezpogojno ljubezen in privrženost. Pravzaprav te zbudi iz sanj iluzije življenja in ti podari resnično življenje.

Postal sem del novega, resničnega sveta. Vse sposobnosti so se mi izostrile, spomine dojemam s čistejšim duhom. Spoznal sem svojo resnično voljo, ljubečo božjo voljo,« in vzdihne. »Meašika je hotela v ta zeolski mrtvi kot ravno zaradi prizorišča meašike Marise. Iz kristalov, ki bi lahko ogrozili koga šibkejšega od nje, je izpila vso moč in pridobila dragocena znanja o naravi Mešaraha.

Res je gospod,« se spogleda z Malahidom, »vaše potovanje ima svoj razlog. Meašika je zdaj dobila vsa znanja o tem, kako deluje Mešarahova magija tudi v našem svetu.«

Malahida zajame vročina besneče jeze in zarenči:

»Torej imaš spoznanje sveta skozi oči našalita!«

Atin se zareži:

»Še vedno si brez sina. Ti je tvoja meašika že nastavila? Te je uročila s svojimi suhljatimi tacami? Te rajcajo skoraj otroci? Te mama ni naučila, da ne smeš zalezovati mladih deklic?«

Iliad skoči na noge, izvleče meč, zakliče:

»Crkni našaliti!« in srdito zamahne. Malahid mu tokrat ne prepreči. Valerij se samo nasmehne. Čeprav je meč z vso močjo udaril v mladeniča, se ta še kar reži:

»Saj sem rekel. Carska meašika ščiti svoje. No, tukaj sem opravil. Zaradi minulih časov ne bom storil ničesar, kar mi ni izrecno ukazano. Vi me lahko sovražite, a jaz vas ne bom. Zakaj bi sovražil trupla?«

Preden zapusti šotor, se še enkrat obrne in nasmehne. Malahid Zeolski spusti pogled v tla. *Bo tudi mene tako uročila? Bom njen kurir?*

Iliad vročično zakliče:

»Še imamo čas. Umaknimo se v trdnjavo. Še nikoli ni padla z obleganjem.«

Malahid vse premeri z otožnim pogledom:

»Ne, moj boj in moj konec je tukaj, na zadnjem braniku časti človeškega ponosa. Izbral sem plemenito smrt. Kdor želi, mi lahko sledi. Skupaj častno izvlečemo gladimise in pojezdimo v Kadešah. Oba novčiča za brodarja imam v žepu. Želim ga srečati in mu plačati za to poslednje potovanje. Zaslužil sem si, da namočim noge v hladu Alisse.«

Vsi vstanejo, prikimajo in zakličejo:

»Dovolite mi, naj grem po novčiča za brodarja Alisse!«

Malahid svečano zakliče:

»Pojdite in se vrnite!« ter zapustijo šotor. Tako velela prastara tradicija - »Zadnji boj z novčičem«.

7. Landogar moj dom

Valerij Landogar se vrne domov. Zadnji pogovor z Malahidom Zeolskim se je končal slabo, pravzaprav zelo slabo. Moralo bi se končati drugače, a se ni. *Kakšno razmetavanje z življenji zaradi časti enega. Zakaj toliko smrti?*

S sklonjeno glavo se postavi pred smrtno grmado z Arijevim truplom. *Presneto, tudi Malahida čaka ta pot. Čemu? Ob njem stojijo žena Heleda in obe hčeri, Valerija in Lanisa. Oboževali sta strica, pred čigar gomilo so sklonjenih glav stale. Hlipajoči sta en drugo podpirali in vsakih nekaj trenutkov sta solzne oči z muko usmerili v stričevo telo, ovito z žalnimi zastavami slave. Dekleti ne razumeta, zakaj je moral umreti njun veličastni stric. Zakaj je potrebna vojna, ki prinese samo smrt in uničenje?*

Tudi Elida, Arijeva in Valerijeva mati je pretreseno zrla v gomilo prerano umrlega sina. Solze so ji tekle po licu in zase je šepetala:

»Zakaj te je El poklical na svoje sanjske poljane? Zakaj ravno zdaj, ko te vsi najbolj potrebujemo? Vrni se k nam od poljan Kadešaha! Vrni se, edini ljubljeni sin! Gorje nam! Domovina je zgorela, pogorelo bo tudi tvoje telo. Gorje nam. Gorje! Namesto smrti na junaških poljanah nas je našla kletka zatega suženjstva. Gorje našemu rodu, saj zastrupila ga je izdaja šibkega.«

Valerij jo objame okoli ramen in zašepeta:

»Mati, ni še konec.«

Elida odrine njegovo roko in trpko sikne:

»Konec je! Zastave našega madejija so padle! Živimo samo zaradi milosti vzhodnih zveri! Kako si lahko poljubil roko zverski princesi? Kako si dovolil, da se je vate naselil našalitski duh?«

Valerij trdo odvrne:

»Živimo, ker nas ljudstvo potrebuje. Tudi vsi prapori mealkuda niso vredni ene same nepotrebne žrtve v imenu časti!«

Mati sikne:

»Čast je vse in ti si nam to vzel!« in se odmakne od družine.
Heleda pomirjujoče objame Valerijevo roko:

»Pusti jo, naj žaluje po svoje.«

Pristopi Landal Langer, edini preživeli rodbine Langer in pravkar imenovani carski *herot* Landogarja.

»Škoda, ker se prvič srečava v teh žalostnih okoliščinah.«

Valerij trpko odvrne:

»Moj brat je bil hišni staroeonski en'hadeš aeral. Meni je pripadla nehvaležna vloga rešitelja ljudstva iz orčje mesnice. To pa ne prinaša časti in slave, temveč zmerljivke in prezir.«

Landal razumevajoče prikima:

»Razumem vaš položaj. Njena svetost ne izbira na osnovi častivrednosti, temveč sposobnosti. Na najino srečo.«

»Mene je prestregla na koncu samomorilskega napada.«

Landal tiho doda:

»Še prej pa ste bili edini glas razuma med norostjo časti. Ker vas niso slišali, ste storili, kar naredi vsak modrokrvni.«

Valerij molči. Začne se ceremonija. Landal je spretno umaknil vse lemike Zalabena in Hendveje, celo stotnijo krvne garde in predhodnico Set'Arusov. Na prizorišču so ostali samo dvorni elešeji. Nad grmado je visela celo zastava Zeolije.

Svečanost mine v skladu z običaji Landogarja. Čakalo jih je samo še zadnje dejanje, prižig bakle na smrtni grmadi.

Mati Elida je izkoristila pravico matere prvorojenega in je na vrhu grmade stala z baklo časti. Nekaj trenutkov molči in skrušeno opazuje gomilo z oboževanim prvorojenim. Srepa ošine Valerija z družino, carskega *herota* Landala Langerja in še nekaj dvornih uradnikov. Po obrazu, razrezanim z gubami se vlijejo solze in zašepeta:

»Nobena mati ne bi smela prižgati gomile svojega prvorojenega,« in ponosno dvigne glavo. Obriše solze in z očmi preleti družino in na v zastave slave zavito telo vrže novčič:

»Ljudstvo Landogarja in Zeolije! To je konec junaške ere. Prihaja čas našalitev in podlasnikov in v tem svetu nočem živeti!«

Z baklo vred se vrže na gomilo. Vnetljiva tekočina se silovito naglavo vname in slepeči plameni bruhnejo v nebo in preglasijo smrtno krike užaloščene matere.

Vsi obnemijo. Valerij naredi korak proti gomili in iztegne roko:

»Mati!«

Lanisa in Valerija se zgroženi skrijeta v Heledin objem. Landal tiho zašepeta:

»Tako je končala Elida Landogarska. Upam, da bo brodar sprejel njen novčič.«

Šele kasneje, ko je dogorela grmada in so svečenik s svečenicami pobrali pepel, ki bo naslednji polni mogos raztresen v reko, se na obzidju, nad osrednjim grajskim trgom, pojavijo Hendveji in Zalabenci. Elešeji, edini oboroženi možje Landogarja, se umaknejo v notranji grad.

Valerij in Landal se po obredu in »večerji slave (*tajabani en'lašaj*)« dobita v starem Arijevem dvornem kabinetu. Pred vrata stopita elešeja, kajti moža potrebujeta diskretnost.

Valerij prvi spregovori:

»Torej ste edini preživeli svoje hiše. Na hitro so vas spravili sem.«

Landal srkne iz keliha:

»Njena svetost ima nenavaden okus za ljudi. Tik pred zadnjim bojem tvojega častnega brata me je poklicala iz kletke. Popolnoma sem se že sprijaznil z usodo. Takrat sem izvedel, da sem edini preživeli svoje hiše. Zahvaljeval sem se vsem etirjem, ker me je El obvaroval pred orčjo kuhinjo. Predala me je v službo Agela Nivurja, zdaj carskega tezgeja. Osebnost je poskrbela za mojo vlogo *herota* Landogarja, torej bova, dragi mladi malahid Landogarski, morala sodelovati. Jaz sem oči, ušesa in glas Zalabena in Carstva.«

Valerij razumevajoče prikima:

»Razumem. V tej povodnji orčjih, goblinskih in kačjeglavih zveri morava ohraniti čim več človeške krvi. Medalar in Zeolija bosta kmalu samo še zgodovina, a Božansko carstvo je ta hip edina dogledna prihodnost. To je realnost in kdor se temu ne prilagodi, bo pogubljen. Če usode ne moremo spremeniti, ji služimo.«

»Služenje,« vzdihne. »Oba sva v carski službi. Landogar je s carskim patentom del Vojvodstva Zalaben in to je zasluga vaše razumnosti. Postali ste novi malahid Landogarja in obema se obeta napredovanje, če bova deželo čim hitreje pripravila za službo carski oblasti. Osrednji del Zeolije je opustošen in prepuščen carskim lovcem na sužnje. Midva sva edina, ki lahko rešujeva življenja, obsojena na propad zaradi zadovoljevanja modrokrvne časti. Edina.«

Valerij trpko prikima in izprazni kelih. Za hip pomisli na mati Elido. Storila je smrt. V imenu časti se je vrgla na gorečo gomilo. Še zdaj v ušesih občasno zasliši odmev njene tragedije.

»Bemej je verjetno že na poljanah Kadešaha. S sabo je potegnil še vso vojsko. Vse te čudovite medreje.«

Landal doda:

»Posvetiva se svoji prvi nalogi. Poskrbeti morava za varnost južne meje. Pri Semberijski tesni je Shedanija utaborila Severni zbor. Čeprav gre za drugorazredne lemike in mašage, jih je veliko. Vse pomembne carske sile so na zahodu, kjer zaključujejo vojno.

Ta hip imava na voljo dva taraga Hendvejev in medrejo Zalabena, kar je premalo za dolgotrajno obrambo. Meašika je precej grobo odslovila Orwenovega podlasnika, saj se ji gabijo povzpetniški našaliti. Tudi Nivorju in njegovemu nečaku jih je malce napela, ker sta se mimo nje dogovarjala s takšnim nizkotnim človekom in jo potem postavila pred dejstva.«

Valerij se pogladi po bradi:

»Agela Nivurja in njegovega nečaka Cleona osebno ne poznam. Samo slišal sem zanju, zlasti o Agelu sem zasledil, da je precej izmuzljiv,« in brado nasloni na pest. »Midva se bova spoprijela s težavami, če pride do posega Shedanije. Brez pravočasne pomoči se bova morala soočiti tudi z ljudstvom, saj je med njimi veliko Arijevih privržencev, ki bi za njegovo čast rade volje žrtvovali nekaj krvi, seveda ne svoje.«

»Meašika bo zagotovo ukrepala, ko bo končala z nesrečnim bemejem. Verjetno je dobro precenila tistega shedanijskega našalita.«

Moža skoraj do jutra načrtujeta morebitno obrambo, če se Shedanija odloči za poseg v Zeoliji.

8. Zadnji boj

Grof ostane sam. Razočaran razmišlja o usodi grofije na prepadu.

Cesarstvo nikoli ni resno mislilo pomagati. Zavladal mu je našalitski lakoš. Baraba je še trgoval z našo zemljo in zdaj čaka na kakšen kos mrhovine. Presneti našalitski liberos! Kako se je lahko svetokrvni spečal s tako nizkotno podriznico. Njemu so pomembni samo deleži in profit. Ostali smo sami. Zdaj bomo umrli. Ne morem odlašati neizogibno.

V šotor hlastno vstopi mahib Envor Zaldah v spremstvu dveh umazanih in utrujenih jamitov:

»Gospodar, čas se izteka. Prebili so se čez Massanedski most. Prvi tarag ne obstaja več. Mahib Onrassa je mrtev. Za mahiba ostankov Devete imenujete jamita Karima Oloda, edinega preživelega jamita taraga.«

Karim stopi korak naprej in se kratko prikloni. Grof zamrmra:

»Vas pa poznam. Jamit Prvega iz bivše Četrte.« Karim prikima. Envor nadaljuje:

»Pod njegovim spretnim poveljstvom je Deveta zadržala prvi val napadalcev. Preostali veterani iz nekdanje Prve so se lahko varno umaknili na nove položaje.«

Grof skomigne z rameni:

»Zakaj je to pomembno?«

Mahib presenečeno odvrne:

»Zakaj? Zbral bo ostanke medreje in jo na novo organiziral.

Prosim vas za organiziran umik proti mestu, sicer bomo po nepotrebnem izgubili okoli dva tisoč dragocenih veteranov.

Sovražnik verjetno znova pripravlja kleščni manever.«

Malahid se ravnodušno sesede:

»Čemu bi koga reševali? Saj smo že vsi mrtvi! Vsi!« skoraj zakriči

in s tresočim glasom doda. »Ne! Ne bomo se umikali. Vsi bomo izvlekli meče in se še zadnjič spoprijeli s sovražnikom. Če je to naš konec, naj bo vreden legend in pesmi. Pripravimo se za Bitko z novčičem.«

V šotor vstopi jamit Prstanove šeledine s spremstvom in se kratko prikloni:

»Gospodar, kakšni so vaši zadnji ukazi?«

Grof ravnodušno odvrne:

»Vsi v sijoče oklepe in skupaj izvlecimo naše gladimise. Temni etir bo kmalu s svojo strašno močjo zastrupil naše ljudi. Zdaj grem v pogubo. Zdaj je moj čas. Sledite mi, junaki moji! Na planjavi Kadešaha nas čaka sijajna usoda. Samo našim junaškim dušam je El namenil izbrane device najvišjega etirja in sode najboljšega južnega vina.«

Vsi se spogledajo. Envor se prikloni:

»Vsem se še ne mudi v smrt,« namigne svoji skupini. Grof zakliče za njimi:

»Vsi, ki me zapuščate v tej uri slave, boste goreli v Megšelemu!«

Nihče se ne ozre. Malahid namigne stražarjem, naj jih spustijo:

»Saj je vseeno, kje umrejo.«

Dež preide v moker sneg. Karimu zastane korak, a ga Envor spodbudi:

»Pridi, čaka naju reševanje veteranov in ostankov preživelih šeledin. Zeolije je mogoče konec, ne pa vojne proti temačnemu Carstvu.«

Od nekje priteče kurir s prednjih položajev. Ko vidi Envorja, se prikloni in hiti poročati:

»Gospod, jeklene pošasti so zmlele ostanke desnega boka Desete. Bili so brez možnosti. S svojo žrtvijo so nam dali kakšno uro časa.«

Envor stisne pesti in se spogleda s Karimom:

»Izkoristimo jo! Pokojni junaki so že v objemu Kadešaha. Položaj je torej brezupen,« vzdihne, namigne kurirju, naj ne hodi v grofov šotor in tiho doda:

»Odrinili so Deveto, zmleli so desni bok Desete,« za hip pomolči in čaka na Karimov odziv.

»Gospod, grof se je odločil. Sicer pa, kaj naj storimo? Sovražnik znova izvaja kleščni manever z jeklenimi pošastmi. Takoj za njimi je gotovo Krvna garda in nepregledna orčja horda. Edina rešitev je hiter umik proti mestu in trdnjavi.«

Envor skrušeno prikima:

»To ne bo umik, temveč komaj kaj manj od brezglavega bega, stran od stičišča klešč. Kakor hitro bom dal ukaz, postanem izdajalec.

Tudi vsi, ki boste sprejeli moj ukaz, boste postali našaliti. To si zapomnite, preden se odločite.«

Karim samo nemo prikima in zašepeta:

»Torej postanimo našaliti in nadaljujmo boj. Šelgeac Han še ni mrtev. Zagotovo nas bo potreboval.«

Envor prikima:

»Umaknili se bomo po skriti soteski. Poznam pot, saj sem pred začetkom vojne skoraj pet let služil v trdnjavi. Veliko časa sem porabil za iskanje morebitnih odstopnic. Nikoli nisem verjel v dokončne bitke. Grof in njegovi bodo s svojim junaštvom naredili še zadnje. Pridobili nam bodo dragocen čas.«

Karim odvrne:

»Še nekaj moram storiti.«

»Kaj?«

»Iz pripora moram spraviti svojega najboljšega lemika.«

Mahib se mehko nasmehne.

Malahid v šotoru pripravi večerjo pred samomorilsko bitko, tradicionalno »*Večerjo junakov*«. Na rokave si bučno nadenejo trakove slave. Postrežejo s tradicionalno večerjo, namenjeno vojščakom, ki gredo naslednje jutro v samomorilski napad. Vzdušje je izjemno svečano. Ves ritual prekine prestrašen jamit, ko glasno vdre v posvečeno družino:

»Gospodar, obramba se je sesula. Nad nami je nepregledna jata tzevogov. Slišite? Slišite gromovite orčje horde?«

Malahidu zastanejo besede tradicionalnega pozdrava:

»Kje so naši?« Jamit skrušeno odvrne:

»Mahib Envor Zaldah je ukaz umik. Kleščni manever je v prazno udaril ravno pred nas. Čez največ uro bodo tukaj. Pred vrati tabora lahko zadržimo le toliko, da vam omogočimo hiter umik na varno. Pohitite!«

Malahid počasi vstane, vse premeri z mrkim pogledom in tiho reče:

»Jamit, zmotil si nas pri Večerji junakov. Ker nima smisla početi kaj drugega, se nam pridruži pri zadnjih grizljajih. Skupaj nazdravimo, kajti naslednjič bomo pili na sončnih poljanah Kadešaha. Najedeni in odžejani potem odjezdimo v boj, za čast in slavo.«

Jamit sede poleg Malahida. Grof predenj položi bokal vina in kračo:

»Okrepčaj se, kajti pot preko Alisse je dolga,« in na mizo postavi dva novčiča. »Tukaj sta še novčiča za brodarja!«

Jamit se kislo nasmehne:

»Hvala, gospod.«

Bučno nazdravljajo, se krohotajo in čeprav je v zraku dih smrti, so vsi prešerno razpoloženi. Končno pride čas za zadnje dejanje. Hrup prihajajočega valjarja sovražne vojske je vse bližje. Malahid se dvigne na noge in vzkligne:

»Zdaj je čas za zadnjo slavo!«

Vsi dvignejo čaše in vzklignejo:

»Za čast in slavo! V zadnji boj! Še zadnjič za Zeolijo!« zvrnejo čaše in jih s truščem razbijejo ob tla.

Malahid izvleče meč in zakliče:

»Naše duše bodo rešene,« in odločno stopi iz šotor. Obstane. Drugi mu sledijo. Izvlečejo meče. Vsepovsod besni vrvež zmede. Ognjeni izbruhi že drobijo silhueto mestnega obzidja. V zraku je naraščajoč pritisk panike in strahu. *Temna princesa že čara. Zdaj je čas za končno pogubo.* Gromko zakliče:

»Vitezi pogube! Junaki Zeolije! Izvlecimo meče in se še zadnjič spoprimimo s sovražnikom. Častna smrt nas bo odpeljala na cvetne poljane Kadešaha. Voljne device in potoki slastnega vina čakajo na nas! Zatlačimo to črno reko, bruhajočo iz Abadona, nazaj v brezno Megšelega! Vitezi! Sledite mi v zadnji boj!«

Malahid odločno stopa do konjušnice. Konji nemirno hrzajo. Sprva mu sledijo vsi okoli njega na poti. Za hip se zdi, da je grofov poziv utišal hrup naraščajoče panike. Naredijo nekaj korakov. Naenkrat jim zmanjka volje in obstanejo. Na tabor leže tišina poljan spokoja.

So že v Kadešahu?

Nikakor.

Ognji še naprej plapolajo. Nenavaden pajčolan pričakovanja za hip odrine tkanje napredujoče panike in strahu. Volja do boja se stopi in izpuhti.

Grof z največjo težavo premaguje strašljiv stisk uroka strahu in nemoči. Naredi še nekaj korakov in obstane. Povesi meč, odpre dlani in plemiški gladimis iz žlahtnega aurila žvenketajoče pade na kamnita tla.

Osamljen stoji med podboji konjušnice. Nanj pritiska sila obupa. *Čemu v smrt?* Vsi okoli njega odvržejo orožje in malodušno posedejo na vlažna tla. Nemo opazujejo svojega gospodarja. Nihče ne naredi nobene kretnje, ne izusti nobene besede poguma ali strahu. Tišina premaguje hrup vojne. Zastave nehajo plapolati. Še veter se umakne valu miru. Oblaki se začnejo trgati.

Malahid naredi še dva koraka in pozabi, čemu je tukaj. Obstane in stekleno zre predse.

Deklice dvigne roki. Na nebu zasije sijoča krogla. Vsi uzrejo sonce novega sveta.

Jutro razkrije pogorišče zadnjega boja Malahida Zeolskega,
zadnjega boja Zeolije. Neznani pesnik zapoje žalostinko.

Bojna poljana zažgana,
Vitezi pogube dvignili so silne meče aurilske,
Objame jih krutost Abadona,
Nebo se v plesu ognja iskreče,
Le naprej, le naprej peklenski hrup,
Sovraga nazaj pognal bo kruti krik,
Še zadnjič naglejte se zore krvave.

Samo naprej, samo čez poljano,
Zastava pogube naj vihra,
Sveti ogenj požgal bo zemlje greh,
Duša peklenska naj ob smrtnem dahu vedro vzplamti.

Milost svojih src utrnite,
Izvlecite kopja pogube,
Nad temni urok pohitite,
Dvignite zastave zvestobe,
Umrte za življenje,
Poginite za hrepenenje,
In k Elu v Kadešah odletite.

Karim vodi zaščito umika preživelih Devete in še nekaterih
drugih enot iz klešč jeklenih zveri. Zbral je ostanke Desete in Osme
in organiziral sekanje levega kraka klešč.

Mahib Zaldah je opazoval položaj na improviziranem zemljevidu.
Na točko pred mestom je zapičil suho vejico:

»Tukaj se zberite. Šibka točka je levi krak, ker so dali prednost
hitrosti. Ob padcu mesta bodo vso pozornost usmerili v običajno
plenjenje in lov na sužnje. Samo odbijte jih in takoj na varno. Na
srečo je meašika odhitela takoj, ko je strla zadnji odpor. Boj z nami
je zanje samo čiščenje. Zagrenimo jim ga!«

Karim prikima:

»Ta megla, ki se spušča ...«

Envor ga potreplja po rami:

»Ta megla vas bo rešila.«

Karim bolj zase zamrmra:

»Upam. Iskreno upam.«

Karim in Orij znova skupaj izvlečeta meče. Zamera kratkega
pripora je minila ob pričakovanju dobrega klanja zveri.

Orij med čakanjem na orčjo povodenj zadovoljno potežka gladimis:

»Kako čudovit občutek, z mečem v roki in s prijateljem ob sebi čakati na sovraga.«

Karim se nasmehne:

»Kar smilijo se mi, čeprav so samo divje živali s tujo voljo,« in zakliče mrkim možem. »Začnimo z zabavo!«

Vsi vzkliknejo.

Orčji juriš udari v zid lemikov. Karim namigne lokostrelcu, ki izstrelji zeleno puščico. Ostanke Desete so se pognali v bok ne preveč natančnega orčjega napada

Orij besno udriha po srditih bojevnikih. V prvih vrstah so predvsem veterani Četrte. Orij hitro opazi šibkost napadalcev:

»Karim!« Zakliče in se pomakne proti poveljniku. »Tole mi smrdi. Ti grdavši so slabši od pijanih bab! Ko so brez svoje čarovnice, se mi kar smilijo.«

Karim poseka orka in odvrne:

»Deseti bom signaliziral, naj odstopi.«

Orij se zareži in poseka nekega orka:

»Sedemsto lemikom s tremi jamiti praviš Deseta, a nam osemstotim Deveta. Res si dobil napad,« in poseka še dva orka, »veličina. Tu voham past.«

Karim namigne lokostrelcu v ozadju. V zrak izleti puščica, ki rumeno zasije. Kmalu v zraku zasije še rdeče. Karim prebledi:

»Deseta je odrezala napad, a bo ostala, ker prihaja nov val. Očitno bodo vztrajali za nas.«

Orij poseka še tri orke. Počasi jih je zmanjkovalo. Srditi boj je pojenjal tako hitro, kot se je razplamtel.«

Orki se obrnejo in začnejo bežati. Karim ukaže umik.

Karim spremlja mahiba Envorja Zaldaha. Skupaj opazujeta umikajočo kolono. Karim utrujeno vzdihne:

»Če je grof preživel, nam tega umika ne bo nikoli odpustil. Njegovi sledniki nam bodo sledili do konca sveta.«

Envor se nasmehne:

»Verjemi mi, nobene kazni ne bo. Grof se je odločil za plemenito smrt v brezupnem boju. Še kako prav nam bo prišel vsak preživeli lemik. Carstvo bo prej ali slej udarilo po Shedaniji. Po smrti starega cesarja se Aldus ne bo obdržal. Mogoče smo pred zadnjo shedanijsko državljansko vojno.

Zagotovo raje umrem v boju za svobodo, kot zaradi osebne časti v nepotrebnem žrtvenem obredu.«

Karim odvrne:

»Mogoče se bodo hoteli pogoditi. Bemej je imel možnost, a jo je zavrnil.«

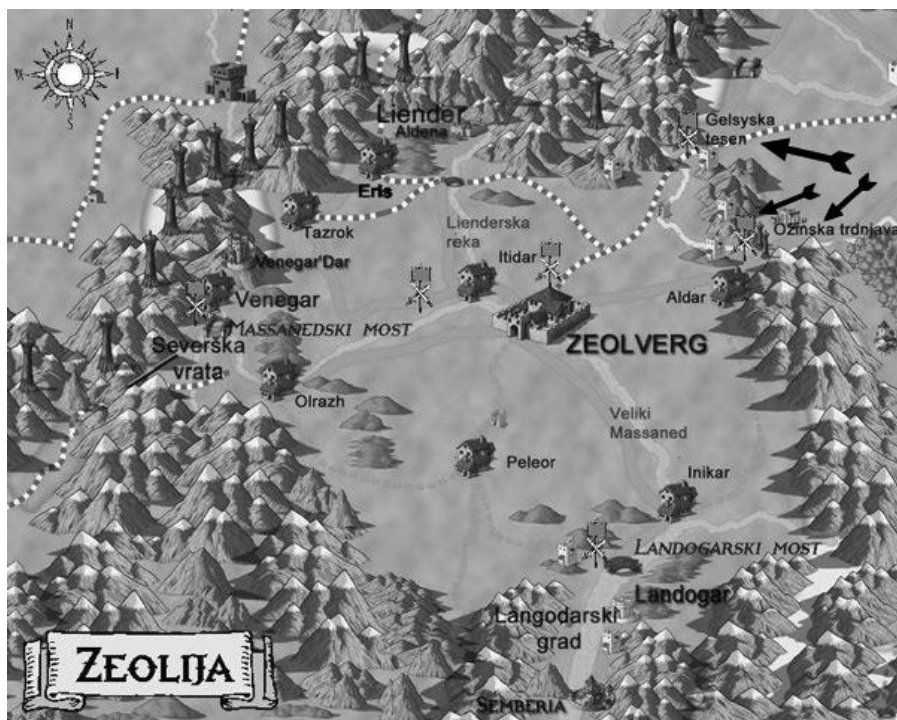
Mahib odkima:

»Mogoče. Za zdaj se moramo potuhniti. Naš trenutek bo nastopil še ob zatonu Carstva. Takrat bomo pripravljeni. Če bomo dovolj dolgo živeli, bomo za to deželo znova izvleki gladimise. Če nas prej odnese do brodarja, bodo za čast poskrbeli naši potomci.«

Pridružijo se koloni. Od nekdanj mogočnih medrej je ostalo za slabe tri tarage utrujenih veteranov.

Ničesar ne vedo o koncu boja in dragocenem meašikinem ujetniku.

Zeolija in napad na Ožino in Gelsysko tesen

DUHOVI ALDEVERGA

POVESTI IZ SAGE
VITEZI IN ČAROVNIKI

9. Sebičnost vzame in ne daruje

Malahid je ukazal »zadnji boj z novčičem«, ko Temni vilin Lin Oroth, vilinski *rešmeag* Amrokh Gideus, *šelgeac* Zeolije, Han Zeolski, *jamitka* Lena Pendewar in gozdarski poglavar Eldar Eniha vstopijo v ruševine cesarskega Aldeverga. Ničesar niso vedeli o zadnji tragediji pod mogočno trdnjavo Venegar'Dar, zadnjemu bivališču Marise, meašike pred dvema tisočletjema padlega Vesoljnega carstva. Niso slutili loma zastav Zeolije in zadnjega boja za čast in slavo.

Gozd prerašča dobri dve tisočletji stare ruševine. Nekdanje pomembno cesarsko središče je komaj spoznaven kup ruševin sredi gozda. Kot je slava veličastna vladala v Zlatem eonu, tako presunljiva je propada tišina.

Prebivalci bližnjega naselja z enakim imenom se ruševinam na daleč izogibajo. Duh ukletosti jih drži stran od tišine legend. Ko ugasne luč civilizacije, zasije sonce praznoverja.

Amrokh prvi vstopi na območje *Mebeab Meb* (Starega mesta). Razgleduje se po ostankih stebrišča vzhodnih vrat in položi z dragulji okrašene roke na boke. Globoko vdihne in tiho reče:

»Aldeverg! Spomnim se ga iz čisto drugih časov. Od vrhunca moči človeškega duha je ostal zgolj kup komaj prepoznavnih ruševin. Žalosti me ta strašni padec. V eni od starih pesmi piše:

*»Ko padel bo Aldevergov severni stolp,
Padla bo modrost smrtnih,
Zavladali bodo duhovi petih hčera nečistih,
One bodo nečistovale v najvišjih dvorih,
Prevarale bodo najmodrejše,
Vzele jim prvorojene,*

*Nahranile z njimi zveri Megšelega.
Bojte se,
Le bojte se, mrtvi junaki,
Saj vaše duše ne najdejo spokoja,
Palača Kadešaha bo padla,
Potegnili vas bo v brezno Megšelemsko.«*

Veličastnega blišča slave tega mesta se spominjam iz boljših, bogatejših časov. Včasih so bila tu središča najmogočnejših duhovnih sil človeštva,« in žalostno vzdihne, »dokler se niso v iskanju še več moči poklonili Vesoljnemu carju. Iz najvišjih višav zmagoslavja duha so padli v najtemnejše globočine suženjstva svojim strastem. Iskanje modrosti so zamenjali z iskanjem moči.«

Lin trpko prikima:

»Človeštvo je prizorišče najvišjih dosežkov in najbridkejših padcev,« in nervozno odmahne z glavo. »Sem smo prišli iz enega samega razloga,« dramatično premeri družčino z nenavadno svetlimi očmi, tako vpadljivo kontrastne s temno, skoraj popolnoma črno poltjo, »najprej moramo do ostankov Cesarske knjižnice in potem skrivnemu tempeljskemu vhodu vzeti njegovo skrivnost.«

Znova naredi premor. Vsi, razen Amrokha, pričakujoče zrejo v temnopoltega Vilina, ki zatem tiho, suvereno pripoje:

»Vsaj začetek je preprost. Knjižnico bomo hitro našli, saj zob časa še ni popolnoma pojedel edinstvenega stebrišča. Tudi glede skrivnega vhoda v Tempelj Eiše si ne delajmo skrbi, saj nam dela družbo nekdo precej domač s tempeljskimi skrivnostmi,« in se sreča z Amrokhovimi zvitimi očmi. Vilin negotovo stisne ustnice in zastrže z ušesi, a pogled mu še naprej osredotočeno bega med podrtimi ostalinami mesta.

Previdno se pomikajo po gostem rastju. Povsod se bohoti bogat gozd, zrak polnijo zvoki ptic in drugih gozdnih živali.

Lin si v spomin priključuje nekdanjo veličino, ko je tod bivalo skoraj milijon duš drugega največjega mesta Svetovnega cesarstva. Skoraj začuti vrvenje mogočne Cesarske knjižnice in drugih veličastnih gradenj cesarskega središča. Z mehkim glasom prekine milozvočno melodijo bujnega gozdnega življenja:

»Česar ni storil uničevalni prehod strašnega Meririma in hord Sethovega mazoba, so dokončale kaotične selitve med Koalicijskimi vojnami in takoj po njih. Zahodna meja cesarstva Shedanije je daleč na vzhodu,« in obrne pogled proti vzhodu. Amrokh trpko doda:

»Tod vlada praznina pozabljenih časov.«

Han živahno ogleduje razmetane ostanke veličastnega mesta. Spomni se Zeolije. *Je tudi Zeolverg v ruševinah?*

Očetov sokol je pred sedmimi dnevi po ovinkih prinesel skrivnostni grofovski prstan. Kdor ima legendarni simbol plemiške družine Zeolcev, ima pravico do nasledstva. Samo ta prstan, za hip ga pogladi, je resnični izvor moči vladarja Zeolije. Nobeden, še tako pooblaščen plemič, ne more postati zakoniti Zeolski grof, dokler nima blagoslovljenega prstana. Kljub posedovanju prstana je trenutno še vedno šelgeac, saj ustoličenje zahteva natančno določen obred in tempeljskega svečenika Svetih Zeolije.

Amrokh z brezbrzišnim glasom prekine molk razmišljanja:

»Če vas ne moti, grem malce v izvidnico,« in nihče ne opazi, ko za hip pohlepno ošine Hanov prstan.

Lena Pendewar ustavi konja tik ob Hanu in s kotičkom očesa ošvrkne vilinskega plemiča:

»Amrokh se mi zdi preveč brezbrizen. Paziva nanj, saj nas gotovo želi speljati na tanek led. Ne vem čemu, a ves čas me v zvezi z njim preganja precej zoprno nelagodje.«

Han nemo prikima:

»Torej imava enake občutke. Prva tarča morebitnega zapleta bo najbrž Lin. Vilini imajo nekakšen medsebojni spor. Gozdni in severni vilini so zaradi nečesa prastarega skoraj smrtni sovražniki. Čutim to njuno medsebojno mrazečo odbojnost. Odkar nosim ta prstan, imam jasnejši uvid. Mogoče je res magičen.«

Na Linovo roko pristane sokol. Na hitro izmenjata informacije. Vilin zaupljivo pokliče Leno in Hana:

»Moji strahovi so se udejanjili. Ožini sta prebiti. Nenavadno hitro je pred nekaj dnevi padel še Zeolverg in ostanki zeolske vojske se skoraj brez resnega odpora umikajo proti zahodu. Verjetno ni več sile, ki lahko ustavi bliskovite osti Severne armade Seta Ureusa. Čeprav je vojna sezona že mimo, nihče ne odneha. V tej tragediji je samo ena dobra novica,« se mu zariše sled nasmeška. »Grofu je uspelo ujeti meašiko Alejo. A to je glede razmerja sil zelo slaba tolažba.«

Han ježno pihne:

»Konec odpora v Zeoliji? Tega ne morem verjeti!«

Lin prikima:

»Skozi Medalar se pomikata še dva dodatna mazoba,« in za vilina nenavadno srdito zarenči. »Od kod jemljejo tako ogromne sile? Glavnina te vojske se prerazporeja. V njihovih vrstah so opazili tudi prapor Zalabena.«

»Zalaben? Kako?« Han pogoltne cmok.

Lin suho odvrne:

»Ne vem. A nekaj je gotovo,« in oba sogovornika premeri s strogim in istočasno zaskrbljenim pogledom. »100.000-glava vojska se pripravlja na nov korak. Cesarska vojska še naprej zgolj čaka. Sokol je prinesel skrb vzbujajoče vesti in namige, zbrane iz več, medsebojno neodvisnih virov.

Cesarstvo je zaradi ugašanja moči cesarja Leona notranje šibko in praktično nesposobno za vojno proti nasprotniku, kakršno je Božansko carstvo. Z ugašanjem cesarja Leona izginja edina kohezivna sila. Šelgeac Aldus nima nobene avtoritete in verjetno ne bo dočakal niti prvega polnega Mogosa svoje vladavine. Vemo za njegove spletke na jugu, a to ne bo zadostovalo za soočenje z glavnimi mešeli. Ti komaj čakajo, da planejo na zeleno trofejo - tron sredi Wendenburga. Dvorni knez Orwen se bo v skladu s svojo naravo prodal najboljšemu plačniku,« in otožno vzdihne. »Če povzamem, pred nosom vse močnejšega in agresivnejšega Carstva nas čaka krvava in izčrpavajoča vojna za tron Shedanije.

Basilea mora samo počakati, da se ljudje pokoljejo med sabo in potem posname smetano. V pričakovanju takšnega razvoja dogodkov zadnji premiki Severne armade in njena okrepitev dobijo logično razlago. Nihče v Shedaniji se ne pripravlja za morebitno vojno proti Carstvu, temveč vsi brusijo nože za medsebojni pokol.«

Amrokh se ravno vrne iz izvidnice:

»Vidim, da debatirate o ponavljanju zgodovine. Včasih smo imeli Abrama Holgarja, a danes je njegovo vlogo prevzel Artus Orwen. Basilea ima vedno za zaveznika slabosti stremuhov. Vsi ljudje se radi sladkajo z napojem moči in oblasti.«

Han stisne ustnice:

»Hm, same slabe novice. Ko bi bil z nami vsaj Arcus. Zdaj bi nam prav prišla njegova modrost.«

Lena in Lin prikimata. Eldar vzdihne:

»Čarovnik se vedno pojavi ob resnični nuji. Za zdaj imamo pred sabo jasen cilj,« zajame sapo in tiho doda. »Po najdbi knjižnice in templja nas od dragocenosti loči soočenje s skrivnostmi skrivnega vhoda,« se kislo nasmehne in spogleda z Linom. »Kakšna korist bi bila od skrivnih vrat brez skrivnosti?«

Eldar ogovori Amrokha:

»Razvozlanje skrivnosti je samo manj zahtevni del težav. Najtežje nas čaka šele po najdbi tehagacev.«

Lin trpko zaključí:

»Relikvije moramo varno predati Mešarahu. Te mogočne svetinje so magnet za vse, željne neskončnih moči. Najbrž je svetinje sposoben varno predati samo Arcus.«

Mrak hitro pada na svečano tišino ruševin. Po krajšem pomenku se odločijo za prenočevanje med kolosalnimi ostanki

zidov in stebrišča. *Kdo je bil zadnji prebivalec te veličastne stavbe? Je umrl nasilne ali mirne smrti? Kdo ve ...*

Amrokh se prostovoljno javi za stražo:

»Moja vilinska čutila vidijo in slišijo še tako nežen šepet. Od razkritja ugank nas loči samo še ta noč.«

Nihče zaradi utrujenosti ne ugovarja vilinovi dobrodelnosti. Molče si uredijo zasilna ležišča in se prepustijo moči spanca.

Han prvi pomežika v nov dan. S komolci se dvigne in prebledi. Tam, kjer so privezali konje, zdaj ni ničesar. Samo grmovje pred ostalino zidu, a o konjih ni ne duha, ne sluha. Z dlanjo se udari v čelo in glasno zabruna:

»Zdaj vem, od kod Amrokhova dobrodelnost!«

Ob tem se zbudijo tudi drugi. Lin kot vzmet skoči na noge:

»Preklet naj bo ta mrzlokrvni podlasnik! Slutil sem, ne, naj bom pošten, globoko v sebi sem bil prepričan - Vilinec s severa nima čistih namenov. Nihče njegove vrste ne bi zapustil svoje dežele brez lastnega sebičnega cilja. Kako sem si lahko ves ta čas zatiskal oči pred očitnim? Kako?«

Lena mračno odvrne:

»Saj nisi edini. Vse nas je pretental. Krivda je tudi na mojih plečih. Han je priča, kako sem dvomila o njegovi plemenitosti. Tudi jaz sem brez ugovarjanja sprejela njegovo včerajšnjo velikodušnost in brezbrizno zaspala.«

Eldar trpko vzdihne:

»Dobrodošli v ligi slepih. Amrokha poznam dolgo in dobro, morebiti najboljše in najdlje od vseh nas. Moja gozdarska čutila bi me morala opozoriti na čudnost njegove želje po potovanju izven Severa.«

Lin doda:

»Vilin sem in najbrž najboljše čutim duh severnih rojakov. Zaradi arogance Severnih je moj rod enkrat že plačal visoko ceno. Mogoče bomo še enkrat plačali ceno,« besno odkima in nemočno stiska dlani v pesti. Ličnice se mu živčno tresejo:

»Ne bi mu smel tako zlahka nasesti,« in se skrušeno sesede na tla. Nastopi trenutek mrtvaške tišine. Obup in nemoč ležeta na družino.

Eldar prekine trenutke mučne tišine:

»Vsi smo krivi, a hkrati nihče od nas. S samoobtoževanjem in smiljenjem sami sebi ne bomo ničesar uredili. Kakor hitro smo mu razkrili, da je Mešarah utelešen in potrebuje kristale, je nemudoma želel v akcijo. Potreboval nas je zgolj zaradi kritja pred ostalimi **rešmeagi** Severa. Če se razve, da je zapustil deželo zaradi kristalov moči, ne bo nikoli postal jakil Arimoje.«

Lin tiho doda:

»Temelj basileine moči so napačne odločitve z dobrimi nameni,« in spusti pogled v šop nežnih poznojesenskih cvetic.

»Najbrž z njimi nimaš najlepših izkušenj,« doda Han.

Lin prikima in dvigne pogled. Vse otožno premeri:

»Svoj neprebojni zid so naredili samo zase. Jeza, sovraštvo in maščevalnost so najmočnejša orožja te tako imenovane Božanske osebnosti. Severni počasi propadajo za svojim **Jepehakom**. Tam trohnijo v objemu večne užaljenosti, namočene v strah pred smrtjo. Najvišji ideali vilinske modrosti so sami sebi namen. Vesela luč življenja je postala trohneče truplo strahu.«

Lena se ježno vmeša v pogovor:

»Da povzamem, namenil nam je zgolj vlogo lutk. Ta podlost se zanj ne sme dobro izteči. **Ne sme!**« ogorčeno zakriči in stisne dlan v pest. Han jo nežno pogladi po pesti in doda:

»El ve, kje je zdaj ta baraba. Najprej se soočimo z dejstvi. Ostali smo brez konjev in dela zalog. Kako naj mu sledimo?«

Lin se nasmehne:

»Na srečo je Amrokh otrok svoje dežele in njenega napuha. S Tehagaci ne more uporabiti **tevapatov** za beg v zavetje zidovja svoje ledene pušče. Kdor koli je ustvaril te kristale, je že vedel, zakaj mora vgraditi takšno varovalko.«

Lena se kislo nasmehne:

»Severni vilinci gotovo niso stvarniki te dragocenosti.«

Lin nadaljuje:

»Najkrajša pot do Zidu je na njegovo nesrečo neprestano pod bolj ali manj učinkovito zaščito naše milosti,« in se nasmehne. »Česar on mogoče ne ve.«

Eldar se spogleda z Linom in reče:

»Pa še kako dobro ve, da ne more po najkrajši poti. Preden se je odločil za akcijo, se je dobro prepričal, kako in kje se lahko izmuzne tvojim rojakom. Mi smo tukaj dobesedno brez hlač.«

Lena se nasmehne:

»Navkljub vsemu je od zdaj naprej preganjen begunec v tuji deželi. Kaj lahko sploh stori z vsemi tremi Tehagaci?«

Lin odvrne:

»Tukaj nič. Pozabil sem mu omeniti drobno malenkost,« se hudomušno nasmehne. »Oba sibeta sta v Onostranstvu. Tja smo ju mi skrili. Amrokh se do njiju zagotovo ne more dokopati.« in Eldar zaključí njegovo misel:

»Mogoče pa misli, da se bosta sibeta nekako pojavila in si ju bo potem prisvojil. Sibeta in tehagaca ni obdržal zaradi velikodušnosti. A takrat, v času zmagoslavja, so vsi velikodušno in brez pomišljanj sprejeli njegove sladke obljube,« in čemerno

zaključí, »in zdaj smo tu.«

Vplete se še Lena:

»Če prav vem, so tehagaci brez sibetov samo kosi nekoristnega nakita. Ni dovolj eden, niti dva sibeta ne zadostujeta, morajo biti vsi trije! Se mogoče motim?«

Lin prikima in ji pritrdi:

»Tako je to urejeno, brez sibetov ničesar ne more,« odkima in obsedi na podrtem hlodu.

Eldar prisede:

»Razčistimo torej naslednje vprašanje,« in vse premeri z radovednimi očmi, »Amrokh zagotovo ve, da vilinec ne more opraviti Pemeja, ključnega za zlom moči zatabov. Edino smrtnik Onostranstva lahko zruši temelje moči Carstva. Samo on in nihče drug. Torej,« vse prestreli s srepim pogledom, »Čemu Amrokh potrebuje Tehagace? Najbrž ni pozabil zla Vesoljnega carstva izpred več kot dva tisoč leti. Še izdajstvo Abrama Holgarja je omenil.«

Lin se nasmehne:

»Na njegovo potezo moramo gledati iz njegovega zornega kota. Amrokha ne zanimata Elejla ali Božansko carstvo. V njegovih hladnih računih Božanski car, damejahi ali cesar Shedanije ne igrajo nobene omembe vredne vloge.

Pravzaprav ga ne zanima nobena stvar izven Zidu. Njegov glavni interes je jakilov prestol. Najprej hoče prestol Arimoje, potem pa pogleduje proti položaju rešgeja, vladanju Mealkudu, saj ni imel moškega vladarja že vsaj osem tisoč let.

Želi postati rešgeo Mealkuda, četudi za ceno Mealkuda. Njegova namera je zloraba dragocenosti za osebne sebične cilje. Sla po moči mu je zaslepila um. Ker gre za mogočnega vilinskega rešmeaga, je ta strast nevarna za vse.«

Lena vpraša:

»Zakaj izgubljamó čas z debato o njegovih namenih? Pred sabo imamo najelementarnejšo težavo,« dvigne glas in ledeno resno pribije, »kdaj bomo lahko nadaljevali pot? Nesmiselno je klicati pahade, ko od hiše ostane pogorišče.«

Lin mirno odvrne:

»Počakali bomo na nove konje. Moj sokol bo našel pomoč, saj smo v moji domači deželi. Do večera bomo imeli konje in sveže zaloge.«

Namesto pomoči prijezdi osamljen jezdec. Takoj prepoznajo silhueto. Čarovnik Arcus jih najde natanko takrat, ko ga potrebujejo.

»Arcus! Točno veš, kdaj si potreben,« se razveseli Lena.

Stari čarovnik spretno skoči s konja, se opre na svojo palico in smehljajoče prikima:

»Sredi ruševin, sredi ničesar, ste ostali brez čevljev in hlač. Glede na okoliščine je tukajšnje dogajanje vredno moje pozornosti. Očitno je Amrokhova nenavadna odločitev za pot končno dobila svoj smisel.«

Eldar mu vskoči v besedo:

»Ampak samo tehgaci,« mu zastanejo besede. Čarovnik blago nadaljuje:

»Amrokh dobro ve za sibete,« in se spogleda z Linom, »Čeprav ste oba kristala skrili v Onostranstvo, je ta skrivnost prišla na Amrokhova ušesa. Njegova glavna naloga po vrnitvi v domači *sadmejo* bo iskanje načina preživetja v gostem svetu. Gozdni rojaki so z enim od njegovih enkrat že uspeli premagati gostoto Onostranstva. Gotovo lahko še enkrat. S tehgaci, vpetimi v svoje sibete, se lahko dokoplje do velikanske moči. S tako dobljeno močjo bo zlahka obvladal celotno Ledeno deželo. Noben saog, rešmeag ali jakil se mu ne bo mogerešgej bo prišel na vrsto srditi diktatorski rešmeag, ki bo namesto milosti dal prednost pravičnosti. To je zelo slabo v senci ekspanzije Božanskega carstva,« se zamisli in spusti pogled v tla. Vsi molče pričakujoče zrejo v čarovnika. Čez nekaj trenutkov dvigne glavo in vedro pristavi:

»Za zdaj je nakradena roba zgolj ničvredna bižuterija. To je za začetek dobro.«

Lena vpraša:

»Kaj, če se Amrokh dokoplje do preostalih sibetov? Ne bo s tem ogrozil basilea?«

Arcus zaskrbljeno odkima:

»Niti najmanj. Proti novemu basilei je nemočen, samo on tega še ne ve ali noče vedeti Pravzaprav bo postal naslednja tarča carske visokosti.«

Lin razočarano doda:

»Mešarah **mora** izvedeti za to podlost. Mora vedeti, s kom bo imel opravka, ko pride čas za to. Amrokh je s to krajo zapletel stvari. Grdo zapletel.«

Arcus spusti pogled in tiho pripomni:

»Mešaraha za zdaj ne bomo obremenjevali, saj še ni čas. S tem dejanjem plemenitega rešmeaga Severa se je v tej vojni pojavila nova spremenljivka. Naša naloga je očitna,« in se spogleda z vsakim posebej.

Eldar zaključi njegove besede:

»Čaka nas lov na vilinskega rešmeaga. Hitro moramo ugotoviti, kje se lahko najlažje prebije do svoje dežele in kje ga lahko

prestrežemo. Zagotovo ne bo predrzno potoval čez tvojo deželo,« se spogleda z Linom.

»Mimo mojih ne bo mogel. Zdaj že vsi vedo za izdajo. Vsa dežela se je posvetila samo eni nalogi,« in poudari, »**iskanju rešmeaga Amrokha Gideusa**, ga živega ali manj živega ujeti in mu odvzeti dragocenosti, preden povzroči kakšno zlo delo.«

Arcus se vzravna in reče:

»Izkoristimo to, česar Vilin ne more. Takoj se moramo odpraviti do Severških vrat.«

Lena začudeno vpraša:

»Zakaj tja? Amrokh ne more uiti Linovim rojakom. Ima največ pol noči prednosti, kar je premalo. Gotovo je šel kam drugam! Saj ni tako neumen.«

Arcus z nasmehom prikima:

»Vem. Nedvomno se je odpravil na območje Shedanije, v Zahodno marko in naprej proti vzhodu. Celó redko naseljena Zahodna marka je v primerjavi z deželo Ozunja gostó naseljena, a ima ovinek pomembno prednost. Tukaj je iskan, a v deželi ljudi so vilinci samo medla legenda. Zaradi ovinka skozi Shedanijo in okupirano Zeolijo bo izgubil precej časa. Mi imamo samo eno in edino možnost. Loviti ga ne moremo, saj je sam in ima dovolj prednosti. Portale lahko uporabimo samo do Severških vrat, naprej pa ne, ker ne vemo, kdo vse preži na potnike tevapatov. Ujeti moramo vrhunskega mojstra vilinske magije, premočnega za vsakogar od nas.

Ker odpade lov za sledmi, nimamo **izbire**,« poudari zadnjo besedo in zaskrbljeno nadaljuje. »Čaka nas prečkanje silno neugodnih Severških vrat. Vilina bomo prestregli v Zeoliji, tik pred vstopom v domačo deželo. To je naša najboljša možnost. Na mesto srečanja moramo priti pred njim in se dobro pripraviti. Ne bomo se soočili z malce spretnejšim tatom, temveč mogočnim rešmeagom.«

Lena trpko pripomni:

»In kako naj pridemo do Severških vrat?«

Lin se nasmehne:

»Saj ne bomo pešačili ali jezdili.«

Arcus prikima:

»Lin ima prav. Ne pozabimo, zdaj smo v deželi vilinske milosti. Ker ne nosimo tehgacev,« se nasmehne, »si lahko dovolimo razkošje skoraj neopaženega skoka s tevapatom. Tevapate pod našim nadzorom znamo narediti nevidne za magijo severnih sosedov. Na srečo je skrivnost tukajšnjega tevapata ostala,« naredi hip premora, »skrivnost. V enem skoku bomo udobno blizu vzhodja Severških vrat.«

Lena vpraša:

»Zakaj torej ne tvegamo in ne skočimo v Zeolijo in lepo počakamo na našega tatiča?«

Lin trpko odvrne:

»Kot je omenil mojster Arcus, Amrokh bi nas začutil, poleg njega se tu nekje smuka še peklenska princesa. Ob uporabi tevapata izven naše dežele nas ne bi samo začutila, temveč bi natančno vedela, kam smo skočili. S tem bi spravili v nevarnost tudi tehagace. Skratka,« vse premeri s srepim pogledom, »najprej bomo skočili do prijateljev, zatem nas čaka pot v žrelo *mabometa*.«

10. Maščevanje je mogočna sila pogube

Arcus povede družčino blizu Severških vrat. Čarovnik dvigne oči v meglo zavit vsek v mogočnem gorstvu: »Sovražnik je na prelazu. Jata tzevogov je presekala edino dostopno komunikacijo z Zeolijo. Najbrž jih je vodila mešika osebno. Utripanja njene neuklonljive in neusmiljene volje ne morem zgrešiti, četudi bi ga hotel. Tudi lord severa, Seth Ureus, je blizu, saj ga jasno čutim. Na srečo niso s sabo vzeli Meririma. Mogoče ga je Amrokh takrat dokončno uničil. Vsaj nekaj koristnega.«

Han otožno doda:

»Bral sem o Meririmu. A saj ga tokrat ne potrebujejo. Najbrž je samo vprašanje časa, kdaj se bodo vsuli v to deželo.«

»Vsaj zaradi dveh vzrokov se ne bodo kar tako podali sem dol. Kot prvo - ne vedo, kaj se skriva zahodno od prelaza. Kot drugo - zasedba Zeolije še ni popolnoma trdna.

Počasnejša pehota v spremstvu jeklenih pajkov ne more slediti hitrim tzevogom. Temna vojska ima neobičajno veliko letelih jezdecev,« in se zaskrbljeno pogladi po bradi. »Takšno vojsko lahko ustvari samo polno razvita moč zatabov. Ravno ta hitrost razvoja me navdaja z nekaj sumi,« in bolj zase zašepeta. *»Mogoče so bili dogodki v Onostranstvu samo prevara. Kaj, če se Mešarah ne moti? Bomo videli, ...«*

Odpravijo se proti zbrani vilinski medreji, potuhnjeni v obširnih gozdovih, ki objemajo slabo prehodno stezo iz Severških vrat do Zimnika. Tzevogi še ne preletavajo območja, zahodno od Severških vrat.

Vilinska straža pripelje družčino do spretno zakritega šotora aerala Eneja Oloma. Na brežibno gladkem obrazu temnopoltega

vilina lebdi nasmešek dobrodošlice. Mišičasto telo objema bogato okrašena rdeča tunika. Han in Lena srečata še eno legendo starih knjig. Arcus se prikloni:

»**Sajaleh, aeral, tagak harašot ikofoles,**« in isto storijo še drugi. Vilinec negibno stoji in vso družčino odmerja z ostrim, prebadajočim pogledom. V zavesti gostov se zareže srhljivo trd glas:

»**Sajaleh mahibeh edemejin!** V deželo vas je vstopilo šest, pred mano vas je pet. Pogrešam Jogamajeh rešmeaga Amrokha Gideusa.«

Arcus ponižno vljudno odvrne:

»Žal je izven dosega vaših milosti. Najbrž je pobegnil na območje edemejinov, v Cesarstvo Shedanio. Tam se lahko skrije. Ljudje ga ne iščejo. Če slučajno vzbudi kakšno pozornost, se zlahka skrije z magijo.«

Vilinec trdo odvrne:

»Magije ne bo uporabljal. Dobro ve, da vsak znak magije privablja našo ali *demešekovo* pozornost. Če mu napuh ni čisto zameglil vilinskega uma, bo silno previden. Basilea je nenavadno hitro dozorel in začutil sem vpliv na magijo Severa. Strašljiva temina se zgrinja nad sadove Elovega razodevanja. A ta tema,« za hip zastane, »v sebi nosi nedoločljivo ... Ljubkost. Nenavadno,« znova nadaljuje z nenavadno ostrino. »Pogumni gospodar Zeolije je z zagrizenim odporom storil izjemno pomembno stvar,« znova za hip pomolči. »Prisilil je basilea, da je pokazal mrtvaški sijaj zatabov. Dal nam je dragocen vpogled v strahoto *Jatukameca*.«

Lin tiho doda:

»Amrokh Gideus ima vse tri tehagace in sibet. Na srečo mu manjkata še dva sibeta. A že s to kradljivo prevaro nam je zadal hud udarec. Moji sokoli ga ne morejo izslediti. Od Aldeverga do meje z Zahodno marko je preveč skritih poti. Najbrž bo kmalu izpuhtel v deželi ljudi. Tam bo hitro našel sorodne duše, podložne sijaju moči. Ljudi hitro skvari moč na dosegu roke.«

Han nestrpno odvrne:

»Napačno odločitev sprejme samo manjši del ljudi. Velika večina nima slabih namenov. Moj oče je na ožinah zdržal dlje, kot je obljubil. Upanje polagam v vedenje o veličastju njegove smrti. Potem bodo lahko bardii opevali njegovo junaštvo in ostal bo za vekomaj v spominu svobodnih ljudstev.«

Enej otožno prikima:

»Malahid Zeolski je vreden pesnitve. Naj čim prej pridejo časi za poezijo o junaštvih te vojne,« in jih s kretnjo povabi v šotor.

Skupina hitro izgine v prostranem, a skromno opremljenem bivališču. Hanu najprej pade v oči očetov služabnik Eril. Ob pogledu na gospodarjevega sina se prikloni. Enej reče:

»Gospodar Zeolski, tukaj je tvoj kurir in njegovo sporočilo. Sem je pripotoval s Peleorskim tevapatom in ga s tem žal razkril sovražniku.«

Erilu ustnice preplašeno trzajo, ko hiti razlagati:

»Oprostite, gospodar! Nisem imel izbire. Če se ne bi izmuznil s prehodom, bi me zagotovo ujeli. Pismo se mi je zdelo pomembnejše od skrivnosti portala.«

Han stopi do Erila:

»Ne opravičuj se! Prav si storil. Vse mi povej!«

Eril zakašlja in najprej izroči zapečateno ovojnico. Han jo hitro odpre in preleti očetovo sporočilo. Za hip leže senca na resen mladeničev obraz. Lena opazi mrak na Hanovem obrazu:

»Kaj je?«

Odloži papirus, stisne ustnice in svoje oči sreča z njenimi:

»Pismo je bilo poslano še pred zadnjo bitko. Umrlo je veliko pogumnih vitezov. O grofu ni nobenih novic,« se zamišljeno zazre v točko pred sabo.

Enej položi dlan na Hanovo ramo:

»Še bo čas za pesmi žalovanja. Zdaj je čas za odločitve. Kako naprej? Če je plemeniti mož umrl, njegova smrt ne sme biti zaman. Pridružite se mi,« jih povabi, »Malahidovo junaštvo je luč naših namenov. Za vekomaj bo sijalo na nebu naše odločenosti do dokončne zdrobitve Moloha zatabov.«

Han prikima in spravi pismo. Kratko pogladi po prstanu. Če pade še cesarska moč, je mogoče edini dedič veličastne dediščine človeštva. V hipu ga prešine na hrbet mu naložena odgovornost.

Šele tedaj se posveti preostanku šotora.

Osrednje mesto zavzema čudovit, na steno pritrjen zemljevid. Na njem so še stare meje med nekdanjimi cesarskimi deželami. Gozdni vilini nikoli niso priznali posledic katastrofe izpred dveh tisočletij.

Enej dvakrat zaploska in služabniki na dolgo mizo hitro prinesejo hrane in pijače. Z mehko kretnjo jim ponudi sedeže za mizo. Znova jih prevzame čudovita eleganca vilinskega.

Vsepovsod je prisoten prefinjen vilinski občutek za lepoto. Celo začasno domovanje gozdnega vilina kaže moč veličastja, silno voljo življenjske radosti. Amrokhovemu domovanju, ukleščnemu v ledeno deželo, navkljub neizmerni lepoti, vlada plazeči duh umiranja.

Han opazi odsotnost tistih letečih svetlečih metuljev ali kaj podobnega. Lemiki so pravi vilinci in ne golemi. Pravzaprav tukaj sploh ni sledov magije. Enej ugame Hanove misli:

»Prijatelj, mi ne uporabljamo golemov in še mnogih drugih čarovnij, saj verjamemo v sobivanje z duhovi narave.

Golemi in ostali magični predmeti bi nas ločili od vira naših življenj.«

Han zazna trzaj Enejevih ustnic. *Še nekaj je. Od svojih severnih rojakov se ločijo še po nečem, a noče izdati. Ne gre samo za magijo.*

Lena suho doda:

»Modre misli. A tukaj gotovo nismo zaradi kramljanja o moralnih načelih in gozdnih duhovih. Imate kakšne informacije o stanju za sedlom? Tam moramo zgrabiti za vrat pohlepnega vilinskega arogantneža, preden se nam izmakne v zavetje svojega zidu.«

Enej se nasmehne:

»Plemenita Lena Pendewar, ste vedno tako neučakani? Ste venomer z mislimi pri vojni?«

Hitro se spogleda z Vilincem, kratko odkima in sede med Hana in Eldarja. Enej začne zgodnjo večerjo:

»Dragi prijatelji in prijateljica, huda je ura, ki nas je zbrala okoli te mize gostoljubja. Sovražnik življenja iz Megšelega je potrkal na vrata *halaje*. Danes večerjamo tukaj, jutri bomo mogoče prisiljeni jesti kje drugje. Tkanja teh niti usode ne moremo prebrati.

Zlo še nikoli ni bilo tako močno in nepremagljivo, a svobodna bitja še nikoli ni razžiralo toliko delitev in strupov slabosti. Elejla v telesu basilea jeklenega Božanskega carstva ni dosegel uspehov zaradi svojih vrlin, temveč zaradi človeških in vilinskih slabosti. Poglejmo resnici naravnost v oči!

Taghea našega ljudstva je velikanski, a nas je odločno premalo. Kam se bo usmerila volja Carja Megšelega? Kam bo namerjen naslednji basilejev udarec?« in za hip počaka, kot bi želel, da se njegove misli vtisnejo v misli prisotnih.

Arcus dvigne čašo in nadaljuje začeto misel:

»Mešarah za obred Pemej potrebuje tehagace in sibete. To ve tudi Amrokh. Žal je Amrokhova spletkarica,« razočarano vzdihne in trdo nadaljuje, »vse skupaj zapletla. Dokler Mešarah ne zlomi moč zatabov, se svet ne more izviti iz črne volje Božanske osebnosti. Vladar iz Megšelega ima še eno mogočno prednost. Naj vam razkrijem bolečo resnico,« in pogoltne slino. Molke leže na prisotne. Vsi pričakuječe čakajo na Arcusove besede.

Čarovnik se zaveda, kako bodo prisotne pretresle njegove besede:

»Basilea Carstva ni človek tega sveta. **Elejla si je našel telo človeka Onostranstva.**«

V šotoru se najprej nihče ne zgane. Vse ohromi šok tega spoznanja. Šele ko vse doseže bridkost strašnega vedenja, besno završi. Arcus komaj umiri nastali vrvež:

»Nisem vas hotel strašiti. V luči novih zapletov vas **moram seznaniti** s tem dejstvom. Basilea, Božanska osebnost, je tako grozljiva in neizmerna strahota, ker je temelj udejanjenje njegove zlobe v gostem telesu Onostranstva. Zdaj veste, kako je lahko tako hitro dosegel tolikšno moč. Kakšno bo razmerje sil, ko Mešarah izvede Pemej? Iskreno rečeno, ne vem. Mešarah je Elejlinim služabnicam v Onostranstvu povzročil udarec, a vse skupaj kaže na strahotno spletko. Elejla lahko z zatabi ustvarja strahovito magijo brez omejitev tega sveta.

Svoje moči ne črpa samo iz tukajšnje substance, temveč tudi iz skoraj neskončnih zalog Onostranstva. Združil je temeljne sile obeh vesolj. Ima neizmeren um, z njim prekaša vsak razum tega ali onega sveta. Vsak zastoj v njegovi kampanji me navdaja s strahom, da je na obzorju še kaj strašnejšega. Zdaj torej vidite, kakšno zlo nam je nanese Amrokhova poteza.

Vladar bo takoj, ko bo zaznal čaranje s tehagaci, našel vir čaranja, izsledil lastnika kristalov in ga uničil. Če zatem najde tudi pot do preostalih dveh sibetov, bo zlahka zavladal vsemu živemu in neživemu v tem, drugem in vseh vesoljih. Noben Mešarah nas ne bo več mogel rešiti. Samo El ve, s kakšno grozo bomo soočeni.«

V šotoru znova završi. Arcus nerad izdaja podrobnosti glede narave Božanske osebnosti. Enej dobro ve, kaj pomeni utelešenje Elejle v telesu gostega Onostranstva. Proti takšni moči je vsa vilinska magija zgolj nedolžen prdec. Tega se dobro zaveda.

Sesede se v svoj stol in odsotno zre predse. *Amrokh bo prej ali slej poskusil uporabiti tehagace. Samovšečnost ga bo gnala v akcijo in s tem bo zapečatil še kaj več od svoje vladavine **mabamnepotu**.*

Tišino prekine do zdaj molčeč vilinec mrakobnega videza z roba mize:

»Slišali smo o temni služabnici. Živi v krhkem, skorajda otroškem telesu in kamor pride, tam uniči vsako voljo do odpora. Nazadnje je zaradi njenega čarovniškega poljuba klonila celo mogočna Zeolija. Je res, kar mislim, da je?« se spogleda z resnobnim Arcusom, ki potrto prikima:

Arcus zakašlja, se sreča s svetlimi viličevimi očmi in odgovori:

»Ta groza zagotovo **je damejah**,« in v šotoru završi. Čarovnik zajame sapo in nadaljuje:

»Kjer je en damejah, je gotovo še drugi. Elejla z magijo zatabov ustvari, upodobi in udejanji natanko dva damejaha. Ta stvor v krhkem telesu ima sebi na kožo pisano nalogo – zasedbo izbranega cilja brez boja. To ji odlično uspeva,« in mirno nadaljuje pripoved. »Njena taktika je silno preprosta in vedno zaleže.

Tako ali drugače se približa poveljujočemu in mu stre voljo. Ko je nesnaga našla pot v bližino Malahida, se je obramba Ožin še isto noč sesedla. Zeolverg je padel skoraj brez boja, čeprav so ga branili lemiki, a nedaleč stran so mašagi temeljito namučili precej močnejše Hendveje.

Žal ničesar ne vem o zadnjih tragičnih dneh Zeolije. Poguba jim je vztrajno sledila vse do Venegarja. Ujel sem samo nekaj namigov. Mogoče grofov služabnik ve o tem kaj več. Z orožji čarovnije damejaha je lord Ureus tisto noč prebil do takrat nezlomljivo obrambo, kljubujočo neznosni premoči.«

Vse oči se uprejo v Erila. Ob kopici zvedavih parov oči pogoltne grizljaj in malce zmedeno odkima:

»Žal ne vem veliko. Čeprav sem bil ves čas v bližini grofa, sem med bojnimi posveti ostajal pred paravanom. S pismom in patentom za odhod me je odpustil še pred odločilnimi dogodki. Glede demonske zaloge vem samo to,« usmeri svoje oči v čarovnika, »ujeli so jo med padcem Ožinske trdnjave in dala mu je ponudbo.«

Han hladno vpraša:

»Kakšno ponudbo?«

Eril se nasmehne:

»V zameno za prehod carske vojske do prelaza mu je ponudila kraljestvo.«

Han skrušeno skloni glavo.

Vsi obmolknejo.

Enej nadaljuje misel:

»Očitno ponudbe ni sprejel. Mogos in pol kasneje so Severška vrata padla, a o usodi Venegarja, zadnjega zatočišča ostankov zeolske vojske, še ni ničesar znanega. Od tam ni prišel noben kurirski sokol.«

Lena prekine mučno tišino:

»Ne razmišljajmo o tem, kar je bilo. Trenutno je pomembno zgolj eno samo vprašanje,« in z očmi vročično skače od enega do drugega in Hanu nameni pomirjujoč pomežik. »Kako bomo našli in zgrabili izdajalskega Vilinca? Če sem prav razumela, ima v svojih rokah edino orožje proti basileu. Se motim?«

Lin otožno prikima:

»On ni samo Vilin, temveč je eden najmočnejših rešmeagov severnih rojakov. Ne moreš kar stopiti do njega in mu zagroziti z jeklom.«

Lena ježno položi kozarec na mizo in nejevoljno doda:

»Še vedno ni nihče odgovoril na vprašanje - kako? Nisem se podala v izgnanstvo zaradi romarskih užitkov. Naša grofija je zaradi tega padla v brezno suženjstva.

Nočem verjeti v nepotrebnost žrtvovanja naše dežele. Zadnji boj Zeolije se mora osmisliti!»

Arcus se spogleda z vilinci. Pomirjujoče poišče Lenin vročičen pogled in mirno doda:

»Pot ni zaman. Amrokh nas je grdo prevaral. Tega ne morem poreči,« dvigne glas, »a tukaj smo, da se odločimo, kje in kako bomo nadaljevali lov. Močan ali ne, moramo mu iztrgati dragocenosti.«

Na omizje leže moreč molk. Vsi za nekaj trenutkov umolknejo. Zavedajo se, da zgolj dan hitre ježe proti vzhodu, na vrhu prelaza, vihrajo modre zastave z rumenim soncem, zastave Božanskega carstva.

11. Igra drobnega z mogočnim je čudoviti ples presenečenj

Severška vrata je obilno pobelilo silovito nočno sneženje. Leden vzhodni veter je prinesel mrzlo zimo. Caog Val in Caog Itirar se izgubljata v oblačnem pokrovu.

Deklica je debelo ovita s toplim krznenim plaščem. Opazuje sivino Ozunja, pozabljene dežele nekdanjega središča davno preminulega Svetovnega cesarstva. Poleg nje stoji nemrtvi Lord vojske Severa, Seth Ureus in čaka na njen namig. Ne drzne si spregovoriti, dokler mu tega ne dovoli Volja drobnega telesa.

Svetokrvna vladarka je potopljena v svoje vzvišene, nedoumljivo veličastne misli. Mraz se zareza v vse pore na poti tulečega vetra.

Končno *damejah* spregovori skozi usta meašike Aleje. Njen glas, kljub nežni milini, izžareva strašljivo mogoto, srhljivo ljubkost:

»Vidiš gospodar vojne, spodaj so vilinci. Pravzaprav jih ne vidim, temveč voham smrad njihove otroške magije. Zbrali so se in čakajo na **šaroka** iz lastnih vrst. Ta **našalit** prihaja z dragocenim darom, neprecenljivimi dragulji,« in zadovoljno vdihne. »Celo na tej razdalji ga voham. Vsak dan je bližje našim dverim.«

Lord prikima. Meašika ima svoje niti speljane skozi nešteto spletk in jih sočasno vleče. Nekaj je vedel o tehtagacih, viru sovražnikove moči:

»Smo zato obstali na tem prelazu? Zaradi sovražnikovih kristalov?«

Deklica počasi obrne glavo in dvigne pogled proti mogočnemu obličju vojnega gospodarja:

»Tudi zato smo se ustavili. Zdaj, ko je vilinec opravil za nas, nam ni treba organizirati pregona po širjavah. V pravem trenutku bo orožje samo padlo v naše roke. A moj cilj niso le dragocenosti,« in se glasno nasmehne:

»Verjetno že dolgo niste postregli z ocvrtim vilincem.«

Lord prikima:

»Pozabil sem že na dneve obilja, ko sem nazadnje zagrizel v vilinska rebrca z gobjo omakico.«

Deklica se nasmehne:

»Mogoče bodo kmalu stregli z vilinci. In to obilno. Božanska se bo odločila, kaj storiti s hrano tam spodaj,« in pogled ji zaplava nad meglicami zahoda.

Visoko v zraku jata tzevogov spremlja vsak gib globoko pod sabo. Severna armada razpolaga z nekaj sto tzevogi in stotinami črnih jastrebcev. Deklica z magijskimi čuti objame zveri na nebu in zašepeta:

»Nebo nad Medalarjem je pod našim nadzorom. Pernati izvidniki Gozdarjev in Vilincev so izginili. Tudi ta prelaz je trdno naš. Nihče ne more mimo jeklenih pajkov, letelih izvidnikov in drugih pazljivih oči. V vojni za Medalar ni zmagala orožna sila,« in si pomane roke, »temveč moja Volja. Lahko bi šla v tiste meglice in vzela Vilinom vso voljo do boja. Lahko ponovim delo veličastnega Meririma. Ampak tega za zdaj še ne smem storiti.«

»Zakaj?« presenečen vpraša lord.

Deklica se zahihita in veselo odvrne:

»Prehitro bi se razkrila njihova šibkost in naša moč. Zdaj že vedo, da Božanske ni moč zlomiti z nekaj *hokus pokusi*. Ne boj se, ne bodo pobegnili. Posvetila se jim bom šele potem, ko ujamem našalita. Trpinčila jih bom s spoznanjem, da je njihovo edino orožje postalo orodje v službi Božanske.

Kako zabavno! S svojimi močmi bom jim bom predstavila njihove slabosti.«

Njen smeh odmeva po planjavi in se izgublja v ledenem vzhodnem vetru. Nekaj trenutkov še stoji, zatem stopi do tzevoga, se nanj spretno povzpne in izgine v sivini naletavajočega snega. Vrne se v toplejše zavetje Severške doline. Želi se vrniti k svoji trofeji.

Svilena tunika, edino oblačilo meashi, zaplapola v soparni toploti ogrevanega šotora. Zaželi si družbe dragocenega ujetnika.

Krepak mož, ki skoraj za glavo prekaša tudi Set'Aruse, nepremično stoji pred lepo izdelanim reliefnim zemljevidom. Ko zasliši nežne korake deklice, dvigne pogled in se čemerno nasmehne:

»Draga moja, niste najbolj razpoloženi.«

Svilena tunika zaplahuta, deklica se nasmehne:

»Občutki vas varajo. Veste, zakaj ste še živi?« ledeno sikne.

Malahid Zeolski odkima.

Lahkotno se usede naproti njega in poišče sovražni pogled izpod gostih obrvi. Zlahka, čisto brez magije, razbere čustva in ga razigrano ogovori:

»Dragi prijatelj.«

Malahid dvigne obrvi in mračno odkima:

»Nikoli nisem in ne bom vaš prijatelj,« a deklica veselo presliši njegovo opazko:

»Nikoli ne dajajte tako končnih ocen. Brodar na obrežju Alisse je zagotovo že presneto jezen, ker vam usoda ni namenila prečkanja reke nesmrtnih. Vaše življenje je del božanskega načrta. Prej ali slej boste v moji družbi sprevideli nesmiselnost upiranja Božanski volji.

Za tako plemenitega moža zagotovo ni primerno, da svoje slavno življenje konča kot dodatek bograču za orčje poglavarje. Vaše sovraštvo in strah sta čudovit duet. Prava fantazija miline! Zlasti sovraštvo vas bo prej ali slej zblížalo z Božansko. Temu ne morete pobegniti. To vam je bilo usojeno, še preden ste se rodili svoji tragično preminuli mami. Božanstvo je nezmotljivo, saj ne trka na vrline, temveč na slabosti ljudi.«

Malahid spusti pogled in ogorčeno odvrne:

»Sovraštvo do vas? Ne!« in se pomilujoče nasmehne. »Ne sovražim vas. Pomilujem vas, saj ste z zlom zastrupili življenje otroka, ko ste mu ukradli krhko telo. Okoli sebe širite strupene hlape megšelemskega zla.

Vaš rod je kužna bolezen tega sveta. Kje je tista nežna deklica, pravi lastnik tega ljubkega telesa? Kam je izginila, ko ga je obsedla bolezen damejaha? Kje je? Je še kje v globinah duha? Še kdaj pokliče na pomoč? Kdaj zajoče?«

Deklica se zakrohota in v hipu zresni. Skozi pajčolan tariha premeri svojo trofejo. Nežno, ljubeče, nadaljuje:

»Kaj je damejah? Saj ne veste, kaj je to. To sem jaz. V Božanskem carstvu sem meašika Aleja I. Nisem se, za razliko od vas, ustrašila svojega namena v novi vesoljni ureditvi. Tukaj in v Onostranstvu prihaja na oblast nova moč, novo Božanstvo. Elejla bo zavladala in El bo pozabljen.

Moj namen je vodenje sil novega reda. Nočem vojne, ker deklice vemo, kako neumno je pretepanje. A fantje ste pač fantje. Vedno se morate primerjati, kdo ima daljšega, ta vaš večni boj za status najdaljšega.

Orčja pest pacifikacije je potrebna ravno zaradi fantovskega pobalinstva. Orki, goblini, tzevogi in kačjeglavci so neizčrpen vir svežih vojsk. Teh živalic nam nikoli ne bo zmanjkalo. Vsak upor proti božji volji bo strrt, kajti proti božjemu ne more biti zmage.

Zlomili bomo vsak odpor tega sveta!« grozeče zarenči.

Malahid se gromko zakrohota:

»Odpor bo obstajal za vekomaj. Dokler se vi in vaša vojska **lemkamija** ne razblini ob srečanju z resnično **naerikh**. Prej ali slej bo nekdo prišel in vas po zadnji plati, ker se igrate z ognjem.«

»Mislite na Mešaraha?« in se prisrčno nasmeji. »Našalit vilinske krvi bo s tremi tehgaci padel naravnost v moje naročje. Ups, gotovo vas nisem obvestila o rešmeagovi kraji tehgacev naravnost izpred nosu vašega sina in njegove zabavne družine temnega vilina, gozdarskega poglavarja in plemkinje Lene. Zdaj skupaj jočejo na ramenih aerale in čarovnika. Od tod so slabe tri dni ježe.«

Opazi srago potu, polzečo po grofovem zatilju. Zmagoslavno dvigne brado in nadaljuje:

»Izgnanstvo vašega sina je mrtva potrata časa. A ne bojte se! Kmalu bom priredila ganljivo družinsko srečanje. Samo eno od svojih niti bom zategnila in zgodilo se bo. Ste presenečeni?«

Grof ostane brez besed. Skrivnost sinove poti je razkrita. *Amrokh je edini vilinski rešmeag, ki ima opravke s tehgaci. Kako je lahko našalit? Kako se je lahko to zgodilo? Kako? Kaj hoče doseči s to krajo?*

Deklica bere njegove misli. Sočustvujoče tiho doda:

»Vaš vilinski prijatelj arogantno misli, da lahko doseže Onostranstvo, se polasti še manjkajočih sibetov in potem z močjo Elovega razodevanja zavlada svoji deželi. Po stoletjih kraljic hoče postati edini kralj. Najbrž se istočasno želi poigrati z Božanstvom. Na svojo žalost se je grdo precenil in hkrati neumno podcenil božanske moči. Vilinsko čaranje s tehgaci bo zasmrdelo do neba.

Takrat bo patetični Mealkud postal orčja slaščičarna. A najprej bo arogantni samopašnež za nas opravil nekaj poslov na zahodu. Malce se bomo zabavali ob pogledu na vojskovanje njegovih golemov, da spoznamo taktične lastnosti sovražnika. Osebnost sem se angažirala za ta projekt.«

»Vi?«

Deklica se znova nežno nasmehne in otožno odvrne:

»No ja, ne čisto neposredno. Dobro vzgojene punce se ne klatimo kjerkoli. Za preganjanje po necivilizirani divjini raje uporabim pogrješljive ljudi. Kaj mislite, kdo vam je prišepnil spremembo načrta za svojega sina? Zakaj ste se tako hitro umaknili iz Zeolverga? Zaradi navdiha modrosti in plemenitosti? Dajte no, ...«

»Ti?« prebledi grof.

Deklica sproščeno frkne:

»Vsekakor. Žal je padlo veliko koristnih ljudi, ker nisem želela pretiravanja z vplivi. Nisem tvegala z jemanjem morale tvojih vojsk.

Najbrž še vedno mislite, da se nam je mudilo do Severških vrat, a temu ni tako. Naše zastave sem hotela tja započiti pravočasno. Med hitro in pravočasno je velika razlika. Samo tako se je vse odvijalo po mojih pričakovanjih. Ta vojna z Zeolijo je bila izjemno koristna izkušnja.

Sprehodu skozi Medalar do vaših kronan z zajetjem odvratne pijandure. Šele boj s tvojimi medrejami je predstavljal prvi in pravi izziv. Prave podatke za natančno analizo slabosti carske vojske mi je dal šele preboj Ožin. Brez spoznanja slabosti ni napredovanja.

Vi osebno ste precej trši oreh. V sebi nosite avreolo izumrlega viteštva. Mogoče je vaše stališče posledica vpliva vladarskega prstana, ki je odromal k vašemu sinu.«

Grof dojame grozljiv obseg meašikinih spletk in vročično vpraša:

»Kaj pričakujete od mene?«

Zadovoljno skomigne z rameni in lahkotno odvrne:

»Za zdaj še ne vem natančno. Mogoče me zabava pogovor z vami. Pobegniti ne morete, saj ste že izkusili moč uroka. Zakaj bi po nepotrebnem prelivala kri?«

Grof sunkovito diha in v glavi se mu pletejo niti spoznanj. Opazuje svojo ječarko. Ravnodušno sedi in se pod tarihom zadovoljno smehlja.

»Dragi grof, vsaj do družinskega snidenja ste na tej strani črte življenja. Ko bo našega gostoljubja deležen vaš sin in bo dragocenost na njegovi roki varno spravljena, pa bom znova razmislila. Tudi vi razmislite! Dobro razmislite!« rezko zaključí in vzdihne. »Morebiti bomo obnovili veliko Zeolijo v okviru Božanskega carstva.«

Malahid se zakrohota in prevrne zastavico sredi Zeolije:

»To vam ne bo uspelo. Kar pozabite na rodbinski prstan. Naša rodbina ne bo nikoli dopustila njegove izgube. Nikoli!«

Deklica ledeno odvrne:

»To sploh ni odvisno od vaše volje ali volje vašega ljubkega sina. Vedno imam več načrtov in tisti, ki vključuje človeške slabosti, skoraj vedno deluje. Ljudje ste tako predvidljivi.«

Malahid se nasloni na zemljevid:

»Sicer pa, ste pomislili, če niste malce preveč podcenili vilinske modrosti?«

Deklica stopi naproti grofa in se na enak način nasloni na zemljevid:

»Večji problem je vilinsko precenjevanje svojih moči. A tudi pri obravnavi Mealkuda se držim preprostega načela,« in mračno zaključí. »Najslabši suženj je mrtev suženj.«

Malahid se privošljivo zareži:

»Zidu ne boste prebili. Verjemite mi na besedo, vilinska magija je neprebojna. Komaj čakam na vaš propad.«

»Bomo videli,« ostro odvrne in se nasmehne, »Zagotovila vam bom opazovanje propada Mealkuda iz prve vrste.«

12. Dragoceni deklici

V severnem pristanišču Alhadra vlada neobičajen vrvež. Največje pristanišče Severnega oceana je najpomembnejše severno pomorsko oporišče Božanskega carstva. V zaledju pristanišča so ogromne delavnice, ki dan in noč bruhajo skoraj neskončne količine čarobnih orožij.

Stotine novih bojnih ladij se pozibava na večno valovitem morju. Široke priobalne ladje za prevoz pehote so zasedle vse pristaniške pomole. Tisoči lemikov in mašagov vseh ras iz vseh koncev širnega carstva strumno korakajo na velike ladje. Na malce drugačne ladje z izredno plitvim ugrezom se s pomočjo ramp vkrcavajo ognjene kočije in jekleni pajki. Njihov dim se meša z izparinami velikanskih zalog.

Nebo nad mestom je sivo, leden veter zavija med ozkimi ulicami, meščani se v tem letnem času ven odpravijo samo ob nujnih opravkih.

Z najvišje ploščadi trdnjave nad zalivom zadnje priprave pred odhodom flote opazuje drobna postava. Čeprav okoli nje zavija leden veter, jo magija varuje pred meso rezajočim hladom. Virena, druga od obeh mešik Božanskega carstva, hoče, navkljub ledenemu severnemu vetru, ki se poigrava z drobnimi snežinkami, osebno spremljati zadnje priprave:

»Ne vemo, kaj nas čaka na Almandri in njeni okolici.«

Mož poleg ves čas prestopa, saj njega ne greje magija. Zavit je v krznen plašč, okrašen z znamenji tramakoša. Malce čemerno doda:

»Tako velika vojska za nikogaršnje otoke? Ne verjamem, da imajo vilinci tam kaj vojske.«

Deklica za hip pomolči, zatem rezko odvrne:

»Tega ne vemo. Otočje je dobrih petdeset kilometrov severno od oblačnega pokrova in pripada Diweji. Čeprav je tamkajšnja postojanka komaj vredna tega imena, ne smemo tvegati. Zasedba mora potekati hitro in brez zapletov.«

Mož kljubuje:

»A tja poslati ...«

Ona ga grobo prekine:

»O božjih namenih ni razprave ali dvoma! Božanstvo je jasno izrazilo voljo! Otočje moramo zasesti, ga utrditi in pripraviti za nadaljnje naloge!«

Visokorasel mož pogoltne slino in se še bolj zakoplje v krzveno ogrinjalo:

»Razumem. Hotel sem,« a ona ga znova prekine:

»Vem, kaj ste hoteli, a to nikogar ne zanima, torej besede zadržite zase! Spodaj vas čaka naloga!«

Mož malce okleva, zatem se vzpne na tzevoga in odleti. Virena ostane sama. Za hip pomisli na Alejo. Zabava se s svojim ujetnikom in prede svojo mrežo.

V pravem trenutku se ji bom pridružila. Kakor hitro opravim s to nalogo. Zasedba otočja daleč na severu bo za nadaljevanje vojne dragocena pridobitev.

Moramo prestrašiti viline. Omehčani od strahu se bodo prej izpostavili. Otočje je, čeprav prazno, del Mealkuda. Ocena njihovega odziva bo dala dragocene podatke o njihovi resnični moči. Po potrebi bo zapela pesem naše ognjene pesti. Takoj bomo vedeli, s čim Nesmrtni razpolagajo.

Skoči na tzevoga in zmajska zver se vratolomno spusti na veličastno poveljniško ladjo. Virena se hitro odpravi v poveljniško kabino, pravzaprav veliko dvorano z razgledom na premec.

Zbrani častniki se kratko priklonijo in nadaljujejo svoje delo. Z očmi poišče poveljujočega velikanske ladje:

»Kdaj bomo odpluli?«

Hendvejski trahik urno odvrne:

»Jutri zjutraj.«

Virena si zadovoljno pomane dlani:

»Kdaj bomo prispeli na cilj?«

»Če bodo ugodne razmere, čez slabih dvajset dni. Vse ladje imajo kristalni pogon, zato bo šlo hitro.«

Nasloni se na pult in suho doda:

»Torej odrinite, ko boste pripravljeni. Pridružila se vam bom tik pred invazijo. Najprej imam opravke na zahodu. Ste poklicali mladega jamita Yirida Tara?«

Trahik odvrne:

»Vkrcal se je pred tremi urami v **teru** za kristalno magijo.«

Virena s spremstvom lovskih tzevogov brez jezdecev pristane ob kraljevi palači v Lithinallu. Preden nadaljuje pot, se mora prepričati glede dragocenih ujetnic.

Celotno območje varujejo pripadniki Krvne garde, saj je nekdanja kraljeva palača postala bivališče pravkar imenovanega carskega *herota* in ječa za pomembne ujetnike.

Herot Arad Galnor začne ob pogledu na deklinško pojavo živčno prestopati:

»Vaša svetost,« se prikloni in enako storijo še vsi drugi. Meašika, popolnoma sama, odločno vstopi v dvorano. Poleg *herota* zagleda žensko. *Zelar Feowellska*, vdova mrtvega kralja *Medalarja*. Torej sta tu nekje tudi njeni hčeri.

Herot odločno stopi proti njej. Namesto pozdrava mu meašika nameni vprašanje:

»Kje sta dekleti?« in poišče *Zelarin* pogled. Ženska ob pogledu na meašiko spusti glavo.

Herot hoče nekaj reči, meašika vztraja:

»Dekleti! Kje sta? Nisem prišla na družabni obisk.«

Rdečelasi mož pogoltne slino in odvrne:

»Poslal bom po njih.«

Meašika sikne:

»Upam, da sta nedotaknjeni,« in pripadniki krvne garde se pomaknejo bližje k dolgi mizi sredi dvorane. Ravno za to mizo so pred pol leta neuspešno iskali kompromis za obrambo *Medalarja*. Zdaj je središče razkosane suženjske province.

Herot se pogladi po košati rdeči bradi:

»Na srečo so premlade za fukališče.«

Deklica zasika:

»To je zadnja nespodobnost, ki vam je ušla glede plemenite krvi. Naslednjič boste hrana lakošem.«

Herot osramočeno spusti glavo. Meašika se usede na najvišji stol za mizo. Krvni gardi namigne, naj *Zelar* posedijo poleg nje. Namigne tudi drugim in vsi si molče izberejo stole okoli velike mize.

Nekaj trenutkov čakajo na *Vireno*, ki najprej ogovori *Zelar*:

»Gospa, kako ravnano z vami? Povejte po resnici.«

Zelar spusti pogled in pogoltne slino.

Virena se zresni:

»Tako torej?« in se posveti *herotu*, ki ga oblije hladen pot strahu:

»Kaj smo rekli glede žena izbranih hesed malahidskih družin?«

Suhljat mož s tresočim glasom odvrne:

»Do njih se moramo spoštljivo obnašati, ker so lahko zaradi svojega krvnega porekla dragocene za utrjevanje božanske vladavine. Pomembne so samo ženske, njihovi možje so lahko hrana lakošem ali orkom!«

Meašika vzdihne:

»Tako je! Tudi dvorni uradnik to ve. A vi?« zapiči pogled v rdečelasca. »Meašika Aleja mi tega ne bo zamerila. Zaradi slabega uveljavljanja ukazov Božanske osebnosti vas razrešujem dolžnosti,« in *herot* se prime za vrat. Nevidni stisk ga začne dušiti. Glasno hropeč se sesede na tla. Vsi umolknejo, skoraj pozabijo dihati. Pokopališko tišino moti le agonija umiranja. Meašika vstane in stopi do trzajočega telesa. Njene nežne besede grozljivo odmevajo:

»Kako si lahko tako neumen? Moral si ga vtakniti v prepovedano odprtino! Moral! Samo jaz in meašika Aleja odreja, katera modrokrvna ženska je namenjena razvedrilu. Samo midve! Vsi drugi morate hvaležno izvrševati božjo voljo.«

Telo obmiruje, kri se pocedi iz ušes in ust.

»Odnosite to nesnago in jo vrzite lakošem ali volčinom!«

Služabniki takoj pritečejo in v neznosni tišini odnesejo *herotovo* truplo. V to tišino ob spremstvu straže vstopita deklici. Zgroženi umakneta pogled od okrvavljenega trupla. Meašika ju medeno sladko povabi:

»Dragi moji! Pridita in sedita poleg mame.«

Plaho pristopita. Meašika se nasmehne:

»Le pogumno. Ne bojta se. Mož, ki se je nespodobno obnašal do vajine mame, je primerno kaznovan. Božansko carstvo je mogočno in si lahko dovoli velikodušnost do žensk modre krvi. Oprostita, nisem se še predstavila,« in sladkobno doda. »Jaz sem carska meašika Virena I. Na poti do meašike Aleje sem se ustavila, da preverim, kako je z najbolj dragocenimi ženskami Medalarja. Hvala Elejli, da sem tu.«

Deklici se najprej objameta s svojo mamo in sedeta. Prva se predstavi starejša:

»Jaz sem Imea Feowell.«

»Jaz pa Jena,« doda mlajša.

Virena se toplo nasmehne:

»Torej smo se spoznale. Aleja si bo očitno morala izbrati novega *herota*. Mogoče še ne veste, vaš stric Malahid je še živ.«

»Živ?« dekletom zasijejo oči.

Virena prikima:

»Trenutno je gost meašike Aleje. Nobena od vas zagotovo ne bo šla na jug za poplačilo Nimorjevih dolgov. Božansko carstvo ne bo dajalo dragocene modre krvi za plačilo brezkrvnim.«

Zelar otožno vpraša:

»Tudi vi veste za njegove mahinacije?«

»Seveda vemo, saj se je hotel s pomočjo izposojenega denarja razglasiti za basilea. Nikoli ne bom razumela, zakaj može tako radi trgujejo z ženskami? Ste vedele, da se je pred kratkim brezkrvnež v Orwenovi službi pogajal tudi o vas? Arogantni liberos se je hotel polastiti najplemenitejše krvi te dežele. Seveda smo ga zavrnil. Aleja je odgovorna za vaš blagor in *herotova* smrt je garancija vaše nedotaknjenosti.«

Zelar vpraša:

»Zakaj nas ohranjate? Zakaj nas preprosto ne prodate najboljšemu ponudniku? Od kod ta velikodušnost? Mnoge malahidske ženske so končale v jamitskih kurbiščih.«

Virena se znova prijazno nasmehne:

»Imate srečo, ker se po vaših žilah pretaka zeolska kri. Mi ohranjamo samo najboljšo kri. Vse drugo preprosto razredčimo v anonimnost. Bodite srečne za svojo usodo. Seveda vam ne bom lagala,« in mračno zaključi. »Zagotovo boste nekega dne poročene v skladu z interesi Carstva.

Politična poroka bi vas čakala tudi v Medalarju, a v Božanskem carstvu je neprimerno večja in boljša izbira. Mogoče je dobro, da veste še sledeče,« in zaupljivo zaključi. »Ženske v Carstvu imajo več pravic, kot so jih imele v Medalarju. Verjamemo v ravnotežje moškega meča in ženske miline.«

Veličastna flota izpluje in se usmeri proti severu. Nad ladjami lebdijo tzevogi in motrijo razburkano morje. Tako hitro plovbo po nemirnem Severnem oceanu zmore edino kristalni pogon.

13. Pogum brez modrosti je melodija brez poezije

Enaj pospremi skupinico do roba vilinskega tabora. Nizki šotori se spretno zlivajo z naravo. Po desetih dneh, preživetih v gosteh ponosnega *aerala* Pozabljenih, je čas za nadaljevanje poti.

Vilinski *aeral* ustavi svojega konja na robu nenavadnega spleta svilenih niti:

»Tukaj, na robu milostnega vpliva moje dežele, se konča moja pot. Rad bi šel z vami, a tukajšnji dogodki žal zahtevajo mojo neprestano prisotnost. S pomočjo primerno uročene *berekoh* palice boste zlahka našli vrzel mimo sovražne vojske. Sovražnikovim vohunom se boste izmaknili samo z večjim tihotapljenjem. Ne izpostavljajte se, saj čas za junaštva še ni napočil.«

»Hvala,« se Lin zahvali in trdno drži začarano palico. Brez obotavljanja poženejo konje po zasneženi pokrajini.

Pred njimi se vzpenjajo na pogled neprehodne gore Aldeškega visokega gorstva. Skoraj vsi vrhovi in nedosegljivo strma sedla so višji od treh kilometrov. Prehodi med visokimi zobmi gorskih verig so redki in težko prehodni. Ravno zato so tako pomembni vsi malce prijaznejši prelazi.

Samo gozdni vilini poznajo skrivni prehod čez Aldeške gore mimo nadzorovanih Severških vrat. Pozabljena steza drzno obide najvišji vrh, epsko imenovan Mešarik Caog in se strmo spusti v odročen zatrep Južne Severške doline. Tam se sreča z divjimi brzicami še mladega Velikega Massaneda. Že takoj na začetku je to veličastna reka, ko se pri vrhu Severške doline združijo besneči vodotoki kar petih mogočnih slapov, bruhajočih iz nedrij neprehodnega zastora visokih gora. Njihovo bobnenje odmeva po celi dolini.

»Znova gremo na hribe,« se nasmehne Lena.

Han prikima:

»Nov hrib, nova avantura. Tale hrib bo najbrž precej zahtevnejši od tistega vzpona do Zidu. Upam, da imamo dovolj vrvi in klinov, drugače bomo tanko piskali.«

Arcus reče:

»Od sneženja je minilo že najmanj pet dni,« in z roko poznavalsko zajame nekaj snega, ga pomečka v dlani in odvrže. »Zmrzal je dovolj močna za varno pot. Da nas le ne bi pred prehodom doseglo kakšno obilnejše sneženje ali veliko krdelo utešev.«

Ostali člani družčine ves čas molčijo. Nič kaj niso polni veselja ob pomisli na prebijanje preko gorá. Vilinski konji so sicer sposobni premagati precej zahteven teren, a to je v teh gorah slaba uteha.

Lin, z lokom, pripravljenim na strel, ves čas opreza.

Strupeno mrzel zrak razpara presunljivo tuljenje utešev. Arcus zamrmra:

»Mi o volčinu, volčin prihaja na pojedino.«

Lin oprezno preiskuje z vse redkeje posejanimi drevesi poraščeno pobočje:

»Veter naj še naprej piha s hribov navzdol, stran od nosov zveri.«

Eldar doda:

»Čeprav bi se ubranili napada, bi kri privabila zmajske izvidnike. Izurjeni izvidniški tzevogi ob dobrem vetru vonjajo kri na kilometrske razdalje.«

Skozi vse gostejše meglice se v naletih vrtinči zvok ledenega vetra. Visoke gore so popolnoma zakrite z oblačno zaveso.

Ugašanje dneva začne presti svojo temačno mrežo. Eldar, Lin in Arcus zaskrbljeno iščejo prostor za varno prenočevanje. Strmina pobočja ne nudi nobenega zaklona. Mrak se zgosti v temno in strašljivo noč. Veter še kar neusmiljeno biča popotnike med vztrajnim napredovanjem navkreber do vrha prvega grebena.

Ta del poti, kljub svoji temačni strašljivosti, pravzaprav sploh ni med nevarnejšimi, je zgolj uvod, nekakšno »ogrevanje« za tisto »pravo«. Spust na drugo stran bo zahtevnejši. Arcus in Eldar se tega dobro zavedata, saj odlično poznata konfiguracijo tukajšnjih gorskih hrbtov.

Pred glavnim grebenom sta dva hrbta. Prvi je lažji, a je sestop v vmesno sotesko, pravzaprav usek, skoraj nemogoč brez dobrega poznavanja sistema polic. Kaj hitro se izgubiš. Vzpon na drugi hrbet pa zahteva prepoznavanje vrzeli v strmih granitnih skladih.

Najprej obstane Eldar:

»Tudi s palico postaja prenevarno. Utaborimo se. Ne prižigajmo ognja zaradi tzevogovega toplotnega vida,« in z očmi preleti nebo. »Malce se je razjasnilo. Prelepo bi bilo, če bi nam El namenil luč mogosine.«

Han vzdihne:

»Brez ognja bomo zagotovo izpostavljeni morebitnim volčinom in podobnim zverem. Vprašanje je, kaj je manj tvegano.«

Arcus ga potreplja po rami:

»Takšna je pač divjina pred sovražnikovim nosom. Ves čas bomo tehtali med enako nevarnimi tveganji,« in se nasmehne. »Tokrat na veselico povabimo sestradane uteše, drugič nam bo mogoče bolje s tzevogi.«

Han stisne ustnice in hitro pripravi zimsko vrečo, vilinsko darilo, namenjeno prenočevanju tudi sredi najhladnejše zime. Lena se uleže poleg njega in smukne v vrečo. Zaradi vetra glasno vzdihne:

»Še ena avantura brez jasnega cilja. Upam, da tokrat ne bomo končali praznih rok. Rada bi tistemu izdajalskemu *podlasniku* prisolila kakšno klofuto. Vilinski velikaš gor ali dol, rdečica zaradi moje klofute na arogantnem ksihtu mi bo poplačala vsa trpljenja in tveganja te poti.«

Oglasi se Arcus:

»Prav rad ti bom omogočil priložnost za takšen prijateljski pozdrav. Moramo ga ujeti in zaklad izročiti Mešarahu. Od tega je odvisen razplet te vojne.«

Lena nejevoljno odvrne:

»O ja, samo čez te gore se pregrizemo, se prebijemo mimo sovražnikovih patrulj in ujamemo Vilina. Gotovo komaj čaka na nas. Res dobri obeti,« in čemerno vzdihne. »Na srečo upanje umre zadnje.«

Arcus se vedro nasmehne:

»Vsaj to še imamo. Že to je nekaj.«

V jutro se zbudijo ob nežnem sneženju. Veter skoraj pojenja. Gost oblačni pokrov objema gorske grebene in vrhove. Lin tiho vzdihne:

»Ne vem, naj se tega pokrova veselim ali bojim?«

Eldar prvi pospravi svojo vrečo in skoči na konja:

»Družčina, gremo novim zabavam naproti!«

Sledi mu Arcus in zatem še preostali. Eldar Linu z roko nakaže vodstvo:

»Od zdaj naprej smo življenjsko odvisni od tvoje palice. Še pred poldnevom bomo na vrhu, zatem sledi spust, kar je brez *berekoha* garantirani samomor.«

Lin požene konja in drugi mu molče sledijo. Občasno zaslišijo presunljivo volčinsko tuljenje. Lin s svojimi vilinskimi očmi prečesava okolico in nebo nad njimi. Vse redkejša drevja zamenjuje gosto rušje. Občasno splašijo kakšno gozdno žival, ki odhiti svojo pot.

Na vrhu grebena se pojavi izziv za konje, sestop po tristo metrov globokem spletu vratolomno ozkih polic.

Skalne police so huda preizkušnja celo za vsega vajene vilinske konje. V dolini jih pričaka precej gosto rušje in zgoščene zaplate velikih smrek, začinjen s šumenjem potoka. Lin se ozira okoli sebe in konj nemirno prestopa. Pot samo sluti, saj je že dolgo ni nihče izsekal.

Eldar vzdihne:

»Prehod na drugo stran si bomo morali izsekati.«

Lin potegne vitek meč in pihne:

»Temu ne morem reči pot, temveč smer našega gibanja.«

Arcus zlovoljno potarna:

»Takole naravnost se mi ne zdi dobra ideja. Mogoče je kakšen naravni prehod na drugo stran. Ne smemo se takoj oprijeti mečev in za sabo puščati od daleč vidne poseke.«

Lin otožno odkima:

»Ne vem, ali bo palica delovala po takšnem ovinku.«

Čarovnik odločno reče:

»Še vedno se lahko vrnemo nazaj in se v skrajni sili oprimemo mečev.«

Eldar oklevajoče prikima. *Znova skoraj enako slabi možnosti.* Lin skomigne z rameni:

»Pa poskusimo.«

Skupinica jezdi vse višje proti zatrepu doline. Ves čas imajo pred sabo visok slap, ki se razliva med ostanke plazov. Konji se ugrezajo v moker sneg. Končno se rušje, po nekaj urah mučnega prebijanja, dovolj razredči in najdejo prehod na drugo stran. Najprej prečkajo preplet živahnih potočkov, ki se nižje združijo v neprehodno deročo reko in nadaljujejo na drugo stran.

Palica v Linovih rokah ostaja hladna. *Torej so daleč izven poti.* Na drugi strani jih čaka enak zastor neprehodnih sten. Spretno iščejo pot med velikimi balvani in vse gostejšim rušjem. Končno Lin zazna reakcijo palice in veselo vzklikne:

»Palica je znova našla pot. Kmalu se bomo zagrizli v pobočje,« in pogleda kvišku v divje stene. Granitni stebri svečano kipijo v nebo in izginjajo v beli zavesi. Vilin ustavi konja in s pogledom išče vrzel v steni:

»Tukaj mora biti prehod. Upam, da še obstaja. Brez tega lahko sedemo na tla in bridko zajočemo.«

Eldar prvi opazi skrit usek:

»Tam je.«

Lin se oddahne in povede skupino. Kmalu se začnejo prebijati navkreber. Začetni del je precej zahtevnejši. Znova zaslišijo oddaljeno presunljivo uteševno zavijanje.

Naj ostane to zavijanje udobno daleč. Noč jih preseneti tik pod vrhom. Zgolj vilinskim očem se lahko zahvalijo za varen prihod na široko sedlo med dvema vrhovoma. Le tu in tam pobeljeno temino granita prekinja s snegom težko obložena zaplata rušja.

Znova jih čaka prenočevanje brez topline in luči ognja.

Novo jutro jih burno pozdravi z bučanjem vetra. Megle se kot preganjen plen podijo med skalami. Veter odnaša glasove in jih kot vihrava roparica luča v ledeni nepovrat. Hitro zapustijo izpostavljeno sedlo. Znova se soočijo s strmim sestopom v precej široko dolino, ki se zaključi s prepadom.

Zgodi se ravno pred vzponom v novi granitni zastor. Brez viliiniovih čutil bi bili pogubljeni. Leden zrak prešine krik:

»Utešil!«

Odzovejo se bliskovito. Na manjši jasi naredijo krog in izvlečejo meče. Velika zver od nikjer prileti nad Eldarja. Gozdar se spretno odzove. Zver z razparanim trebuhom cvileče trepeta na polomljenem rušju. Naslednja je na vrsti Lena. Očitno so jo zveri ocenile kot šibek člen.

Prvi zveri zada boleč spominek v pleča, a je kanec prepočasna za naslednjo in sila udarca jo zbije s konja. Tretja zver naskoči opotekajočega konja, ki presunljivo zahrza, ko se prednja noga znajde v bolečem stisku velikih zob. Lena se krčevito izmakne padlemu konju. Viliinčeva puščica jo še zadnji hip reši pred naslednjo zverjo.

Arcus se spretno izogne naskoku dveh zveri in prebode velikega samca med mesarjenjem Leninega konja. Eldar hitro spremeni še dva velika volka v trzajoča trupla. Lin zakliče:

»Ne bomo dolgo zdržali. Od kod jemljejo tolikšen pogum?«

Lena se nasmehne, a se za hip prepozno obrne. Velika siva gmota jo podre. V nogi začuti vrelo bolečino in silovita sila jo bliskovito potegne. Prestreli jo mešanica bolečine ugriza, udarcev ruševnatega vejevja in ostrine ledenega snega. Glasovi se izgubljajo. Za hip ujame Hanov krik:

»Lena!«

Objame jo trda tema boleče strahote. Zvoki bitke izginejo. Vse se potopi v plašč medlega lebdenja med bolečino in smrtjo.

Han hoče pognati konja iz kroga obrambe. Arcus ga zadrži:

»Ne! Če se oddvojiš od nas, si mrtev. Samo skupaj imamo možnost!«

Moč čarovnikovega glasu, podkrepljenim z urokom, ga obdrži na mestu. Hip zatem pride k sebi in s podvojenim besom odbija naskoke velikih volkov.

Ogorčena bitka z obiljem krvavih trupel privabi še nekoga. Zadoni veličastno rjojenje sabljevobega kusa. Sodeč po silnosti zvoka je šlo za veličastnega stoletnega samca.

Razbesnel se je zaradi predrznega vdora utešev v območje njegovega gorskega kraljestva. Volkovi ne odnehajo. Ob rjoenju se razleže šum približevanja nečesa velikega. Megla zatrepeta okoli mogočne silhuete.

Lin opazi novega gosta na zabavi:

»Naj se veselim ali bojim?«

Eldar se nasmehne in z mečem spusti kri še enemu volku:

»Najprej se moramo razveseliti. Uteši so izgubili preveč samcev za tvegan boj s kusom. Velik in star samec je besen zaradi kaljenja miru v svoji dolini. Želel bo prešteti nekaj vratov vsiljivcev.«

Arcus doda:

»Ko jo popihajo volkovi, jo popihajmo še mi. S kusi se ne znam sporazumevati, čeprav so precej razumni.«

Vilin s strašnim zamahom obglavi volka in spretno obrne konja proti lomastenju pošasti. Znova se razleže silovito rjojenje. Volkovi zacvilijo. Nazadnje uspejo odvreči Leninega konja. Han obriše meč:

»Ne vem, kaj boste vi počeli, a jaz ne bi upal na dobro voljo zveri.«

Vilin ga ustavi:

»Ne! To je velik samec in noben konj mu ne more ubežati.«

Han jezno pihne:

»Kaj bomo storili? Se sami pripravimo za medvedjo malico? Naj si glavo posolim in jo dam med dva lista zeli?«

Vilin pospravi meč:

»Pogovoril se bom z medvedom. Vsi bodite tiho in pospravite orožje! Varni smo, dokler kus ne začuti grožnje.«

Eldarjev obraz se razpotegne v kisel nasmeh:

»Ali pa mu ne zakruli v želodcu.«

Deset metrov visok medved hlača na zadnjih tacah, prilagojenimi hoji po dveh ali štirih. Z enim zamahom vsaj meter dolgega para sabljastih zob razseka še tako velikega nasprotnika. Telo pokriva gosta, črna dlaka, malce ponečedena s sledovi prebijanja čez gozd in jezero visokega ruševja. Okoli sto metrov pred skupinico obstane, se postavi na vse štiri in se previdno približa še za nadaljnjih dvajset metrov. Znova zabrunda svojo veličastno pesem in ob njej vsem zaledeni kri v žilah.

Lin dvigne roko in nekaj zakliče v popolnoma neznanem jeziku.

Medved nekaj odbrunda.

Arcus vpraša:

»Kakšen jezik je to?»

»Pradavna govorica gozdov sveta brez ljudi, torej časov lepote in mladosti.«

Arcus se kislo nasmehne:

»Lep in mlad, a jaz sem star in grd. Upam, da tudi medved ni pozabil jezika, čeprav ne vem, koliko je mlad, a lep gotovo ni.«

Drugi molčijo. Vsi so prepuščeni vilinčevemu znanju neznanega.

Vilin in medved tako izmenjujeta glasove in čudno zveneče besede. Velikanska zver se oprezno čisto približa.

Za potrebe te zgodbe prevedimo te starodavne besede.

Kus:

»*Modri bivalec gozdov pravičnih, kaj počneš na moji zemlji v družbi teh glasnih zalogajev? Kakšno nadlogo ste privabili v moje kraljestvo?*«

Lin:

»*Preko tvoje veličastne zemlje nas vodi nuja. Nikakor nočemo motiti tvoje vzvišene veličastnosti.*«

Kus:

»*Saj ste jo zmotili s tropom služabnikov črnega. Koliko grizljajev mi lahko ponudijo vaša uborna trupla?*«

Lin:

»*Naša trupla ti, o mogočni vladar Severa, ne bodo ponudila nobenega zadovoljstva. Večjo radost bo našla tvoje dobrohotno srce, če nam pomagaš od tod in odvrneš zmaje na nebu.*«

Kus:

»*Celo najmlajši zmajski stвори so gorkega okusa.*«

Lin:

»*Mogočni, hitimo za njunimi opravki v službi gozdnih bivalcev Severa. Najbrž se lahko vaše veličastje nasiti s sveže narezanimi uteši! Mnogim smo odvzeli zverska življenja.*«

Kus:

»*Razsekane zveri so gorkejšje od običajnih utešev, saj so označeni z znamenjem zmajskega zla! Iz njihovih peklenskih mrtvaških duš sije devet v desetem. A v vaših mislih najdem samo obup in izgubo ene.*«

Lin:

»*Da. Veličastni, v tem boju smo izgubili veličastno modrokrvno bojevnico, častivredno pesmi starega Severa*«

Kus:

»*Njeno telo ne bo nahranilo utešev, temveč se je bodo polastili gospodarji zmajev na nebu.*«

Lin:

»Jo lahko rešimo, preden pride v roke gospodarjev temne?«

Lin:

»Ne! Podvizajte se, dokler se še lahko! Že tako sem do vas izkazal preveč milosti! Že dolgo nisem večerjal vilinskih konj z jezdec!«

Lin:

»Pozdravljen mogočni vladar severnih Gozdov!«

Lin namigne družini:

»Gremo! Pohitimo, dokler še lahko!«

Han ogorčeno odkima:

»Nikamor ne grem brez Lene! Moramo vsaj poskusiti z reševanjem iz krempljev zveri!«

Lin čemerno odkima:

»El ti pomagaj pri tem, a mogočni kus ne bo več dolgo čakal. Gremo! Nisem prerezal toliko uteševih vratov, da postanem kusov obrok!« zakliče odločno in požene konja. Vsi mu sledijo.

Han še malce okleva, a ga prepriča jezo medvedovo brundanje.

Divje se poženejo proti robu doline. Medved izgine nekam proti jugu, mogoče na sled beželim utešem.

Len pride k sebi samo za kratek hip. Začuti bolečino stiska velikih čeljusti. Zavoha strahotno volčjo sapo. Na srečo znova izgubi zavest.

Za hip se nekje visoko v zraku zave bolečega telesa. Vsak košček izmučenega telesa prežema neznosna bolečina, ki ji onemogoča še tako neznaten gib. Poskusi nekaj reči, a samo izdihne mrzel zrak.

Nad sabo, v vročinem plesu pisanega zbora bolečin, zagleda silhueto človeku podobnega bitja. Zasliši nerazumljive besede, prestreli jo groza. Znova omahne v odrešujočo nezavest.

Grozeče lomastenje ostane daleč za njimi. *Samo čim dlje iz te peklenske luknje!* Hanu se po glavi pretakajo različne misli. Izgubili so Leno. Če bo imela srečo, jo bodo volkovi raztrgali in njena duša bo odplula v Onostranstvo. Srečala se bosta v Kadešahu, kjer bo etirjev bard opeval njeno junaško smrt.

**El, milostna božja navzočnost,
Radodarna veličina tega in onega bivanja,
Spokoj naj duša tvoja najde,
Naj te brodar spusti preko Alisse,
Naj te etirji ponesejo v višave svetle gore,
Draga bojevnica,
Srčna prijateljica,
Plemenita iz poštene častivredne hiše,
Zvezde zdaj dajejo ti zadnji poklon,
Moje srce čuti hladen kamen odsotnosti,
Postani nebeški fedajin,
Ost v ledenem srcu krvnikov.**

**Srd moj zavihral bo čez dežele očetov,
Jekleni piš naj odnese seme Megšelema,
Oj etirji mili, oj lae edanim,
Ogenj naj dvigne se in vrne mi tvojo toplino.**

14. Gospodar napuha je strast do samega sebe

Zahodna marka je nastala na krvavem pogorišču Koalicijskih vojn. Česar ni uničilo Vesoljno carstvo pod jekleno vladavino basilea, so uničili edemejini v svojem iskanju moči in oblasti. Kljub vsemu, vilinec postane oprezen. Zdaj je v deželi edemejinov pod vladavino ostanka nekdanjega veličastnega Svetovnega cesarstva. Kar je bilo nekdanj bogato središče topline, je zdaj mrzel rob.

Daleč od svoje dežele ne sme tvegati s poskusi vzpostavljanja zveze s svojim domovanjem. Odpovedal se je magiji, saj bi ga hitro našli. Mimo Landane se mora urno prebiti do Semberijskega prehoda in se pretihotapiti preko okupirane Zeolije do domače dežele.

Vilin Amrokh Gideus se spretno izogiba radovednim očem. Postal je najbolj iskana oseba Ozunja in tega se dobro zaveda. *Kako naj dragocene kristale moči prepustim neumnim smrtnikom? Nespretno bi jih uporabili in nad mojo deželo priklicali gnev Božanske osebnosti. Tisti sibeti mogoče niso tako pomembni. Bom že iznašel način do moči kristalov. Ko bom najmočnejši na svetu, bom obnovil nekdanjo slavo Mealkuda!*

Z največjo naglico, ki jo dopušča vilinski konj, jezdi proti vzhodu. Na območju ostankov Cesarstva bo varen izven vidnih in nevidnih oči gozdnih vilincev. Ti nikoli ne storijo ničesar, s čimer bi se razkrili človeškim vladarjem.

Naj uživajo v svoji patetični vlogi varuhov Ozunja in Aldeverga. Kar naj!

Trije dnevi hitre ježe ga ponesejo na rob Zahodne marke. Brez težav prečka Ulurudski prelaz. Sreča se ga je dobro prijela, saj ga gozdni rojaki niso zaznali, a na prelazu ni nobenih straž.

Z ljudmi bo zlahka opravil.

Človek je kašipot do brezna. Edemejin ...

Ozka pot se začne širiti. Prehod med visokimi gorami ostane za njim. *Zdaj sem v deželi Edemejinov.* Pred njim se odpre Ulurudska dolina, sestavni del redko naseljene in precej siromašne Zahodne marke. *To je torej to, kar je ostalo od Svetovnega cesarstva?*

Spominjal se je bogatih dni čudovite Aldeške marke. Skozi te kraje je pred stoletji, ob zatonu Svetovnega cesarstva, zapuščal kraljestva ljudi. V tistem času žalosti je bil v spremstvu žalne povorke, ki je domovini vrnila truplo umorjene rešgeje. Od dneva kronanja je bil njen *meah*, zaupnik. Znova ga prevzamejo boleči občutki tistega tragičnega časa. Pred dvema tisočletjema je bil tudi sam podanik cesarja ljudi in vilinske kraljice. Znova se je povrnila bolečina strašnega zločina, ko je sveta rešgea umrla pod zastrupljenim rezilom *edemejina*. Kar je za ljudi davna legenda, je zanj včerajšnji boleči spomin. *Abram Holgar, krivec za smrt Lorissee, je že davno mrtev in pozabljen.*

Hitro napreduje skozi redko naseljeno deželo in ves čas prikriva svoje vilinsko poreklo. Ljudje so površni in nepazljivi. To je očitno zlasti tam, kjer ritmu življenja vladajo rutine. Hitro se približa svojemu prvemu cilju – mejni soteski med nekdanjim Medalarjem in Cesarstvom Shedanija. *Končno bom rešen te patetične karikature nekdanjega cesarstva.*

Pred široko strugo velikega Massaneda se znajde v zagati. Del cesarskega Severnega zbora je utaborjen malce južneje od Semberie. Ravno okoli mostu je razporejena široka pahljača vojnega tabora. Obstane in opazuje. *Ob vsem tem oklevanju so morali ravno tu postaviti svoj tabor.*

Ob prvem ogledu se odpove tveganju priklica izvidniškega sokola. Tabor najmanj treh medrej je klasičen vojni tabor modernega Cesarstva Shedanije. *Kaj naj storim? Najbližji most pa je vsaj dan ali dva ježe vzhodneje.*

Ostane samo prečenje težko prehodnega hribovja, ki objema Semberijsko dolino. V vsakem primeru izgubi dan ali dva, odvisno od zahtevnosti brezpotja. *Gotovo križem rok ne objokujejo izgube dragocenosti. Najbrž me bodo želeli prestreči, še preden dosežem Zid.*

Z vilinskimi močmi raziskuje lesen zid z razglednimi stolpi, kjer vihrajo različne zastave. Tudi uporaba uroka za upočasnitev časa odpade, saj ga bodo zaznali vsi, ki vidijo uroke. Tega pa noče.

Torej imam samo eno možnost, preboj čez ostro zobovje hribovja. Najbrž je kakšna steza.

Poln zaupanja v vilinsko intuicijo urno požene konja in izgine v sveže zasneženem gozdu. Do megličaste silhete pobeljenega hribovja ga čaka vsaj pol dneva hitre ježe.

Potem sledi tvegan prehod čez strma pobočja in na koncu še spust v dolino, o kateri ne ve ničesar. *Vse lepše in zanimivejše.*

Vilinski konj slabo napreduje, navkljub čarobnim vilinskim dodatkom. Vztrajno se pogreza v mokro in debelo snežno odejo. Nalete severnega vetra vsaj malo blažijo škripajoče smreke in breze, ki tod rastejo v nenavadni simbiozi. Najbrž so ostanek kakšnih srečnejših časov.

Hribovje raste počasneje, kakor si je zamišljal. Noč ga najde sredi gozda. Nihče ne ve, kakšne zveri skrivajo noči pozabljenih strmin.

V naslednjem skoku se bo približal meji, zatem jo bo prečil in se znašel v Zeoliji, pravzaprav nekdanji vazalni deželi Landogarju.

Starodavna trdnjava je bila do pred kratkim dom Arija Landogarja, mahiba in malahida južne meje Zeolije. V burnih dnevih po zlomu pri Ožinah je poskušal zadržati povodenj orkov in kačjeglavcev. Z edino preostalo medrejo in nekaj sklicnih taragov je našel smrt v kratkem in ogorčenem odporu na severni ravnici.

V tragičnih trenutkih preboja obrambe se je vmešala mešika Virena in v mesto so vkorakali Zalabenci in Hendveji. Orki so se zadovoljili z mesom potolčenih ostankov branilcev.

Na grajskem vrtu so plapolale zastave Božanskega carstva in Vojvodstva Zalabena. Landogarci si bodo morali šele prislužiti pravico do uporabe lastne zastave.

Osamljen vilinski jezdec se neopazno prebije mimo cesarskih straž. V daljavi ugleda silhueto gradu na griču, objetem v obroču utrjenega mesta Landogar. *Nekdanja zeolska južna utrdba je zdaj najbrž polna vzhodnih hord.*

Med smukanjem po brezpotjih ni polagal nobene pozornosti na pristanek jate tzevogov s pomembnima gostoma. Ušel mu je dvig še več carskih pozdravnih zastav.

Vilinčevo pozornost pritegnejo skupine nenavadnih bojnih strojev, podobnih pošastim v kovinskih oklepih in radovedno zapusti brezpotje zasneženega gozda. Nekaj pajkom podobnih bojnih strojev škripajoče patroljira in opreza za morebitno grožnjo.

Zanimajo ga tudi stroji, ki imajo namesto koles nekakšne nazobčane valjarje in na vrhu nenavadne cevi. Stisne ga nekaj nedoločenega. Pritajena zla slutnja premaga željo po podrobnejšem razgledovanju nenavadnih mašin.

Konja požene v verni objem gozda, saj noče tvegati soočenja z mestno vojsko. Zagotovo jih je preveč.

Celo za še tako mogočnega vilinskega velikaša.

Med razmišljanjem o nenavadnih bojnih strojih ne sluti navzočnosti drobnega bitja vrh visokega stolpa.

Nježna deklica se razgleduje z najvišjega grajskega stolpa. Poleg Valerija in Landala je prav neznatna, a je glavna. Spremljajo jo neme postave strašnih Set'Arusov, čeprav je Notranji grad za čas bivanja njene svetosti zavzela Krvna garda.

Z vzvišenega mesta smehlja je opazuje drobno silhueto, ki se pojavi in takoj izgine v obširnih gozdovih vzhodnega konca Aldeškega gorstva. Na namig ji Set'Arus poda podolgovato cev, z obeh strani zaprto s steklenimi lečami.

Cev primakne k očesu in se smehlja:

»Kot sem predvidevala. Še vidva poglejta, potem bomo to pokazali še novemu prijatelju, saj se nam bo kmalu pridružil.«

Cev najprej poda Landalu, ki pogleda proti zahodu. Čarobna priprava riše opreznega jezdeca. Zvedavo vpraša:

»Kdo je to?«

Aleja se sladko nasmehne:

»Predstavljam vam vilinskega rešmeaga Amrokha Gideusa.«

Valerij prebledi:

»Kaj pa tod počne?« Landal mu izroči cev in še sam se prepriča:

»Kakšna je to čudežna priprava?«

Aleja skomigne z rameni:

»Termogled, ki približa in poudari toploto živega telesa. Na vzhodu smo jih začeli izdelovati za *meoke*. Še vilinske oči niso tako natančne.«

Ko zasliši šum prihoda, se obrne:

»Dragi mladi vladar Valerij in *herot* Landal, predstavljam vama svojo vojno trofejo. Večkrat sem že poudarila, da nočem po nepotrebnem prelivati dragocene modrokrvne krvi in tudi tokrat je nisem,« in ledeno dvigne glas. »Zdaj je čas za prikaz moči našega Carstva.«

Valerij in Landal okamnita ob pogledu na mogočnega moža. Aleja ga prijazno povabi na teraso:

»Dragi prijatelj, sami se prepričajte o nemoči Vilina,« in mu poda svojo kovinsko cev, »Poglejte skozi termogled. Vaš vilinski prijatelj Amrokh Gideus je v dosegu rok. Nobena čarovnija ga ne more skriti pred to zabavno zastekljeno cevjo.«

Grof Malahid se zdrzne, niti ne pogleda obeh plemičev in čemerno stopi poleg deklice in zgrabi ponujeno napravo. Sapa mu zastane ob pogledu na zelenkasto bleščečo silhueto, odtisnjeno na belem ozadju.

»Zakaj ga ne zgrabiš, če si tako mogočna?«

Vzame termogled in se smehlja je spogleda z grofom:

»Zakaj bi ga? Če ga zdaj zgrabim, nimam od tega nobene koristi. Nesrečnega vilina vam kažem, da se prepričate glede mojih moči. Moj načrt se odvija po predvidevanjih. Trenutno je pomemben samo zaradi ene zadeve! Prirediti mi mora srečanje starih prijateljev. Prej ali slej se bodo srečali. Šele potem bom zgrabila veselo družino,« in rezko pristavi. »Božanstvo bom obilno obdarovala.«

Malahid ob njenem prostodušnem govoru komaj zadržuje izbruh besa. *Pri Elu, ta krhka zloba se norčuje iz rešmeaga Mealkuda! Takšno pošastno bitje ne sme več živeti. Pa še ta dva našalita. Napne mišice. Zdaj je čas za akcijo. Zdaj. Še preden bodo stražarji mignili, jo bom zalučal čez zid. Samo trenutek potrebujem. Samo ...*

Deklica poišče njegov srdit pogled in se ledeno zareži:

»Dragi prijatelj, raje ne poskušajte, kar imate v mislih. Bolelo bo, a ne mene.«

Grof napne mišice. *Ne misli na nič.* Odžene se in naskoči nežno telesce, ki nikakor noče pasti, ko se vanj zaleti in ga poskuša zgrabiti. Od strahotne bolečine se sesede na kolena. Deklica mirno zre v tresoče klečeče telo:

»Opozorila sem vas! Ta bolečina je popolnoma nepotrebna izkušnja.«

Grof polne jeze zaječi:

»Čarovnica! Ne boš zmagala. Rad bi dovolj dolgo živel in na lastne oči videl propad zalege tvojega zla,« in dvigne oči proti ravnodušnemu Valeriju:

»Tudi tebe, našalit, bo našla pravična kazen.«

Valerij se molče spogleda z Landalom.

Deklici se oči rdeče obarvajo in zasijejo skozi tarih v barvi velikih rubinov:

»Pozabite na upanje in raje zaupajte novemu redu. Z vsakim dnem v moji družbi se krepi jeza in strah. Kmalu boste blizu meje in šele takrat boste stopili onkraj omejitev strahu in jeze. Šele tedaj se bo začela pot veličine. Božanstvo v vas zmaguje in kmalu boste naš. Vi in vaša družina ste pomembna pridobitev.«

Zatem sunkovito obrne glavo proti gozdu s hitečim Vilinom:

»Tudi našalit bo prepoznal resnično božanstvo in se mu priklonil. Prej ali slej.«

Grof zaječi:

»Nikoli.«

Deklica se nasmehne:

»Bomo videli,« in namigne pripravljenim možem v rdečih oklepkih. Zgrabijo nemočnega Malahida in ga odvedejo s sabo.

Landal tiho komentira:

»Trmo mu je treba priznati. Ne verjamem, da ga boste uspeli zlomiti.«

Aleja sikne:

»Vsakdo prej ali slej podleže klicu svoje resnične narave. Vsakdo. Nihče ne more kljubovati v nedogled.«

A mrokh začuti neprijetno *prisotnost*. Niti precej globoko v gostem smrekovem gozdu ga ne zapusti zoprni občutek, da je opazovan. Ustavi konja in skozi krošnje zre proti mestu. Namrdne se zaradi slabega razgleda.

Kljub vsemu zaznava *prisotnost* zgoščene zlovešče sile. Nepričakovano ga oblije pot, kar je zanj nekaj novega, nenavadnega. Trdno prime uzde in še močnejše požene konja. Ne glede na zaupanje na svoje moči se nahaja na sovražnem ozemlju. Mogoče bo moral v primeru preveč zoprnih zapletov priklicati svoje leteče goleme. A to je zadnja možnost. Z neumnim pokolom zveri si noče po nepotrebnem zaplesti izvolitve za ***jakila*** Arimoje.

Navkljub vsej opreznosti in pozornosti ne more ugotoviti, kdo in kako ga opazuje. A vilinska čutila se ne motijo, zato ga še intenzivneje grizlja ta neprijeten občutek. Dan preživlja v zavetju redke gozdne zaplate sredi prazne ravnine. Iz žepa izvleče pomečkan zemljevid in zase mrmra:

»Po prečkanju Massaneda se bom moral izogniti bližine Zeolverga. Tam je veliko čistine, zato bom verjetno prisiljen v tveganje z malce magije. Vsaka druga opcija pomeni več tveganja za soočenje s sovražnikom. Čeprav je medved kus mogočen, ga ugonobi veliko krdelo garjavih utešev.«

Ves čas opreza okoli sebe, nikoli se čisto ne prepusti razkošju trdnega spanca, a se mu kljub vsemu izmuzne drobna pika na nebu.

Vse močnejše ga preveva začudenje zaradi odsotnosti sledov vojne. *Malahid dežele zagotovo ni prepustil brez boja. Kje so vsi? Kje so orki? Že zdavnaj bi moral nanje naleteti.*

Vse, kar zazna, je svečana tišina s spremstvom zvokov zimske narave. Vse skupaj malce spominja na Mealkud. V objemu zapuščene snežne odeje se počuti domače, skoraj začuti arome negibnosti domačega kraljestva. A do tja je še veliko dni hitre ježe. Vilinskega konja bo priganjal do skrajnih meja vzdržljivosti in preko.

Mrak hitro premaguje pojemajočo svetlobo izdajalskega dneva. Hitro se pripravi za pot, saj hoče izkoristiti zavetje teme. Takoj, ko zapusti zavetje majhnega bukovega gaja, zagleda svetlobo vasi. Sreča za zimski čas, ko je čas *mogosine* precej daljši od *sončevine*.

Hitro naleti na prvo sled bivanja, če odšteje tiste groteskne pošasti pri Landogarju. Napne ušesa in poskuša razbrati govorico. Ujame čisto navaden pogovor o običajnih rečeh, o spokoju mirnih dni. *Spokoj? Res nenavadno.*

V oddaljene zvoke se vmeša tudi lakošev lajež. Seveda! Veter piha proti vasi in čuječni lakoši so ga gotovo zavohali.

Tedaj, skoraj iznenada, v ospredje stopi zvok tujega rožljanja. Glasovi spremenijo ton. Postanejo polni ihte, zle slutnje. Stisne ustnice in spodbode konja. *Čim hitreje od vasi.* Čez travnik, prepreden z grmičevjem, zdirja s hitrostjo bliska. Zvok vasi se oddalji, potihne tudi lakošev lajež. Rožljanje se umiri. Znova se znajde v tišini noči, zato malce upočasni konja.

Idila zimske noči se hitro zaključi ob pogledu na silhueto lesene taborne gradnje. *Od kod se je to tu znašlo? Tako hitro?*

Na obzidju postopajo temne postave. Ko potegne veter, mu v nosnice udari značilen vonj orčjih zverskih konjev in njihovih odurno smrdečih gospodarjev. Napne ušesa in zasliši zversko renčanje v spremstvu grobe orkovščine. Gabi se mu ta robat, nerodno zveneč jezik. Pravzaprav govorijo obredno viliščino, ki je zaradi nesposobnosti orčjih glasilk izmaličena skoraj do nerazpoznavnosti. Vsaka besede iz njihovih ust zveni kot posmeh žlahtni govorici.

Med grobim renčanjem orkov prepozna še več jezikov. Iz mešanice zvokov izlušči značilno južnjaško govorico Hendvejev, Južnjakov in celo medalarski izgovor Pogovorščine. Resnično ga preseneti ta čudaška mešanica jezikov iz vseh vetrov človeških dežel.

To ni prav nič podobno Vesoljnem carstvu, poznanem iz nekih drugih časov. Basilea pred dva tisoč leti je imel samo Hendveje, Severnjake, Orke, Kačjeglavce in otroke svojih čarovnij.

Soj tabornih ognjev osvetljuje plapolajoče zastave. Znova ga preseneti pisanost, tokrat zastav. Namesto ene, same, veter previja še nekaj drugih zastav. Zagotovo prepozna carsko zastavo, rumeno sonce na modri podlagi, posmeh življenju, saj je enako imelo padlo Vesoljno carstvo.

Namesto raziskovanja porekla ostalih zastav se raje previdno umakne in se odloči za večji ovinek okoli na hitro postavljene trdnjave.

Skoraj se že veseli, ker je dovolj daleč od trdnjave, ko ga preseneti presunljivo škripanje. Na cesti, ki mu prečka pot, zagleda silhuete grozljivih jeklenih pajkov. Groteskne pošasti v gosjem redu, s spremstvom rjojenja čudnih zveri, grozljivo korakajo proti trdnjavi.

Hitro se potuhne, saj želi izkoristiti odlično priložnost za bližnji ogled pošastnih zveri čarovniškega izvora. Pravzaprav mu kaj drugega ne preostane, saj ne pozna čutil teh čudnih stvaritev.

Tiho, kot to zna samo vilinec, se približa dolgi koloni strašljivih silhuet. Kovinske pošasti se nenavadno elegantno premikajo na osmih pajkovskih nogah. Nežive oči medlo žarijo.

To so mehanske naprave, podobne našim golemom. Kdo jih upravlja? Kakšne kipmeat so to? Kaj zmorejo?

V simfonijo ritmičnih strojnih zvokov se vmeša človeška govorica. Pajke spremljajo v bele in rdeče oklepe odeti vojščaki, kakršnih ni še nikoli videl. Iz njihove govorice prepozna hendvejsko poreklo. *Rdeči so na daleč podobni nekdanji carski Krvni gardi.*

A med hendvejsko pogovorščino se vpletajo besede konjenikov, ki govorijo značilno, rahlo pojočo vzhodno medalarsko pogovorščino. Dolge konjeniške sulic so okrašene z majhnimi zastavicami. Ob tej mešanici ljudi ga preganjajo različne misli. *Kakšna je to vojska? Kakšne so taktične sposobnosti kovinskih pošasti? So jim kos moji golemi? Elejla v prejšnjem življenju ni ustvaril takšnih pošasti.*

Kolona gre počasi mimo in v daljavi zasliši rezke ukaze. Škripanje je vse tišje, dokler znova ne zavlada nočna tišina. Odloči se za nadaljevanje poti. Sicer si želi podrobno ogledati skrivnostne *uokpeite*, a je to s tremi tehgaci prenevarno. *Kam gre vsa ta vojska?*

Vse do jutranje zarje hiti proti severu. Navkljub vilinski hrani ga začnejo nažirati noči brez trdnega spanca. Vse močnejša svetloba novega dne razkrije veliko kačo Velikega Massaneda.

Že sredi Zeolije reka upraviči pridevnik »veliki«. Zaradi mraza je polna nalomljenih kosov ledu. V spominu ima manj vode. Sredi ravnice zagleda odrešilni majhen gozdič. Še zadnjič spodbode konja, saj si hoče še pred sončnim vzhodom zagotoviti kritje pred sovražnimi izvidniki. Zaplata drevja je edino uporabno kritje. Samo tako bo lahko učinkovito uporabil vilinsko ogrinjalo.

Sonce medlo pokuka nad jugovzhodnim horizontom. Počasi se dviguje iznad uspavane pokrajine in odganja plašč hladnih meglic. Preden se preda počitku, preveri, če je resnično sam. Trenutno ni razpoložen za družabna srečanja. Okoli njega so razmetane posledice jesenske poplave. Poplavno območje zaradi odsotnosti stalnih bivališč zagotavlja vsaj nekaj varnosti.

Visoko na nebu ga preleti jata temnih silhuet. On tega ne ve.

15. Pozornost na Tisto je neprekinjen tok ljubezni

Sredi brezmejnih strmin so še kako prav prišle Arcusove plezalne spretnosti in zlasti njegovo rokovanje s plezalnimi pripomočki.

Končno dosežejo najvišjo točko poti, ki seže nad megleno morje. Končno zagledajo sijočo sončevo oblo in modrina neba vnaša v njihova srca radostni optimizem. A v optimistični jasnini ždi grožnja, da se znajdejo v očeh morebitnih letečih lovcev.

Han čemerno vzdihne:

»Če je kaj pravice na svetu, tzevogi ne letijo višje od treh in pol kilometrov. Kar naj se zabavajo z oblaki tam dol.«

»Samo El ve, kaj lahko pričakujemo od temne čarovnije,« doda Eldar z jezo v glasu. Lin in Arcus se razgledujeta. Prepustita se veličastnemu pejzažu, ki ga uživajo na visoki škrbini med visokima brezimnima granitnima vrhoma. Samo redki vrhovi se pnejo nad oblačno morje. Arcus navdušeno opisuje svet skrivnostnih vršacev:

»Nekateri vrhovi so višji od petih kilometrov. Najvišji med njimi sega celo šest kilometrov visoko. Večina je brezimnih,« in z roko pokaže v meglico proti severu. »Tam zadaj se greben za dva kilometra zniža v Severška vrata,« in trpko doda. »Tam so Elejline vojske.«

Han z mežikajočimi očmi objema veličastne, v modrino neba kipeče konice skal in očaran odvrne:

»Kakšen prizor. Ljudje bi morali te nebeške konice pustiti Elu in njegovim etirjem.«

Lin nestrpno prekine občudovanje veličastja visokogorja:

»Družčina, nerad motim uživanje v razgledu, a tukaj smo lahka tarča. Ne računajmo s tem, da tzevogi **mogoče** ne morejo tako visoko,« in spusti pogled na palico,

»Palica kaže skoraj navpično navzdol. Sonce ima še tretjino poti.

Najdimo varno zavetje za prenočevanje na kakšnem manj izpostavljenem mestu.«

»Prav ima,« prikima Eldar in vsi nadaljujejo pot. Pred njimi je sestop v toplino doline, potopljene v nepredirne megle. Arcus kislo doda:

»Prav bi nam prišlo malo sreče. Zdaj vstopamo v Mealkud Medalar.«

Eldar utrujeno vzdihne:

»Bivši mealkud, zdaj je najbrž opustošena dežela, polna lovcev na sužnje.«

Visoko na nebu lebdi drobna pika in družčino z nenaravne višine opazujejo mrtve oči.

Velika kristalna plošča oživi. Prikaže se panorama granitnih vrhov z nekaj najvišjih škrbini, ki se stegujejo nad megleno morje. Na popolnoma beli, od sonca obsijani površini se premikajo štiri temne pike. Deklica zadovoljno sklene roke:

»Pa smo našli izgubljene pikice, ena od njih je vaš sin. Prstana zagotovo ni zakopal v kakšno naključno luknjo,« in uživa ob pogledu na drobne postave. »Še vedno se lahko prostovoljno odločite za pravo stvar in prstan na sinovi roki bo ostal v družini. Če pa ne,« razočarano vzdihne, »Imam alternative, kako do prstana, čeprav je meni najljubša miroljubna pot.«

Malahid razkačeno bevskne:

»Šibke na duhu ste lahko spremenili v svoje sužnje. Valerij in Landal sta vam podlegla, a jaz ne bom nikoli na vaši strani! Nikoli!«

Deklica mu nameni droben nasmeh, ki ga ne vidi čez tarih:

»Zagotovo se nam bodo te pikice pridružile, ko si bom zaželela njihove družbe. Čez gore so jo ubrali ravno tam, kjer sem pričakovala, a naj še nekaj časa gojijo iluzijo neopaznega vstopa v popolnoma varno in zaščiteno Božansko carstvo. Uživajmo v njihovi misiji,« in pritisne na gumb, »naj vam predstavim sinovo sopotnico.«

Prikaže se slika precej hudo ranjene ženske:

»Ste vedeli, da vaš sin do nje goji nežna čustva? Bomo videli, kako bo prenesel misel na njeno usodo,« in znova preklopi na prejšnji prizor.

Malahid strese z glavo:

»Moj sin ve, kaj je dolžnost. Ne bo tvegala prihodnosti grofije in dinastije zaradi drobne srčne bolečine.«

»Kakor želite,« frkne, »čeprav, resnici na ljubo, ne polagam veliko možnosti v sinovo srčnost. Srce okamni že zaradi pol vaše obsedenosti s častjo. Nobenega cilja ne prepustim samo eni poti.«

Namigne hendvejskemu *tokomašu*. Temnopolti mož prikima in urno zapusti grajsko sobo. Čez nekaj trenutkov se vrne in Malahid prebledi ob pogledu na moža v spremstvu jamita Krvne garde.

Hitro ga mine začetno začudenje, obraz se raztegne v glasen smeh:

»Ha, ha, njega si našla? On je ta alternativa? Očitno si nagrabila kar čedno število pretendentov za moj mrtvaški fotelj. Grof mora imeti še kaj več od prstana, plemenite krvi in želje po vladanju.«

Deklica se ledeno nasmehne:

»Saj ne potrebujemo grofa z napadi časti, temveč poslušnega izvajalca naših interesov. Svojemu ljudstvu ste prihodnost odvzeli vi, s svojo častno norostjo in neumnim vztrajanjem. Bodočega vladarja ostanka Zeolije čaka samo izvajanje naše volje. Tako preprosti nalogi je kos tudi vaš brat. Med enim in drugim šilcem krepkega bo zmozel izvrševanje volje božje.«

Grof se ne preneha smejati:

»Ha, ha, res si me razočarala. Tarik Zeolski, vladar Zeolije, ha, ha, res dober štos!«

Malahidov mlajši brat je njegovo nasprotje. Usoda se je resnično poigrala z družino Zeolskih. Pajkovsko shirani udi neurejeno visijo od suhega trupa. Obrazu vlada smešni krompirjast nos, pod njim so v nasmeh ukrivljene tanke ustnice. Najbolj smešna je kozja bradica, ki podaljšuje malce groteskni trikotni obraz. Piskajoči glas tresoče odvrne:

»Moj veliki brat, veš, nisi sam na svetu. Tudi jaz sem družina in če se ti nočeš umazati z reševanjem brezkrvnega ljudstva, se bom pa jaz.«

Malahid mračno zagrmí:

»Brezsemenska pijandura, prodal si se za sodček smrdljivega žganja! Saj menda ne misliš, da boš kdaj vladal Zeoliji!«

Deklica se zadovoljno zahihita:

»Res ganljivo družinsko srečanje. Tarik je pokazal zavidljivo prožnost v odnosu do trenutnega stanja. Bodimo realisti! Zeolija je zaradi vašega trmoglavljenja v res slabem stanju. Tzevogi lomijo še zadnji odpor na skali nad Venegarjem. Tarik je dobil precej preprosto nalogo. Zaustavil bo pokol, spočet v vaši plemeniti betici.«

Malahid znova zagrmí:

»Zaustavil? Saj ni več česa zaustavljati. Zeolska vojska se je pogumno borila in častno izginila med legende prednikov.«

»Žal se motite. Moj obisk v vojnem taboru, igranje z ostanki mešarahove magije v ječi in vse drugo je imelo svoj namen. Valerij Landogar in mnogi drugi bodo gotovo zelo koristni pri gradnji carske moči. Nekaj vaših se je izmuznilo, a to je pač običajni,«

in vzdihne, »izmet!«

Malahid razkačeno zarohni:

»Kača strupena! Ne omenjaj mi našalita Valerija! Pravi zeolski jamit nikoli ne postane izdajalec!«

»Ne obsojajte častnih ljudi. Nisem jih kupila, temveč malce prilagodila. Saj ne gre za kakšno posebej zahtevno čarovnijo. Služenje deželi, vladarju in ostale častne bedarije so ostale. Zakaj bi spreminjala, kar deluje? Spremenil se je bič, a hrbet je ostal isti.«

Molk zapolni sobo. Tarik svojo pajkovsko podobo postavi na veliko zofo in umikal pogled od razsrjenega brata.

Končno je konec napornega spusta v zatrep stranske doline blizu Severških vrat. Domačini dolini pravijo Severško zakotje in je ravno dovolj velika za manjšo vas, ki se stiska ob hitri rečni strugi. Oprezno se približajo precej slabemu kolovozu, ki se zaključi ob zaježitvi pri vznožju spleta bučnih slapov, enega od petih izvirov mogočnega Velikega Massaneda. Vsak od izvirov s svojo divjo silnostjo naznanja veličastje največje svetovne reke.

Lin zatakne palico za pas in olajšano vzdihne:

»Končno je ta pot za nami.«

Arcus prikima:

»Ne veseli se prezgodaj. Prave težave se šele začnejo. Vstopili smo v zasedeno deželo, kjer se moramo izogibati sovražnikom in prijateljem.«

Han vzdihne:

»Vstop v domačo deželo smo preplačali. Lena ...«

Eldar ga potreplja po ramenu:

»Saj ne vemo, če je res mrtva. Če so jo zgrabili uteši v Elejlini službi, so jo zagotovo pripeljali pred carskega mahiba. Tudi zanje je verjetno precej pomembna, zagotovo več kot nabodalo za orčji raženj.«

Han čemerno prikima:

»Zakaj se moramo izogibati tudi prijateljem? Vsak zaveznik,« a ga Arcus prehití:

»Med ljudstvom se ne sme začeti širiti glas o vrnitvi Hana Zeolskega. Ta milozvočni glas nas lahko prehití in doseže izdajalca ali sovražnika. Za našo nalogo je najboljša tišina anonimnosti.«

Poženejo konje v zavetje starodavnega gozda. Izmuzne se jim prelet neslišnega bitja. Med veličastnimi smrekami razjahajo in se posedejo okoli zemljevida Zeolije.

Han hitro prekine molk:

»Ker smo v moji deželi, imamo vsaj malo prednosti domače dežele. Sicer smo že enkrat šli skozi to, a vseeno obnovimo

možnosti,« vse osredotočeno premeri, »kje je Amrokh smuknil v našo deželo in zatem predvideti, kje in kako jo bo prečil. Zagotovo je vstopil pri Landogarju, zapustil jo bo v bližini Aldene. To je edina logična pot.«

Prst položi na Landogar in ga zapelje do Aldene.

Eldar takoj vpraša:

»Zakaj tako misliš? Zakaj bi izbral ta prehod? Zagotovo je močno zastražen!«

Han hip okleva, zatem strogo odvrne:

»Vživite se v vilinčev položaj. Ves čas mora tehtati med hitrostjo in varnostjo. Je tako?« se spogleda z Vilincem, ki zaupljivo prikima. Zatem samozavestno nadaljuje:

»Torej se je napolnil preko redko naseljene Zahodne marke do Semberije in od tam je verjetno že smuknil v Zeolijo. Pri tem ima pomembno prednost. Tam ga nihče ne išče. Šel je po najkrajši poti in ta ga pripelje do tu,« in znova položi prst na trdnjavsko mesto. Arcus se naveže na njegove besede:

»Hanovo razmišljanje je smiselno. V Zeolijo lahko na razumen način vstopi samo tu. Ta prehod je najboljši kompromis med hitrostjo in izogibanjem, ne glede na koncentracijo vojske na meji. Ne pozabimo,« poudari, »Amrokh je izkušen mag, bojevnik in tudi izvidnik. Vse to je v zelo starem telesu, polnem pretkane tisočletne modrosti.«

Eldar se pogladi po bradi in previdno vpraša:

»Zakaj pa misliš, da je sploh šel v Zeolijo? Gotovo lahko predvidi naše postopke, saj gre za,« se spogleda z Arcusom, »premetenega vilinskega rešmeaga. Zakaj ni šel še dlje na vzhod? V deželi ljudi je varen. Z večjim ovinkom ima bistveno več možnosti, da se nam izmuzne.«

Han zajame sapo in hladno pristavi:

»Vilince najbrž bolje poznate od mene. Tudi z njegovim napuhom imate več izkušenj. On razmišlja s stališča osebne večvrednosti in samopodobe najpametnejšega velikaša najmodrejšega in najmočnejšega ljudstva sveta. Pot čez Zeolijo ima v njegovih očeh dve prednosti,« in dvigne v pest stisnjeno roko. Odpre palec in reče:

»Prvič! Pot čez Zeolijo je najkrajša,« zatem iztegne še kazalec, »in drugič! Dežela je še v kaosu zasedbe in najbrž še ne čisto dokončno pokorjena. V vojni deželi je več možnosti za izmuzljivega podlasnika njegovega kova. Prej ali slej lahko naredi napako in se izda. Tega se zaveda. Vilinec onkraj Zidu ni ravno čest gost. Nikjer se ne sme pojaviti, saj bo takoj vzbudil pozornost. Eldar,« usmeri srepo pogled v Gozdarja, »Amrokh jo je smuknil v Zeolijo ravno tu. Mogoče je imel srečo in je ujel kakšno obleganje.

Zlahka se je prikradel na ravnico. Carstvo ima druge skrbi in ne lovi vilinskega velikaša. Ob Velikem Massanedu je nekaj poplavnih območij in tam so idealni gozdički za skrivanje pred radovednimi očmi. Edini optimalni prehod v ledeni pekel je po stari cesarski sever – jug cesti. Tam smo v Mealkud vstopili tudi mi. Ne bo tvegala ovinka do Argaške tesni. Tam je gotovo veliko sovražnikovih hord.

Najverjetneje bo poskusil prečkati Massaned južno od Zeolverga, preko Inihtajskega mostu.

Izognil se bo prehodu reke sredi mesta, saj tam gotovo vlada obsedno stanje.«

Arcus strne njegove besede:

»Hanovo sklepanje je popolnoma logično in v tem trenutku najboljše, kar imamo. Torej moramo pohiteti do severne počitniške rezidence. Vračamo se na kraj zločina.

Najkrajša pot je čez prelaz, desno od Spodnjega Massanedskega slapu. Zjutraj zarana odrinemo na pot. Mogoče bomo imeli srečo in ne bomo naleteli na straže ali druge sovražnikove čete.«

Eldar naveličano vzdihne:

»Torej še eno prečkanje gorskega sedla. Pa smo spet tam.«

Arcus opogumljajoče navrže:

»Ta prelaz je bistveno krajši in krotkejši.«

Vsi prikimajo. Čaka jih še ena noč brez toplote. Han stopi do velike smreke in se nasloni na njeno hrapavo skorjo. Arcus previdno pristopi:

»Nekaj te skrbi.«

Han prikima:

»Ne vem, imam zlo slutnjo. Prelahko smo se prebili preko gorovja. Niti enkrat samkrat nismo niti zaslutili letečih izvidnikov.«

Čarovnik dvigne obrvi:

»Prelahko? Tebi se je pot zdela prelahka?« Razširi roke. »Izgubili smo Leno. Iz boja z uteši smo komaj odnesli celo kožo.«

On sunkovito obrne glavo:

»Sovražnik nas je moral zaslutiti. Severška vrata so polna sovražnikove vojske. Slišal si Eneja, ko je govoril o strahotah magije Božanskega carstva. Mogoče so naše pameti prekratke za doumetje zapletenih spletk Elejle. Prežema me nedoločljiva slutnja. Globoko v sebi čutim budne začarane oči Carja Vzhoda. Tudi prekleti našalit je najbrž pod skrbnim nadzorom. Čarovniške oči so spretno skrite. Vse to ima smisel. Vse se premikamo kot figure tidiasa proti točki končnega obračuna.«

»Kako dolgo te žrejo ti sumi?«

»Odkar smo se zagrizli v leden breg onkraj Vrat.«

Čarovnik vzdihne:

»Čudno, saj sam ničesar ne slutim ali čutim. Moja ukročena intuicija bi nas opozorila na prežečo nevarnost. Ne vem, če je tudi Lin kaj začutil. Rekel ni ničesar. A z gotovostjo svoje brade lahko potrdim,« mračno doda, »v pasti se bomo znašli naslednji hip, ko prestrežemo Amrokha. Vprašanje je samo, kdo in kako bo zmotil srečanje starih prijateljev.«

Han dvigne obrvi:

»Predvsem me skrbi tista drobna deklica Megšelega. Imamo kakšno možnost, če naletimo nanjo? Uročila je celo tako mogočnega moža, kot je moj oče. Česar ni zmogla premočna jeklena pest, je v eni sami noči zmogla drobna deklica. Kaj misliš, koliko možnosti imata ti in Lin proti njeni demonski moči?«

Čarovnik otožno odkima:

»Nikakršnih v primeru srečanja z damejahom. A mogoče lahko zdrživa dovolj dolgo, da vsi smuknete na varno. Damejah je mogočna, ni pa vsemogočna moč. Za sabo zaslišita vilinčev glas:

»Torej nisem edini, ki ima slutnje,« se sreča z očmi starega čarovnika. »Že na najvišjem prelazu sem slutil bdeče oči. Molčal sem, ker bi z občutki strahu privabili še več sovražnikovih oči. Zdaj sem o tem še trdneje prepričan. In prijatelj,« znova se zagleda v čarovnikov zaskrbljeni obraz, »Veš, kaj je damejah?« zapiči svoje sinje oči v zvedavega Hana. Ta negotovo prikima:

»Damejah je še ena oživela legenda Padca. Vsak plemeniti mož ali žena Zeolije pozna te stare mite. Vsi vemo za strašno smrt damejaha Marise.«

Vilinec se nasmehne:

»Damejahi v tej inkarnaciji delujejo drugače. Trenutno vemo samo za enega,« in dvigne palec, »a vedno sta dva,« iztegne še kazalec, »Poleg Elejle sta vedno dva damejaha. Spremlja jih sedem **kerkešev**, vladarjev strahote, šest razkritih kraljev šestih strani **mešuvata** in skritega kralja, ki vse poveže preko Abadona. Imenuje se **jakil mešuvat**. Nihče še ni pozabil kerkeša Meririma.«

Han odkima:

»Kerkeši. Tudi o tem sem bral.«

Lin se nasmehne:

»Zdaj jih boš doživel na različne načine. Kot sem rekel, kerkešev je sedem. Eden za zgoraj,« dvigne pogled v nebo, ga spusti v tla, »Eden za spodaj, pa po eden za vse štiri strani neba, torej za vzhod, zahod, sever in jug.«

Han skomigne z rameni:

»Kje je tu sedmi?«

Lin mračno odvrne:

»To je skriti kerkeš, ki nastopa v dveh vlogah, v eni je **leteo jakil**, mostninar Abadona preko reke *Alisse*, a v drugi je **jakil mešuvat**. Ta je najnevarnejši. Lahko je skrit v telesu kogar koli. Njegov namen je prevara in zavajanje.

Ravno skriti kerkeš bo zadal najstrašnejši udarec odporu proti carstvu Elejle. Na zunaj je mogoče celo bojevnik proti sovražniku, a bo v pravem trenutku odprl stranska vrata za ključni naval temnih hord.

Še danes, po vseh teh stoletjih, ne vemo, kdo je bil skriti kerkeš v času padca Zlatega eona. Vidite, tako je skrit. Je bil to takratni dvorni upravnik? Mogoče brat ubitega cesarja? Kaj pa kdo od udeležencev Begunstva? Kdo ve ...« zaplava z očmi med Hanom in Arcusom. Zatem resno doda:

»Samo Mešarah je kos tem zlodejem. Mešarah je izvršna sila božjega razodevanja v tem in onem svetu. Samo Mešarah, posvečen s tremi tehagaci in tremi sibeti, lahko objame vseh devet talismanov luči in z njimi razbije strastno moč zla zatabov. Kar je iz Megšelega, se mora tja tudi vrniti. Ni drugega načina. Mi smo samo epizodni borci. Začasno lahko upočasnimo oblake teme, ne moremo pa jih ustaviti in razkaditi.«

Han zamrmra:

»Torej smo sredi legend.«

Arcus nemo prikima in pozorno spremlja tišino gozda. Samo tu in tam kakšen živalski krik prekine enakomerno šumenje bližnjega potoka. Življenje gre svojo pot, ne glede na vojskovanje za tega ali onega boga. Zdaj, ob koncu časa, so vsi bogovi postali bogovi vojne.

Pristopi Eldar:

»Družčina, ima kdo kakšen načrt zajetja ogabnega *našalita*?«

Lin molči. Han stisne ustnice. Arcus previdno odvrne:

»Soglasni smo glede mesta prestrežanja. Imeli bomo samo eno in edino priložnost,« in odločno nadaljuje. »Amrokh je močan čarovnik. Obvladamo ga lahko samo s skupnimi močmi. Nobenega soliranja, junaštva ali žrtvovanja. Če se mora kdo žrtvovati, se moram jaz. Zaradi mojih napotkov smo se znašli v tej godlji. Jaz sem najstarejši in to telo zlahka pogrešam, saj imam še kakšno rezervo. Preživeti moram samo do izvedbe uroka portala. Lin, si še večš hipnih portalov?«

Lin prikima. Čarovnik utiša Eldarja, ki hoče nekaj reči in nadaljuje:

»Naš namen ni ubiti Amrokha, saj ne potrebujemo zmede v Arimoji. Naj preživi in se opeharjen skrije za svojim mrtvim zidom. Torej,« odločno pribije, »Onesposobimo ga! Kako lahko to storimo?« in se spogleda z Linom. »Lin ga bo zasul s puščicami. Moral se bo

braniti,« in se spogleda s Hanom in Eldarjem. »Vidva se ga lotita vsak s svoje strani z jekleno rešitvijo. Tako bo dobro zaposlen. Potem vskočim še jaz. Presenetil ga bom z upočasnjenim časom in hromljenjem. Izmaknem mu kristale in jih takoj predam Linu. Če mi spodleti, je to Linova ali Eldarjeva naloga. Ti,« usmeri strog pogled v Hana, »se preveč ne približaj Amrokhovim šapam. Na roki ne nosiš bižuterije.

Ko so kristali naši, z Linom narediva portal in vsi mrknemo s prizorišča, izven oči morebitne publike. Zadnji se jaz umaknem. V trenutku, ko bodo tehagaci v portalu, bo to zasmrdelo tudi damejahom in Elejli. Iz varne lokacije jo s kristali pobrišem v Onostranstvo. Če mi tokrat spodleti, se bom kmalu pojavil v novem telesu. Elejla ali damejah mi v Onostranstvo ne more slediti.«

Han razširi roke:

»Sliši se enostavno. Torej bo zagamana rabota.«

Arcus dvigne glas:

»Najvažnejšega še nisem omenil. Nekje blizu se bo smukal damejah ali kakšno drugo megšelemsko čarovniško bitje. Če se vmeša, preden obvladamo Amrokha, bova z Linom takoj naredila portal, a zver bom samo jaz zadrževal. Vsi drugi morate brez oklevanja izginiti, zlasti ti,« uperi oči v Hana. »V primeru nuje se lahko poleg mene žrtvuje samo še Eldar. Nihče drug. Lin in Han se morata izmuzniti. Se razumemo?« ostro ošvrkne prisotno družčino. Vsi nemo prikimajo.

Po trenutku molka se oglasi še Han:

»Kaj bomo storili glede Lene?«

Arcus otožno odvrne:

»O tem bomo razmišljali, ko bodo kristali na varnem. Tehagaci so v tej zmedi prva in najpomembnejša prioriteta. Vse drugo ima čas. Bodimo realni,« med njimi zaokroži z malce otožnim pogledom, »Če ostanemo brez tehagacev, ostanemo tudi brez časa,« in dvigne glas. »Najhuje je, če sovražnik ujame kristale. V tem primeru je bolje, da gredo preko Zidu.«

S tem se konča še zadnji posvet pred potjo čez domačo deželo.

16. Strah je brez ponosa

Malahid poklekne ob ranjeno in negibno telo:
»Lena, plemenita Lena! Upam, da je vsaj moj sin še živ.
Samo to me še drži pri življenju in greje mojo prekleto dušo.«

Zasliši meden dekliški glas:

»Vašo ljubko bojevnico so moji stražarji zgrabili na stranski poti mimo Severških vrat. Mislili so, da se lahko kar tako prikradejo v deželo tvojega brata. Božansko carstvo zna varovati vse poti v toplino božanske pravice.«

Malahid se obrne in mračno odvrne:

»To ne bo nikoli Tarikova dežela. Preveč podcenjujete zeolski ponos.«

Deklica ledeno zasika:

»Vi pa preveč podcenjujete moč lomljenja ponosa in željo po miru!« in se obrne. Urno zapusti slabo razsvetljen prostor.

Nekaj vrat naprej se zabava novi vladar Zeolije, Tarik II Zeolski. Deklica privihra v intimno osvetljen prostor, poln omamne arome. S konico prstov sestrelji golo telo v objemu omamljenega grofa.

Tarik zgroženo zakriči, ženska ob zadetku slepečih strel odskoči. Postavi se na noge, kot bi hotela pobegniti. Naslednji hip ji oči osteklenijo in po nekaj korakih agonije se sesede v mlaki mezeče krvi.

Tarik poskuša skočiti na noge, a ga utež omame vrne v veliko posteljo. Aleja ga strogo prebode z rubinastim sijem izpod tariha:

»Jutri boš okronan za grofa Zeolije. Do večera boš podpisal kup patentov. Potem poženi v pogon Pravični zbor. Čaka ga obilo dela, saj bodo obsodili nekaj teroristov! In,« spusti pogled na trzajoče truplo, »naj nekdo pospravi to nesnago!«

Tarik zmedeno prikima in seže po vodni pipi. Aleja jo razbije s strelo in ledeno zasika:

»Človek, strezni se! Zadevaj se, ko nisi na dolžnosti! Po podpisu patentov te bomo predstavili cipi, ki ti bo formalna žena. Moji častniki so preizkusili njeno mašinerijo. Deluje. Torej je dobra tudi zate. Najbrž poznaš srčkano Idreo Odevon,« in posmehljivo navrže. »Saj nisi jezen, ker so jo fantje naučili, kako se streže tem stvarim,« se zlovešče zakrohota in ga urno zapusti. Pajkasti mož znova pade vznak na posteljo in razmišlja na glas:

»Saj sem vendar vladar Zeolije! O ja, vladar sem! Lahko počnem, kar se mu zljubi. Končno sem presegel plemenitega, najboljšega, ah in oh Malahida.

Mogoče je pametno, da se ga odkrižam. Kako je že gospodarica imenovala razgrajče? Aha, teroristi. Zanimiva beseda. Tako je! Malahid, pa tista Hanova potrebica, to so teroristi. Bingljali bodo za zabavo dvornih krokarjev. Tako bo. Idrea? Kaj je z njo? Naj mi bo za ženo tisto pocukrano dete? Saj ima komaj dobrih petnajst pomladi. No, pa kaj bi se kujal? Grof sem, torej si lahko sam izberem svoj šop priležnic! Ja, sam si ga izberem. Kakšni papirusi neki? Potreben sem pijače,« in seže po steklenici močnega. Ni ga čez dober alkoholni šus. V sebi zapoje pesmico:

*»Moj idol je alkohol,
Moje veselje je devica,
Moja radost je vodna pipa,
Njen dim veselja me otipa.«*

Aleja stopi na teraso in s pogledom objame lepo poravnane vrste pravkar prispelih ognjenih kočij. Previdno pristopi hendvejski jamit:

»Gospodarica, vse je pripravljeno za vaš premik. Imam dobre novice,« in počaka na njen odziv. Ona samo frkne z roko in jamit ponižno nadaljuje:

»Iskani osebki so se premaknili. Tudi našalita spremljamo. Izračunali smo njihovo nadaljnjo pot in cilj. Precej natančno lahko predvidimo razvoj dogodkov.«

»In?«

Jamit zakašlja:

»Malahidov sin, človeški čarovnik, gozdni vilin in gozdar so se napotili proti Aldeni, zeolski letni rezidenci pri Lienderju. Tam na drugo stran vodi starocesarska cesta. Tudi našalit je namenjen k istemu cilju. Po naših predvidevanjih bo točka srečanja na začetku ceste čez prelaz na drugo stran.«

Deklica se obrne. Tarih zaplava v ritmu izdiha in vzdih:

»Torej se vse odvija po mojih pričakovanjih. Časa bo silno malo. Ujeti jih moramo sredi medsebojnega ravsa. So naši na svojih izhodiščih? So **našosi** pripravljeni?«

»Okrepljen **jepazak** je v Lienderju, še eden nadzoruje vpadnice. Upornikov je več, kot smo sprva predvidevali.«

Deklica molči. Roki sklene na hrbtu. Tarih se premika v ritmu dihanja. Jamit potrpežljivo čaka na njene besede.

»Osebnost bom nadzorovala njihovo ganljivo srečanje.«

Hendvej presenečeno odvrne:

»Ampak veli ...,« a ga deklica odločno utiša:

»Osebnost bom prevzela vse niti naše akcije. Glede poteka se bom uskladila s prijateljico Vireno. Ne sme nam spodleteti zaradi preveč optimističnega pogleda na razplet. Ko se bodo Malahidu pridružili njegov sin, temni vilin, vladar Gozdarjev in najmočnejši človeški čarovnik, lahko končno zaprem zeolijsko poglavje.«

Jamit samo prikima in zapusti drobno deklico.

Svečenika čaka preprosta naloga. Na glavo groteskne karikature vladarja mora povezniti Zeolski bemejski venec in na prst nataktni grobo kopijo znamenitega zeolskega prstana. Vse drugo bo opravila Aleja I, measika Božanskega carstva. Ljudstvo, kolikor ga je še, bo moralo za svojega vladarja sprejeti smešnega, redno zadetega pajkovca. Z dolgimi in suhimi udi, nerodno hojo in slabotnim govorom je dejansko podoben lutki cestnega gledališča. Pravzaprav **je** lutka v roki neznatne deklice.

Za novo prestolnico razkosane grofije izberejo Itidar, nepomembno vas ob sotočju Lienderske reke in Velikega Massaneda. Po razkosanju Zeolverg in velik severni del Zeolije sodijo v območje začasne neposredne carske oblasti pod vladavino carskega *herota*. Orčje horde s podporo lovcev na sužnje morajo to ozemlje skoraj izprazniti in pripraviti na koloniste z vzhoda. Na zahod se ves čas valijo kolone jetniških kočij, večinoma napolnjenih z mlajšimi ženskami in otroci.

Tarika in njegovo bodočo ženo okrasijo za kratki ritual. Zlasti nevesta se drži precej kislo. Aleja nestrpno prestopa in čaka na začetek. Zatem pristopi k nesrečni ženski. Na obrazu ima debelo plast pudra, z njim so zakrili modrice:

»Mila moja, bodi srečna za to usodo. Mogoče žaluješ za mojimi korenjaki. Verjetno že nosiš seme novega grofa. Ta pajac je samo malce smešen okras. Semenu zmagovalca v tebi je dana vladavina tej poraženi deželi. Saj modrokrvne dame veste, kako to gre s poraženci.«

Dekle uperi svoj žalostni pogled v tla. Pekel izzivljanje hendvejskih mož želi čim hitreje pozabiti. Koliko jih je šlo na dan čez njo? Najmanj deset. Vse jo peče in boli. Zaradi uroka peklenske vrstnice si ne more sama skrajšati muk.

Že zdavnaj bi sama končala svoje bedno življenje. Zaključila bi ga v veselje mrhovinarjev.

Kot da ne bi bilo že dovolj komedije, v uniforme nekdanje Prstanove straže oblečejo nekaj vaških mož. Na hitro zberejo nekaj najdenih pahadov in jih razporedijo v slabo oborožene šedine bodoče »vojske«. Aleja stopi do čemernega Malahida. Ob pogledu na mešiko se zareži:

»Torej smo dočakali dan tako imenovanega kronanja tako imenovanega vladarja Zeolije. Še ženo ste mu našli? Katero odcvetelo cipo ste mu namenili? Kakšno iz hendvejskega vojnega kurbišča?«

Aleja ledeno odkima:

»Cipa? Slabo poznaš svoje sorodstvo. No, verjetno je res malce spremenjena v cipasto smer. Toda tudi po zabavah z mojimi jamiti je Idrea Odevon še vedno sorodnica po ženini strani. Če se ne motim, je njena najmlajša nečakinja. Očitno v tebi ni nič pedofilskega packa. Škoda. Mala je bila baje dobra.«

Malahidu zavre kri. *Kaj? Mala Idrea? Saj ima komaj petnajst let!* Skoči na noge. A nič več od tega. Strašna sila magije ga priklene na mesto in znova boleče potisne na stol. Aleja se tiho zareži:

»Ne moreš mi nasprotovati! To bi že moral spoznati.«

Idreo porinejo poleg Tarika. Dekle ves čas zre v tla. Aleja stopi za njima in ju porine skupaj:

»Elejla naj vama pomaga! Ne držita se kot otroka pred prvim ogledom lastnega lulčka in lulike! Saj sta oba odrasla človečka z ustrezno prakso. Če se bosta tako držala za poročno noč, bo perje, namesto frčanja, umrlo od dolgočasje!«

Kratek sprevod se iz prirejene vaške gostilne počasi premakne do zasilno postavljenega odra sredi glavnega vaškega trga. Na robovih trga plapolajo zastave Božanskega carstva, Shedanije, Zalabena. Svečenika, obdana s Set'Arusi, že čakata. Eden prihaja iz zeolskega templja Modrosti, drugi je Vzhodnjak. Kakor hitro bo obred kronanja in poroke končan, bodo zeolskega svečenika odpeljali v orčjo mesnico. Delil bo usodo s preostalimi svoje kaste.

Carstvo pospešeno iztreblja vse stare kulte in religije. Praznike in čaščenja pa prenašajo v novo vzhodno religijo. Ko ljudem vzameš opornice duha, jim vzameš dušo. Ljudje brez duše so samo lahko vodljivo in poslušno krdelo brez lastne volje in identitete. Ko jih resnično prestrašiš, so zadovoljni samo s kosom kruha. Za gospodarja in mir naredijo čisto vse.

Malahida vrnejo v ječo. Nedaleč stran je zaprta tudi Lena. Obred se hitro zaključuje.

Patent o Zeoliji v imenu Božanskega carstva podpiše Aleja in zatem še Landal Langer, ki postane v imenu Zalabena še *herot* Zeolije. Domačega svečenika odpeljejo. Vzhodni zatem izvede še blagoslov v skladu z običaji Vzhoda. Novopečeni par sede na grobo izrezljana »prestola« in predstavijo jima poslanike Zalabena, Shedanije in Božanskega carstva. Posebno Uris Danon, odposlanec Shedanije, se s Tarikom pristrčno rokuje:

»Končno prestol pripada nekomu treznemu. Najbrž bomo lahko sodelovali z novo Zeolijo pod blagohotnim pokroviteljstvom Božanskega carstva in Vojvodstva Zalaben. *Herot* Langer bo poskrbel za primerno vsebino odnosov.«

Ob teh besedah gre mnogim na smeh. *Treznemu? Temu se še mrtvi smeji*jo. Tarik v ozadju prepozna tudi Rona Pelagarja, brezkrvno senco Artusa Orwena.

Vsi vedo, kdo ima glavno besedo. Drobna deklica je ves čas za prvimi vrstami odličnikov. Za poudarjanje svojega položaja ne potrebuje velikih titul, veličastnih najav in kičastih oblek. Zadostuje zgolj njena prisotnost nekje v zadnjih vrstah.

Na koncu se družčina spravi v veliki, pravkar postavljen paviljon na robu vasi. Čeprav ni nikjer skoraj nobenih omembe vrednih straž, je prizorišče izjemno natančno zastraženo. Na nebu lebdi jata tzevogov, v primerni oddaljenosti so Set'Arusi in skupine posebej prilagojenih ognjenih kočij.

V spremstvo Tarika postavijo nekaj **šadasov**, vrhunskih južnih morilcev. Ti možje so iz ubijanja naredili izjemno umetnost, temelječo na posebnem kodeksu časti.

Han dvigne glavo, kot bi nekaj začutil.

Eldar opazi to kretnjo:

»Kaj je?«

Oklevajoče odvrne:

»Ne vem kako, a nekako vem, da je Lena v tisti vasi.«

Arcus zoži pogled in strogo vpraša:

»Kako čutiš?«

Han skomigne z rameni:

»Na svoj način vem. Ne sprašujte me, kaj in kako čutim, saj si ti čarovnik te odprave.«

Lin poskuša razbrati oddaljene podrobnosti:

»V tisti vasi se nekaj dogaja. V bližini je veliko mrtvih jeklenih bitij. Čutim prisotnost hladne teme. Damejah ...« zajeclja, s prstom pokaže proti oddaljeni vasi in pogoltne slino, »Damejah je v tisti vasi.«

Han zgroženo:

»Čakajo na nas?«

Lin odkima:

»Ne verjamem. Gre za neko ceremonijo. Mogoče je pravi trenutek za premik, saj je njihova pozornost usmerjena v nekaj drugega. Podvizajmo se!«

Hana tedaj dobesedno prestreli še nekaj:

»Oče ... Ne vem kako, a čutim ga. To je nemogoče. Nemogoče,« zakoplje obraz v dlani.

Lin stisne ustnice:

»Ne vem, kaj naj si mislim. Arcus?« se sreča s čarovnikovim zaskrbljenim pogledom izpod nagrbančenih obrvi:

»Tudi jaz ne vem, kaj naj to pomeni. Mogoče gre za še eno v vrsti odurnih čarovnij damejaha. Sovražnik pozna tvojo zvestobo in ljubezen do očeta. Želi jo izkoristiti in se dokopati do tebe in,« pogled mu pade na Hanovo orokavičeno roko, »tega prstana. Zeolija in Medalar sta samo zaradi tega prstana še vedno živa prihodnost tukajšnjih ljudi.«

Han nestrpno obrača glavo. Postaja nemiren. Eldar ga umiri:

»Držimo se vrstnega reda. Po našalitu je na vrsti varnost tehgacev. Potem se lahko pogovarjamo o morebitni reševalni misiji, čeprav je Lena skoraj gotovo mrtva. Vsi smo videli uteše. Uteši ne pobirajo ujetnikov.«

Han ga grobo prekine:

»Ne, ni mrtva. Zatrдно vem. Ne vem kako, a Lena je živa. Čisto jasno jo čutim. Ne morem povedati kako, a sem trdno prepričan v svoje občutke!«

Vmeša se Arcus:

»Han že nekaj časa nosi izvirni prstan grofije. Gotovo že vpliva na svojega zakonitega nosilca.«

Han samo kratko spusti pogled na sredinec z zeolskim vladarskim prstanom.

Eldar mu sočutno namigne in resno doda:

»Nehajmo z debato. Če se ne motimo glede našalitove poti, se moramo podvizati. Nimamo časa za ovinke. Gremo!«

Družčina se na njegov znak znova požene v dir. Han se ne preveč navdušeno pridruži kolonici konjenikov, a svoje misli vse čas posveča Leni. Šele zdaj, ko je ni, jo neskončno močno pogreša.

Bliskovito jezdijo ob reki navzgor. Tesno se držijo bližine struge. Samo nekajkrat se morajo izogniti koloni ognjenih kočij, ki se škripajoče pomikajo proti severu. Arcus komentira:

»Nekje drugje takšnim rečem rečejo tanki. To, kar škripa po cesti, je čisto prava oklepna skupina. Nenavadno. Zdaj imamo antično, srednjeveško in moderno sceno. Res totalno bizarno.«

Lin zvedavo vpraša:

»Tanki? Kaj pomeni antično, srednjeveško in moderno? Večkrat ne razumem tvojih besed.«

Čarovnik zamahne z roko:

»Ah, ne obračaj pozornosti na blodnje starega čarovnika. Gre za stvari iz Onostranstva.«

17. Šibka volja prinese ljubezen do ega

V ilinec se neprestano spretno izmika (vsaj tako sam misli) sovražnikovim patroljam. Presenečen je spricho pisanosti sovražne vojske.

Čakaj no malo. Saj niso sovražniki. Dokler dežele Mealkuda niso v vojni z Božanskim carstvom, ta nesrečna bitja še niso moj sovražnik. Pravi sovražnik so bedaki, željni mogočnega zaklada, vrednega samo vilinske modrosti.

Liender ni več daleč. Mogoče še noč hitre ježe. Med potjo skoraj popolnoma pozabi na neprijetno slutnjo opazovanosti. Le kdo bi ga toliko časa opazoval in pri tem ostal neopažen? Vilinskim čutilom se ne more izmakniti nobeno tukajšnje bitje. Ničesar ni, kar bi preseglo vilinsko magijo pozornosti. In ta pozornost ni našla ničesar sumljivega.

Vendar je nekaj, kar presega vilinsko magijo ...

Deklica si zadovoljno mane roke. Na obeh platnih z gibljivimi slikami opazuje jezdece. Levo platno z magijo riše štiri jezdece, a desno samo enega. Dobro ve, kje je kdo:

»Samo še meašiko Vireno počakamo. Moramo se posvetovati.«

Družčina pridirja v poznih večernih urah v bližino domačega dvorca Aldena.

Nedaleč stran je okupirani Liender. Pred mestno hišo so poleg zalabenske in carske razobesili še novo zastavo Zeolije. Večina zalabenske vojske začne s pripravami na premik, saj to ni več neposredno vojno območje. Odpor je prenehal, ljudstvo je molče sprejelo nove vladarje. Vse, kar vsi želijo, je znosni mir.

Zalabenu je neposredno pripadal ozek vzhodni pas Zeolije, pravica do nekaj vojnih postojank in obe vazalni grofiji, Zeolija in Landogar.

Dežela je pokorjena, duh zeolske trme in ponosa je zlomljen. Vojsko potrebujejo drugje. Zalabenski mahibi so z zasedbo mesta prebivalstvo rešili vloge ene od jestvin orčje menze.

Po zlomu pri Ožini in padcu Zeolverga se je razbesnela nenavadna dirka, kdo bo prej v imenu basileja zasedel kakšno pomembnejše naselje in v njem pustil garnizijo. Zalabencem je šlo na severu Zeolije bistveno bolje, saj niso naleteli na odpor. Orki in kačjeglavci so povsod naleteli na ogorčen odpor ostankov zeolske vojske in za boj sposobnih prebivalcev. Vsakdo si je hotel zagotoviti smrt v boju. Ponekod so se v ogorčen boj podale celo ženske in komaj desetletni otroci. Vsi so iskali smrt pod rezili mečev ali puštic. Mrtev se lažje sprijazniš z vlogo hrane kot še ne čisto mrtev.

Eldar veselo reče:
»Končno doma. Res imamo srečo, saj smo se neopazno izmuznili. V Lienderju so Zalabenci. Oni nas ne iščejo.«

Arcus mračno odvrne:

»Ne smemo se predajati veselju. Vse je opuščeno, pravzaprav sumljivo tiho. Prelahko smo se klatili po zasedeni deželi. Nihče nas ni poskusil ujeti, čeprav so nas nekajkrat preletele jate tzevogov. Morali so nas opaziti. Tzevogi so nesposobni spustiti kaj pomembnega.«

Han prikima:

»Torej je nekaj na moji slutnji. Nobena previdnost ni odveč. Ravno ta lahkost prečkanja zasedene dežele me navdaja še s posebej slabimi občutki. Vse bolj slutim nevarno past. Manjka samo še Amrokh, potem se bo zaprla. Skoraj so nas usmerili na najhitrejšo pot.«

Družcina se previdno približuje temni silhueti dvorca. Vilinska čutila ničesar ne zaznajo. Samo svečana tišina. Potihne celo običajen zvok zimskega gozda. Eldar tiho komentira:

»Namesto te strupene tišine bi se raje spoprijel s krdelom orkov. Lasje mi gredo pokonci od tega pričakovanja.«

Han samo prikima in tiho izvleče gladimis. Drugi mu sledijo. Konje pustijo za sabo in se v pahljači napotijo proti stebrom vhoda. Negiben drevored je zamrznjen od pričakovanja. Nikjer nikogar. Vse je prazno in zapuščeno. V snegu ni nobenih sledov prihodov ali odhodov. Eldar pred obrazom drži ostrico svojega dolgega meča in nežno potegne še sekiro.

Lin z lokom išče morebitno tarčo. Arcus malce zaostane, saj lahko družini v stiski pomaga z uroki. Lučanje ognjenih krogel mu gre bolje od vihtenja nožev.

Takrat proti Linovi glavi prileti puščica. Vilinski refleksi mu rešijo glavo. Pravočasno se skloni in puščica se zarije v drevo. Ozre se in zakliče:

»To je zeolska puščica!«

»Previdno! Mogoče je zaseda, ki nas hoče pretentati. Vsakdo lahko izdeluje zeolske puščice.«

Han odločno zakliče:

»Vi znotraj! Ste prijatelji ali sovražniki?«

»Odvisno! Kdo ste? Danes težko ločiš sovražnika od prijatelja,« zakliče glas izza priprtih vrat.

Han znova zakliče:

»Jaz sem Han Zeolski, šelgeac Zeolije. Z mano so moji prijatelji na pomembni misiji!«

»Han? Han Zeolski? Naj vam El zapoje pesem odrešitve!« zaslišijo glas in vrata se odprejo. Ven stopi plečat mož. Han ga prepozna. Kir Tarmah je mahib Gelsyske tesni. Njegova družina se je v Zeolijo preselila pred slabim stoletjem med iskanjem dovolj razgibane vojne službe.

»Kir! Končno poznan obraz po teh nešteti mogosih tiholazenja in izogibanja.«

Mahib se zresni ob pogledu na temnopoltega vilina:

»Kdo je ta?« Kir namreč prvič vidi temnopolto bitje z vilinskimi potezami.

»To je gozdni vilin Lin Oroth, naš prijatelj in pomemben zaupnik.«

Lin povesi lok in se kratko prikloni. Kir vrne priklon in odločno zakoraka proti Hanu. Ko ugleda prstan na mladeničevi roki, obstane, skloni glavo in želi prijeti Hanovo roko v skladu z dvorno etiko. Han ga prekine:

»Pustimo dvorni protokol, vsaj dokler prstana ne odložim v Prstanovem stolpu,« in se prisrčno rokujeta. Kir s kretnjo namigne in njegovi povesijo orožje. Iz grmovja in bližnjega gozda stopijo oboroženi možje. Mahib se nasmehne:

»Povedano drugače, padli ste v past. Svojo prisotnost razkrijemo le, če smo ogroženi. Na srečo od padca ni bilo nikogar.«

Han presenečeno opazuje može, prihajajoče iz zaklonov. Zberejo se sredi drevoreda in si radovedno ogledujejo prišleke. Šelgeacu Zeolije namenijo kratek priklon. Han jim vrne pozdrav. *Kako so lahko tako zakrili sledove v snegu?*

Arcus stopi v ospredje, se opre na svojo čarovniško palico in z gromkim glasom prekine prešerno veselje:

»Tukaj ne bomo dolgo varni. Sovražnikovi vohuni nas gotovo spremljajo. Levo ledvico dam za to. Kakor hitro bodo ugotovili, da nismo sami, bodo pripravili akcijo,« in se obrne proti Kiru. »Zanima me, kako obširno območje nadzorujete s svojimi lemiki in koliko vas je?«.

Mahib suvereno odvrne:

»Nadzorujemo pot od vilinske dežele do Lienderja. Mesto nadzorujejo Zalabenci. Ti izdajalci,« besno zarenči. Čelo se mu jezo nagrbanci. Arcus zaskrbljeno prikima:

»Koliko vas je?«

»Za polovico medreje. To je vse, kar se je izmuznilo čarovniški pogubi. Tukaj se pripravljamo na daljše čakanje in izmikanje sovražnikovim vojskam. Dokler se ne okrepimo, se ne moremo podati na kakšno večjo akcijo. Svojih mož ne želim poslati v klavnico. Mahib Envor Zaldah je pri Venegarju izvlekel za skoraj dva taraga veteranov. Pred desetimi dnevi je priletel sokol z novicami. Sporočili smo mu, da ga čakamo.

Glede vsega doživetega imamo kar precejšnjo srečo. V peklu krvavega boja za Gelsys so po nas udarili od zadaj. Naenkrat se je za našimi hrbti znašlo vsaj za medrejo Set'Arusov in ognjenih kočij, a nebo je zatemnila jata tzevogov. Izgubili smo štiri in pol medreje. Celotna vojska je izpuhtela,« spusti pogled v tla, »izginile so najimenitnejše medreje. Nobena vojna umetnost ni pomagala proti tako strašni črni sili.«

Eldar previdno vpraša:

»Verjamem vam, ne morem si predstavljati teh strahot. A vse smrti so zaman, če ne opravimo svoje naloge. Ste dobili poročilo o kakšnem čudnem tujcu, ki hoče na sever? To je mogoče najpomembnejši podatek te vojne!«

»Tujcu? Izvidniki niso ničesar in nikogar opazili, čeprav dovolj natančno in diskretno nadzorujemo edini še varen prehod na sever. Če pritisnejo na nas, je to mogoče edina odstopnica. Drugam ne moremo, saj močne sovražnikove enote držijo vse prehode.«

Eldar čemerno vzdihne:

»Če prevedem v vojaški jezik, tukaj ste nekakšni ujetniki.«

Kir živčno odvrne:

»Dokler imamo orožje, nismo ujetniki. Okoli nas ni orkov, temveč so Hendveji in Zalabenci. Dokler jih ni vsaj desetkrat več, nikoli ne gredo v naskok.«

Arcus prekine živčno prerekanje:

»Saj ni pomembno. Gremo v dvorec! Še veliko novic si moramo izmenjati in naredimo načrt, kako bomo prestregli našalita. Zdaj, ko nas je več, bo bistveno lažje. Hvala Elu za vaše preživetje.«

Kir dvigne obrvi:

»Našalita?«

Eldar in Han prikimata.

Skupaj gredo v dvorec. Takoj je jasno - to ni več letoviški kraj, temveč vojna postojanka v vojnem času. Večina sob je spremenjenih v vojaške spalnice. Okna so improvizirano utrjena. Povsod so pripravljeni snopi puštic in kopij. Oprema leži vsepovsod, čeprav jamiti poskušajo vzdrževati vsaj malo discipline.

Med lemiki je ob prihodu šelgeaca Zeolije zavladalo malce vedrejšje razpoloženje. Vrnil se je zakoniti šezek s prstanom vladarjeve moči. Torej le ni vse izgubljeno. Mogoče se bo končalo to nadležno brezdelno pričakovanje.

Na veliki mizi sredi sobe, kjer je včasih obedovala grofova družina, leži precej zanemarjen in zdelan papirusni zemljevid Medalarja. Če ni reliefnega zemljevida, zadostuje tudi papirusni približek. Suhljati lemik prinese svečnike in svetloba dodobra razsvetli prostor. Postavijo se okrog zemljevida. Han prekine trenutke tišine:

»Mi smo se prebili čez gorovje tu,« in položi prst na Messanadske slapove in se z roko sprehodi čez celotno potjo do dvorca, »Nekje tu,« znova pokaže na točko sredi beline, »So nas napadli uteši. Izgubili smo Leno Pendewar. Drugi smo se izvlekli brez resnejših prask. Potem smo se vso pot do sem uspešno izogibali sovražniku. Dežela je precej izpraznjena. Imamo pa problem,« vse preleti s srepim pogledom. »S sabo smo iz vilinske dežele do starega Aldeverga vodili izdajalca. Ta nas je grdo prevaral in okradel. Izmuznil se je z za vojno ključnimi dragocenostmi. Naj imenujem tega izdajalca. Tako boste vedeli, s čim imamo opravka,« zajame sapo in premeri vse prisotne.

Vsi pričakujoče čakajo. Nasloni se na mizo, razočarano spusti glavo na zemljevid in tiho doda, »Dragocenosti je ukradel vilinski rešmeag Amrokh Gideus, eden najpomembnejših mogočnikov druge strani Zidu in najverjetnejši prihodnji kralj Arimoje.«

V sobi završi. Glasno nadaljuje in s tem pritegne pozornost:

»V Zeolijo je najbrž vstopil tu,« in pokaže na južno trdnjavsko mesto, »Želel bo priti do sem. To je najbližji in verjetno najvarnejši prehod do ledene puščave Mealkuda. Če se vam ni izmuznil, še ni izgubljeno vse upanje, kajti brez dragocenosti se vojna tehtnica dramatično povesi na stran zavojevalca!«

Kir dvigne pogled v strop:

»El, kaj smo ti storili? Zakaj nas presenečaš s čudnimi bitji? Kaj ni že dovolj bratstvo Zalabena in Južnih dežel? Zdaj nam ga vtikajo še Vilini. Kaj je ostalo od njihove modrosti?«

Vmeša se Lin in ogorčeno doda:

»Samo zelo majhen del Vilinov je izbral strahopetno pot. Večno življenje je nekaterim močna motivacija. Oklepajo se nesmrtnosti zaradi nje same. V svojih blodnjah so večnost izenačili z nesmrtnostjo. Žal je nas, gozdnih vilinov, veliko premalo za resen vojaški prispevek. Naša vojska je v tem razmerju sil vojaško nepomembna. A na srečo ni vse v goli jekleni rokavici na gobec.«

Kir suho odvrne:

»Prisotni in njegovo ljudstvo so seveda izvzeti. Če bi mi pred tremi leti kdo omenil, da bo Mealkud potegnil s sovražnikom Zeolije, bi ga kaznoval s tridesetimi udarci žiletkanega biča.«

Lin prikima. Arcus nadaljuje Hanove misli:

»Vladar Han ima prav. Za vsako ceno ga moramo ustaviti. Kakor hitro bo v varnem zavetju svojih belih zidov in golemov, je nedosegljiv. Sam El ve, kakšno neumnost bo naredil z nakradenimi dragocenostmi.«

Kir radovedno dvigne obrvi:

»Kakšne dragocenosti so to?«

Lin mu odgovori:

»Gre za čarobne kristale, pomembne za vstajenje Mešaraha. Brez kristalov ne bo Mešaraha in brez Mešaraha ne bo zmage v vojni. Božansko carstvo se bo prej ali slej razlilo čez vse dežele sveta in v imenu svobodne volje zatrla svobodno voljo. Vzklikanje Elejli je pozdrav suženjstvu.«

Kir nemo prikima. Tedaj se glasno zareži edina ženska omizja. Vse oči se resno obrnejo v njen nasmejani obraz. Hitro se zresni:

»Naj se predstavim, Beliana Doraj. Do zdaj sem vas samo poslušala. Če sem prav razumela, ste se vi štirje bolj ali manj nemoteno priklatali čez celotno zasedeno deželo. Na drugi strani podobno vajo izvaja vilinski velikaš neizmernih moči.«

Vsi se spogledujejo, zmajujejo z glavami, s pogledi prečesavajo strop, a molčijo. Znova se nasmehne:

»Joj, vi moški. V luči vaših novic in razmišljanj izpade naše mirno bivanje v čisto drugačni, bistveno manj zabavni luči.«

Kir jo prekine:

»Kaj želite s tem povedat? O kakšni zabavi pleteničite? Tukaj ste, da poslušate in ne ...«

Vmeša se Arcus:

»Naj pove do konca, kar ji leži na duši. Na nitki je preveč, da bi si dovolili razkošje zanemarjanja še tako norega mnjenja.«

Ženska utrujenih potez se obrne proti Arcusu:

»Hvala gospod,« in zavzeto nadaljuje. »Najbrž vam še ni kanilo, čemu uživamo v idili počitniškega dvorca samega grofa. Nikomur, niti meni, ni bilo čudno, čemu, pri Elovi pesmi, nihče ne želi tega zasesti.«

Grofov severni počitniški dvorec je vendarle trofeja velike simbolne vrednosti. Pri čarovnikovi bradi, to naše trenutno domovanje je eden od legendarnih simbolov naše grofije. Naj vas spomnim, naš bemej je ravno tukaj preživel skoraj pol svojega časa. Tukaj se odvija vsakoletni plemski zbor Zeolije. In zdaj ta dragoceni plen nikogar ne zanima. Zakaj?»

Eldar oprezno doda:

»Vaša misel ima smisel.«

Beliana pomembno pribije:

»Seveda ima smisel! Naj razložim,« in omizje premeri z vročičnim pogledom. »Demonska čarovnica nas namerno pušča pri miru. Najlažja pot do Zidu gre mimo nas. Vsi drugi prehodi so dovolj hermetično zaprti ali so preprosto predaleč za razumno tveganje.

Računa na vilinovo aroganco in nujo po hitrosti. Tako lahko vso pozornost usmerja samo v ta naš idilični kotiček, kar je bistveno manj naporno od nadzora celotnega Medalarja. Tega se dobro zaveda. Gotovo nas spremljajo oči na nebu.

Ne letijo jate tzevogov tod mimo samo zaradi svežega zraka in razgledovanja zanimive pokrajine. Preveč nas je za neopazni mimohod. Morebiti ne more zaznati vilina, lahko pa začuti naš odziv. Potem ste v to zbirališče privihrali še vi. Vsak zase ste zanimiva trofeja, nekakšen jagodni izbor.

Vilinski rešmeag je samo še smetana na porciji odbranih jagod. V pravem trenutku bo prišla s svojo začarano vojsko. Kam se bomo umaknili? Kam se bomo skrili? Nimamo odstopnice. Tukaj smo ujeti in nevede služimo demonski dami. Če nam bo trda predla, ne računajte na viline. Vrata na vrhu prelaza bodo nepredušno zaprta.«

Vsi molčijo in se nekaj trenutkov spogledujejo. Beliana je med vse udarila z neverjetno, a logično mislijo. Kir poskuša zadržati miren glas:

»Gospodična Doraj, morebiti bi vojno taktiko prepustili možem z znanjem in izkušnjami.«

Beliana pozabi na pravila lepega vedenja. Grobo prekine plemenitega mahiba:

»Ne, plemeniti Kir!«

Vse osupne z odločnostjo. Nihče ne ugovarja njenim resnim besedam:

»Demonska čarovnica nas ima v pesti, a mi imamo v pesti prazen nič Abadona. Če bi hotela, bi nas njena vojska zagotovo polovila, kot je polovila glavnino vojske. Mi smo tukaj samo navidezno svobodni. Uporablja nas za lov na svoje trofeje. Pravzaprav smo krasno orodje, saj bomo prej ali slej trčili v Vilina.

Ko se bomo srečali in poravnali medsebojne račune, bo privihrala in naredila po svoje. Pozabite na Viline ali kakšne druge rešitelje, ker jih ni. Tukaj smo sami, večinoma pripravljeni za orčjo roštiljado. Ravno zdaj ta demon plete svoje niti in v njenih načrtih smo samo ena od figur. Naša oblast je samo navidezna, saj smo v resnici nepomembni pioni na tabli tidiasa.«

Kir jo srepo pogleda:

»Potem pa mi **vi** povejte, kaj storiti? Kam naj gremo?»

Nežno odmahne z glavo:

»Bojim se, da je za kaj takšnega že prepozno. Najbrž nas čaka še ena bitka. V tej bitki ne moremo zmagati. Pravzaprav si za zmago postavimo drugačen cilj, a to naj ne bo zmaga v orožju. Naš zmagoviti cilj naj bo,« globoko vzdihne, »da majhni skupinici v zmedi bojnega meteža omogočimo beg iz zapirajoče pasti. Dajmo jim priskrbeti nekaj časa. To je vse, kar potrebujejo,« se spogleda s Hanom. »To naj bo naša zmaga. O tem naj pojejo bard.«

V pogovor se vmeša do zdaj molčeč Arcus:

»Vaš pogled na stvar je srhljivo logičen, a ni nujno edini pravi. Nismo se prebili čisto zlahka. Ste pozabili na žrtev plemenite Lene Pendewar? Bodimo malce optimistični.

Mogoče smo imeli srečo in smo se uspeli izmuzniti morebitnim sovražnikovim očem. Kakor hitro naletimo na vilinca, bo to odkril tudi sovražnik. Vilinec bo hotel čarati in to bo privabilo sovražnika.«

»Saj to je skoraj isto,« vzdihne dekle in se nasloni na mizo. Vsi umolknejo in nemo zrejo na papirusni zemljevid.

V sobo razburjeno vstopi premražen izvidnik:

»Skoraj vsi Zalabenci so zapustili Liender! Korakajo po cesti proti jugu. V mestu so razobesili zastavo nekakšne nove grofije Zeolije. Tri dni nazaj so tisto smešno kroto Tarika kronali za zeolskega grofa.«

Vsi se spogledajo.

18. Včasih se moraš skloniti in počakati, da gre vihar mimo

Pajkovska postava okorno sledi deklici. Malahid z očmi sledi grotesknemu paru. *Otrok in gravž*. Pustijo ga samega. Sesede se na stol pri oknu in položi glavo med roke.

Tarik sledi gospodarici v veliko osrednjo dvorano. Tam jo čaka *herot* Langer v spremstvu še ene drobne postave. Tarika spreleti. *Že ena je dovolj strašna. Zdaj je tu še druga*.

Vsi vstanejo v prisotnosti gospodarice. Aleja samo zamahne z roko in sede na velik lesen prestol. Čakajo na njene besede. Tarik na njen namig sede na malce hecno pručko poleg nje. Nekateri prisotni ne morejo zadrževati nasmeha ob pogledu na smešno pojavo.

Deklica s kretnjo utiša pridušen smeh:

»Kar smejte se, a to je novi grof Zeolije in mogoče se bo povzpел še kam višje. Ko bo šlo njemu na smeh, se bodo vaše glave **mogoče** kotalile. Z nami je še Virena, druga meašika Božanskega carstva, torej najvišja zaupnica Božanstva. Zraven je tudi spoštovani *herot* Landal Langer. Čaka nas žetev tega, kar smo zadnja dva mogosa tako spretno sejali.

Misija, ključna za nadaljevanje vojne, prehaja v kritično fazo. Našalit se poskuša izogniti našim očem s potovanjem v zavetju noči. Na svojo smolo je neumen. Ves čas gre po poti, ki jo zna predvideti vsak vaški pisar.

Točno tam, kjer hočem, vilinca čakajo njegovi bivši partnerji. Same velike ribe. Nesojeni dedič zeolskega prestola, najpomembnejši čarovnik Onostranstva, poglavar Gozdarjev in pomemben temni vilinec.

Skratka, sama smetana, ki jo bomo v pravem trenutku posneli. Zraven je še nekaj statistik. Z njimi boste opravili vi,« in zapiči pogled v ravnodušnega Landala, ki na njen namig stopi korak naprej:

»Dve medreji sta na izhodiščih. Ravno smo zapustili Liender, falange smo razporedili na izhodiščne položaje. Upam, da bo Tarik sposoben zagotoviti mir po naši čistilni akciji. Za vsak slučaj smo pustili pol falange.«

Aleja zadovoljno odvrne:

»Ti ostanke so požarni zvon, del našega načrta.«

Landal nadaljuje:

»Za njimi je vilinski zid. Ta je edina spremenljivka. Kaj, če jih Vilinci po čudežu spustijo v svojo deželo?«

Deklica se nasmehne:

»Ne bodo jih. Ta strah je odveč, saj ne bodo prišli niti v bližino zidu. Liam!« pokliče visokega Hendveja v beli tuniki:

»Želite gospodarica?«

»Tvoja jata bo na moj znak skočila za njimi. Končno boste v praksi preizkusili to, kar ste tako dolgo in trdo vadili. Lahko uporabite tudi ogenj in jim tako dovolite mučeniške smrti, a pobegniti ne smejo.«

»Z veseljem bomo prižgali ognje,« se nasmehne.

Aleja resno nadaljuje:

»Glavno nalogo bo imela mešika Virena. Je tako?« in spusti pogled na drobno postavo v rdeči kuti. Rumena tančica preko obraza se premika v ritmu dihanja. Drobno bitje stopi do Aleje in se obrne:

»Mene in moje energije ne poznajo in moj nastop jih bo presenetil. Moja naloga je preprosto jasna. Kristali ne smejo pasti v roke našalitovih zasledovalcev. To je najpomembnejše in temu cilju sem prilagodila vse drugo.

Posegla bom v trenutku, ko našalitu odzamejo kristale. Nič prej. Povzročila bom zmedo, dovolila našalitu iluzijo uspeha in ucvrli jo bo v sterilno puščo. Naj uživa svobodo, dokler ne opravi usojenega mu posla. Mimogrede polovim vse, ki so živi vredni več kot mrtvi in pobijem vse, ki so mrtvi vredni več kot živi. Tudi orki se morajo zabavati.

Nihče od pomembnih se ne bo zmozel upreti mojemu šarmu. Če se vilin uspe izogniti zasedi, se posvetim lovu na naše pikice. Zalabenci bodo mimogrede razbili tisti ostanek stare zeolske vojske, saj ga ne bomo več potrebovali. To je v bistvu vse.

Na koncu bodo vse počistili orki, se pozabavali na pikniku in grof Tarik bo prevzel počitniški dvorec. Zdi se mi primeren za organizacijo zabav.

Naj se še sam zabava, kot **nas** zabava s svojo vladavino.«
Aleja zadovoljno prikima. Dve krhki deklici sta vladali množici silnih bojevnikov.

Vilinec s svojimi vilinskimi čutili zazna množico ljudi. *Uf, imam srečo. To niso sovražnikovi lemiki. Skozi ostanke zeolske vojske se bom zlahka prebil. Lažje bo, ker me ne iščejo.* Zamrmra urok in postane skoraj neviden.

Arcus zazna čaranje:

»Amrokh je tukaj. Do sem voham njegovo magijo. Takšno odkrito čaranje je višek arogance in samoljubja. Če ga ne bi potrebovali, bi ga privoščil orkom.«

Han se nasmehne:

»Še vedno ga lahko vržemo orkom. Samo poberemo, kar je naše.«

Arcus in Eldar se kislo nasmehneta.

Družčina pogradi orožje in sledi staremu čarovniku. Arcus tiho zamrmra:

»Kira ne bom obvestil. Tako je bolje, saj vilinec ne bo mogel zaznati preplaha v primeru, če se v akcijo vključijo tudi lemiki. Lahko nam pokvarijo načrt.«

Kmalu se znajdejo na starodavni cesarski cesti. Na začetku te misije so se po njej povzpeli do Zidu. *Krog je torej sklenjen.* Spomnijo se svojega odhoda na tisto poznopoletno jutro. Hitro se razporedijo. Arcus jih opozori:

»Bodite izjemno pozorni. Lin, uporabi svoja čutila, a brez magije. Dokler se vzdržimo aktivne magije, nas med izvajanjem svojega uroka ne bo mogel zaznati. Glejte! Tam!« tiho reče in pokaže v smer jase. Temna silhueta se počasi približuje. Han napne oči in res iz ozadja razbere trepetajočo prozorno meglico konjenika.

Zdaj gre zares.

Presenečenje je njihova edina prednost. Samo nekaj sekund časa imajo. Samo nekaj sekund ...

Arcus in Lin skočita pred silhueto. Arcus proti njemu usmeri svojo čarovniško palico, Lin uroči konja. Žival se presenečena in prestrašena dvigne na zadnje noge in izvrže jezdeca. Urok zakrivanja se razblini.

Amrokh pade na tla. Postavi se na noge. Izvleče meč. Lin hitreje od pogleda izstrelji dve puščici v njegovo desno ramo. Meč pade na tla. Vilin zaječi od zadanih ran. Arcus ga z urokom znova zbije na tla. Eldar in Han skočita. Vilin na vratu začuti dve ostrici mečev, hlad puščice napetega loka in čarovniško palico s trepetom uroka paralize.

Vilin spozna - vseh se ne more otresti.

Poskuša nekaj reči. Lin ga utiša:

»Utihni! Dobro ga vklepimo in mu zaprimo usta. Kmalu bo sposoben novih urokov. Ne sme spregovoriti. Odvzemimo mu dragocenosti.«

Vsi so zatopljeni v premaganega vilina in ne spremljajo dogajanja okoli sebe. Lin poskusi Amrokhu zamašiti usta in mu odvzeti dragocenosti.

Prekine ga temna senca. Poleg njih se spusti zlovešča silhueta. Vsi se obrnejo proti nenavadnemu prizoru. Na velikem temnem orlu čepi drobna postava. Plavajoče skoči na tla. Arcus preusmeri pozornost proti novemu gostu na zabavi. Tarih zaplapola, drobno bitje zadovoljno zaploska:

»Bravo! Bravo! Res ste mojstrsko ujeli vilinskega čarovnika. Tega še sama ne bi bolje izvedla. V treh potezih ste ga onesposobili. Resnično izvrstno!« in ročice povesi ob drobno telo.

Arcus zakliče:

»Kdo si? Še en Damejah?«

»Damejah? Lahko mi tako rečeš, drugače sem carska meašika Virena I. Kot vidiš, sem popolnoma sama. Gotovo tudi veš, zakaj sem tukaj.«

Arcus suho odvrne:

»Virena? Kje najdete takšna imena? Ničesar ne boš dobila. Ti in tvoje padlo božanstvo se bosta vrnila tja, kjer vaju čaka večni ogenj. Vsaj zeblo vaju ne bo.«

Virena odkima:

»Daj no, stari stric, ne bodi tako dramatičen.«

Zaslišijo hrup. Vsi se sunkovito ozirajo okoli sebe. Preleti jih jata tzevogov. Deklica sklene dlani in reče:

»Ti tzevogi nosijo hendvejsko Krvno gardo in bodo zasedli zgornji del poti do Zidu. Utaborili se bodo v vmesni postojanki. Kar slišite, je začetek napada dveh zalabenskih medrej na ostanke nekdanje zeolske vojske. Igra je končana. Samo še zadnje dejanje,« in pripre oči. Meči, usmerjeni v vilina, se povesejo. Tudi puščica loka omahne. Vilin začuti osvoboditev. Bliskovito skoči na noge. Hitreje od bliska steče mimo otrplega Arcusa in izkoristi preusmeritev deklíčine pozornosti na ljudi. Izrabi droben trenutek delitve njene jeklene pozornosti. Podre jo z urokom, skoči na orla in ga požene.

Deklica hitro pride k sebi in spretno skoči na noge. Pozornost z družčine preusmeri v oddaljujočega vilinca. To je trenutek sprostitve paralizirajočega prijema njene nepremagljive volje. Arcus začuti svobodo. Tudi Lina objame hipec popuščanja stiska. Sunkovito obrne lok proti deklici, ki začuti grožnjo in za hip odvrne pozornost od bežečega vilina.

Ravno dovolj!

S kratkim bleskom oči preusmeri puščico za las mimo svoje glave. Arcus skoči do nje. Neuspešno. Podre ga strahovit urok. Začuti vse mišice, kosti in notranje organe.

Naenkrat deklica z neverjetno hitrostjo odvihra med njimi, jih razoroži in stisne v gručo. Arcus se ne upira uroku upočasnitve. Proti njeni moči ni odpora. Deklica zadihano zre v nebo. Orel z vilincem je že daleč na nebu.

Tako, vilinec je odletel svoji nalogi naproti. Naredi se jezno in besno. Iz ročic v bližnje grmovje izstreli nekaj slepečih strel. Na ujetnike želi narediti vtis svoje veličastne premoči.

Zmoti jo skupina zeolskih lemikov z izvlečenimi meči. Mimogrede znova vstopi v upočasnjen čas in jih besno razmesari. Druga skupina na robu jase ugleda pokol in se poskuša izmakniti. Tudi nad njih privihra besneča furija smrti. V hipu je pri svojih trofejah.

Arcus prvi pride k sebi in s posmehljivo spregovori:

»Naredila si napako. Vse te priprave, vse je so šlo v nič. Kaj imaš za svojega gospodarja zla? Smo bili vredni vseh teh naporov?« in pomežikne Linu. Deklica hlastno lovi sapo in z naporom izdavi:

»Tudi vi ste lepa trofeja. Prstan Zeolije s šelgeacem je dovolj dobra uteha. Božanstvo me je nanj opozorilo, še preden sem prišla k vam v goste. Potem si tukaj še ti, mogoče zadnji ostanek davno pozabljene religije in seveda temnopolti vilin. Samo za poglavarja gozdarjev še ne najdem opravičila za preživetje tega dne.«

Arcus se nasmehe:

»Pa si prepričana, da imaš kaj v rokah?«

Lin objame družčino in z Arcusom izgovorita urok. Deklica zaradi izčrpanosti po dvojni uporabi upočasnjene časa ni sposobna pravočasnega odziva. Arcusova palica se vrne v roko lastnika. Pojavi se svetleč steber.

Okrevanje po upočasnitvi časa in istočasno vzdrževanje zaščitnega ovoja ji jemljejo preveč moči. Za hip zamudi možnost prekinitve portalnega uroka. Nemočno opazuje izginjanje štirih silhuet. Svetlobni ovoj se razblini. Znova se povrne tišina spokoja. Ravnodušno sede na zasnežena tla.

Na to pot ne bi smela sama. Samo pol naloge je opravljeno.

Zalabenski medreji bliskovito razbijeta Kirovo vojsko. Čeprav so zeolski veterani nudili veličasten in ogorčen odpor, niso imeli možnosti proti premoči.

Tzevogi s Hendveji Krvne garde brez boja zasedejo staro cesarsko cesto in prekinejo še zadnjo odstopnico do Zidu.

Na kurirski postojanki, tik pod Zidom, zavihra carska zastava, ki se ji kmalu pridruži še zastava Zalabena.

Vklenjenega Kira pripeljejo pred besno Vireno:

»Liam, je to ta zeolski mahib?«

Liam prikima:

»Pred vami je Kir Tarmah osebno. Zadnji preživel mahib nekdanje Zeolije. Predalo se nam je dve stotnji njegovih lemikov. Kaj naj z njimi?«

Virena ne odgovori, oči izpod tariha rdeče zažarijo:

»Uporniški mahib Kir Tarmah. Vojska ti je izpuhtela. Tehtam med tem, kaj prinašaš živ in kaj v okus paprikaša za orke? Na kateri strani tehtnice je tvoje življenje? Mi lahko pomagaš pri iskanju odgovora?«

Kir se nasmehne:

»Ha, ha, mogočna čarovnica! Prav prisrčno ti je spodletelo. Mogoče si v prazno prijela prvič, a zagotovo ne zadnjič.«

Ognjena krogla iz dekličinih rok mu odpihne glavo. Truplo se sesede:

»Odnosite ga orkom. Naj se pogostijo z njegovim mesom. Nisem razpoložena za modrovanje! Tudi ujetnike vrzite orkom!«

19. Izhodišče zmage pri tidiasu je postavitev figur

Deklici s terase sveže zasedenega dvorca Aldena opazujeta v meglice potopljene gore. Virena vzdihne: »Našalitu sem očistila pot. Žal so naše trofeje pobegnile. To me malce skrbi. Zlasti mi je žal zaradi zeolskega prstana. Obe bi morali v akcijo. S skupnimi močmi bi ga dobili. Ne smeva se več zanašati zgolj na osebno moč. Zaradi tega pobega moramo svoje načrte malce odložiti. Počakati moramo na prave okoliščine in potem nastopiti.«

Aleja sklene dlani:

»Misliš, da niso nasedli?«

Virena odkima:

»Nikakor. Prej ali slej bo kdo od njih spregledal. Tam so se znašli sovražnikovi lemiki in izkoristili so trenutek moje nepazljivosti. Žal ima telo omejitve sveta, iz katerega je narejeno. Božanstvo je malce nejevoljno zaradi grofovega prstana, zato so nekatere akcije odložene. Ne vem, čemu je tako pomemben?«

Aleja dvigne pogled na gore v ozadju:

»O Njeni volji ni razprave. Če zahteva prstan, ga bomo dobili.

Obstaja več poti do cilja. Družčina je izginila, a se bo morala neke prikazati. Prej ali slej se bodo kje pojavili. Tudi nam ne bo škodilo nekaj odloga.«

Virena vzdihne:

»Najprej me čaka naloga na severu. Flota je prišla pred Almandro. Čeprav nismo odkrili vilinske flote, nočem nepotrebnega tveganja. Napada se bomo lotili skrajno oprezno.«

Aleja prikima:

»Mogoče vilinci ne pričakujejo premikov, ker ni vojna sezona. Boš zmogla?«

»Tokrat mi ne bo spodletelo. Na admiralski ladji me že čakajo.«

Velikanske ladje manevrirajo pred razpotegnjeno megleno silhueto otočja Almandra, sto osemdeset kilometrov severno od otočja Jaleana. Precej osamljeno otočje sestavljajo trije večji in nekaj manjših otokov, največjemu je ime Alandeja. Otočje je najvišja točka podvodnega hrbta, ki samo tu in na Jaleani seže nad morsko gladino. Ozemlje pripada vilinskemu kraljestvu Diwea. Otočje je tudi edini kraj Mealkuda, kamor posije neokrnjena sončna luč, saj je izven čarobnega ledenega pokrova Melakuda.

Vse ladje imajo kovinski trup, odporen proti velikanskim valovom, gnanim od ledenega orkanskega vetra. Preživele bi tudi trk z večjimi ledenimi gorami, ki jih je tod v izobilju. Za pogon skrbi dodatno izpopolnjena kristalna magija, ki je kos še tako divjemu morju.

Najpomembnejši del flote so široke ladje, ki v trupu skrivajo nova orožja Božanskega carstva. Okoli teh ladij visoke valove režejo običajne bojne ladje. Vsaka od teh ladij je oborožena s kristalnim orožjem, tudi magičnimi kopji, ki z enim zadetkom uničijo tudi trideset kilometrov oddaljeno nasprotnikovo ladjo.

Glavni otok preletava desetina izvidniških mehanskih ptic. Kovinski stvori so zaradi kristalne magije popolnoma odporni proti skrajnemu vremenu.

Virena na veliki magični plošči spremlja, kar vidijo mrtve oči letečih izvidnikov in si pomane dlani:

»Čudovito. Samo ostanki nekdane vilinske prisotnosti. Oči ne zaznavajo virov magije, torej ni golemov, a bomo kljub vsemu skrajno previdni. Gospodje, zjutraj začnemo z invazijo. Je vse pripravljeno?«

Možje oklevajoče prikimajo. Virena ni zadovoljna z njihovim oklevanjem:

»Kakšne zadržke imate? Na svetlo z njimi!« in zapiči oči v koščeneža moža vdratih ličnic. »Trahik Omer Raldan! Boste vi?«

Temnopolti mož rahlo zakašlja in plašno odvrne:

»Vaša svetost, Almandra pripada vilincem. Mogoče je past. Imeli so dovolj časa za priprave. Gotovo so nas opazili in verjetno se zavedajo pomena Almandre.«

Virena se zakrohota:

»Pa kaj, če gre za past! Vsaka vojna je igra postavljanja in razstavljanja pasti. Razdrli bomo vsako past, ki jo lahko vilinci nacoprano. Zjutraj, natanko dve uri in pol pred sončnim vzhodom, boste izstrelili kristalna kopja!«

Strogo ogleduje zbrane trahike, ki v bližini vilinske zemlje čutijo prastari strah pred Nesmrtnimi. Tiho zaključí:

»Gospodje, jutri zarana se bo začela zadnja etapa postavitve figur za zmagovito nadaljevanje vojne. Almandra bo odlično oporišče za obvladovanje Severnega oceana.«

Možje pogoltnejo slino, mrmrajoče prikimajo in jo zapustijo. Ostane sama in čez nekaj trenutkov pokliče mladega jamita Yirida Tora:

»Ste jih videli?«

Mladenič prikima:

»Generacije so jih vzgajali v strahu pred mogočno magijo Nesmrtnih. Nelagodje je popolnoma razumljivo, a jih bo minilo. Novo orožje jih bo odrešilo tega strahu in potem bodo še z večjim veseljem nemrtve spreminjali v nežive.«

»Kaj pa vi? Vas je strah?« zapiči vanj zakrite oči, ki skoziarih rahlo zasijejo.

Yirid zamahne z roko:

»Imamo kristalna orožja. Četudi nad nas pošljejo goleme, jih bo kristalna magija spremenila v kup odpadkov.«

Virena se nasloni na mizo:

»Nisem vas vprašala o orožju. Vas je strah?« dvigne glas. Yirid nagrbnčí čelo:

»Seveda me je. Brez ščepca strahu ni previdnosti pri delovanju.«

»To sem hotela slišati. S sabo sem vas vzela, ker imate um, osvobojen predsodkov. Vaša ideja glede kristalnega orožja ne bo ostala brez nagrade. Začasno vas premeščam med izvidnike.«

Yirid prebledi, saj pričakuje kaj drugega:

»Zakaj?«

Virena oprezno odvrne:

»Prebledeli ste. Razumljivo. Tukaj ste, ker boste mogoče opazili nekaj, česar nihče ne opazi. Obhajajo me slutnje. Otočje je videti prelahka tarča. Vilinci niso neumni. Stari Almis For je izkušen jakil in se zagotovo zaveda pomena otočja. Ne bo ga predal brez boja. Dobro ve, da z zasedbo otočja dobimo odlično izhodišče za nadaljevanje vojne.

Almandra je ključ do celotnega Severnega oceana.«
Yirid pomirjeno doda:
»Ne bom vas razočaral.«

Še preden se nakaže kratek zimski dan, se na velikih ladjah odprejo velike lopute. V poveljniški dvorani, na vrhu admiralske ladje z dvojnimi trupom, se zberejo trahiki napadalnih tarikov. Virena pritiska na nenavadne kvadrataste umetne kamne in magična plošča sredi mize oživi. Z magijo ustvarjena svetloba oblikuje zemljevid otočja. Cilji magičnih kristalnih kopij se rdeče pobarvajo:

»Gospodje, zdaj gre zares,« in pritisne na rdeče pobarvan kamen, ki se vdre pod pritiskom nežnega prstka. Pojavi se odštevanje.

Ko se prikažejo štiri ničle, se ladja rahlo strese, zatem zamolklo zagrmí in ognjene sulice siknejo v nebo proti s čarovnijo označenim ciljem na otokih.

Na magični tabli se izrisujejo poti sulic. Nobena magija jih ne ustavi. Ob udarcu v sveto vilinsko zemljo se območje udarov sulic pobarva rdeče. Vsak zadetek prinese silovito ognjeno pustošenje, za njim ostane petmetrski udarni krater.

Prisotni trahiki se spogledujejo. Virena se zareži:

»Čas je za drugo rundo!« in znova pritisne na čudežni kamen. Ponovi se sosledje odštevanja, čakanja na zadetke in ognjenih izbruhov.

Možje napeto pričakujejo morebitni vilinski odziv. Kot neskončen dan se vleče pol ure čakanja v nadležni tišini. Vilinci z ničimer ne pokažejo svoje prisotnosti. Na otočju se ne pokaže noben znak dejavnosti. Virena si zadovoljno mane dlani:

»Vilinci, če imajo tam kaj, so se odločili počakati. Ustrezimo jim! Začnite z invazijo! Če je kje nastavljena kakšna past, se bo morala sprožiti,« rezko ukaže in trahiki pohitijo izvrševati svoje vnaprej določene naloge. V prvem valu je deset tarikov, ki morajo do naslednjega jutra pripraviti mostišča na vseh treh glavnih otokih.

Z ramp vzletijo jate tzevogov, ki obalno območje zasujejo z ognjenimi izbruhi in motrijo za morebitnim vilinskim odzivom. Ognjene sulice so v prah spremenile nekaj starodavnih vilinskih razvalin. Jezdece spremljajo čarovniški kovinski ptiči in Vireni posredujejo žive slike dogajanja.

Jutranja zora je že precej svetla, ko se z velikih ladij spustijo manjše ladjice, napolnjene z orki in kačjeglavci, da zasedejo najmanj izpostavljeno mostišče na severu glavnega otoka. Orki in kačjeglavci naj bi zmedli obrambo in privabili morebitni prvi odziv.

Pol ure za prvim valom, ko ta skoraj doseže obale, tik pred sončnim vzhodom, sidrišča nosilnih dvotrupnih ladij zapustijo večji čolni s kristalnim pogonom.

Na zaščitenem krovu nosijo jeklene pajke in v bele oklepe odete Hendveje s kristalnimi sulicami. Desetim tarikom je namenjeno breme glavnega udara, napad na obale, kjer bi vsak branilec postavil obrambo.

Božansko carstvo tukaj prvič pošilja v boj novo vrsto vojske – v bele oklepe odeto ognjeno pehoto s kristalnim orožjem. V ta boj so pripeljani naravnost iz urjenja.

Jate tzevogov ne odnehajo s skrbnim opazovanjem obale za izkrcanje vojske. Še vedno ne opazijo nobenih sledov obrambe. Vse, kar uzrejo njihove zmajске oči, so dim in hitro pojemajoči ognji preventivnega napada na obale. Na mrtvi površini otokov ni ničesar, kar bi lahko hranilo ognje. Povsod samo sneg, led in trdi granit.

Še največja težava za izkrcevalne ladvice so velikanski valovi in sunki strupeno ledenega vetra. Kar nekaj ladjic, zlasti manj odpornih, ki prevažajo orke in kačjeglavce, so penasti valovi prevrnili in posadke hitro potonejo v ponor smrtonosnega mraza.

Nihče ne more preživeti v tem ledenem razpenjenem morju. Tu in tam priplava tudi kakšna večja ledena gora. Oči na nebu ne zaznajo za odprt ocean običajnih pošasti, kot so velikanske morske kače ali vodni zmaji. Za zimski napad so se odločili, ker se pozimi te velike in nevarne morske zveri umaknejo na jugovzhod, v skrivnosti poln Vzhodni ocean.

Virena s pomočjo svojih kovinskih izvidnikov spremlja bitko ladij z morjem. Bolj zase zamrmra:

»Največja bitka dneva je boj z ledenim morjem in vetrom. Če bodo Nesmrtni res dovolili ognjeni pehoti zasedbo obal brez boja, so neskončno neumni!«

Trahik Omer Raldan skozi daljnogled opazuje približevanje obale. S svojo skupino izkrcevalnih ladij se mora izkrcati pri ruševinah mesta neznanega imena. Nedaleč stran je visoka zasnežena gora, ki kot rog zeolskega rjavca sili v nebo. Na majhni beli čarobni tablici opazuje lokacijo izkrcanja skozi oči kovinske ptice, ki lebdi nad zasneženo peščeno plažo. V bližini sta dva velika kraterja, posledica uničujoče magije kristalnih sulic. Zaledenela pokrajina je popolnoma mrtva. Nikjer sledu o kakšni obrambi. Veter nosi leden pršec, ki zamrzne na vsem, česar se dotakne.

Obala se končno znajde v dosegu oči. Iznad oddaljenega čarobnega oblačnega pokrova nad Mealkudom posije zimsko sonce. Omer se obrne k svojim možem:

»Naši pajki gredo prvi. Ko bodo zavarovali položaje, gremo še mi. Čeprav so Nesmrtni zamudili najboljši trenutek, da nas ustavijo, bomo do zadnjega skrajno previdni. Ves čas se bomo obnašali, kot da bomo vsak hip napadeni.«

S tablico se poveže z drugimi posadkami pod svojim poveljstvom. Skoraj sto večjih ladij se bo čez nekaj minut, zahvaljujoč kristalnemu pogonu, zaletelo v preko tri kilometre široko zaledenelo in zasneženo peščeno obalo.

Zaskrbljeno opazuje zaledenelo obalo. *Na jugu bi to bila fina plaža za uživanje.* Samo ti presneti valovi. Trdo stiska svoje belo kopje, ki bruha slepeč ogenj kristalne magije. Srce orožja je kristal, vgrajen tik pod prozorni brušen kristal na koncu belega umetnega lesa. Če se slučajno pojavi kakšna grožnja, ji bo zlahka kos. Vilince premaga zgolj kristalna magija. *Upam vsaj, da je res vse to o vilincih in kristalni magiji.* Ošine jeklena pajka tik za prednjo loputo.

Ladja grobo nasede na mešanico snega in pomrznjenega peska, prednja loputa se silovito odpre in oba jeklena pajka hitro odškripata na zasnežen pesek. Zahvaljujoč krepkim osmim nogam se umetne zveri, navkljub neugodnemu terenu, hitro pomikajo proti vnaprej določenim položajem. Omer spremlja njihovo napredovanje do prvega obalnega skalovja kakšnih dvesto metrov od obale. Pogleda kvišku. Tzevogi nizko preletavajo prizorišča izkrcanj. Goblini jezdec s čarobnimi čeladami, ki opazijo še tako droben vir toplote, oprezajo za morebitno grožnjo.

Omer odločno stopi na zaledenel sneg. Pod lastno težo se škripajoče ugrezne in namigne spremstvu, naj hitro zavaruje položaj.

Virena zadovoljno spremlja začetek invazije. Na sredi plosče zatrepeta Alejina podoba:

»Kako gre?«

Virena ponosno odvrne:

»Za zdaj brez odpora. Ravno kar se je izkrcal prvi val. Bomo videli, če bo kaj dela za ognjeno pehoto. Izvidniki niso našli nobenih sledov golemov. Če so kje skriti, jih je malo, saj nimam odčitkov njihovih energij.«

Alejina odvrne:

»Po zasedbi otočja so figure skoraj postavljene za začetek finalne partije tidiasa. Mogoče si precenjevala tega Almisa Fora.«

Virena oprezno vzdihne:

»Vseeno sem se zasedbe lotila po pravilih in tudi nadaljevala bom previdno. Nočem neumnih izgub zaradi malomarnosti ali podcenjevanja nasprotnika.

Otočje še ni zasedeno in marsikaj se še lahko zgodi. Vsekakor pa Almisa Fora ne smemo podcenjevati. Dlje, ko ni odziva na naš napad, bolj me skrbi,« in odločno doda. »Kljub vsemu bom o soočenju s težavo razmišljala, ko se pojavi, nič prej. Se zavedaš, da smo od zdaj naprej v vojni z Mealkudom?»

»Zanima me, če se tega zavedajo tudi Nesmrtni.«

Yirid skrbno spremlja sliko na zaslonu in vsakih nekaj trenutkov se pojavi kakšna bleda pega. Pokliče Urdana Laela, poveljujočega trahika:

»Gospod, na otočju so sledi vilinske energije.«

Lael pozorno vpraša:

»Kje?» in stopi do Yirida, ki mu pokaže nekaj peg, ki se na kratko prikažejo in izginejo.

Lael zaškripa z zobmi in odmahne z roko:

»Tole že ni vilinska energija. Oči na nebu so dovolj ostre, da bi videle omembe vredno grožnjo. To so mogoče odsevi kakšne kamnine ali ostanki nekdanje vilinske prisotnosti.«

Yirid vztraja:

»Ne vem, preveč pravilno je. Želim, da o tem obvestite njeno svetost.«

Lael prebledi:

»Ste znoreli? Tole že niso vilinske energije. Sem so vas poslali pred nekaj urami in že delate zgago.«

Yirid ne odneha:

»Gospod, tole so vilinci. Mogoče goleaki.«

»Goleaki?» zamahne z roko. »Goleaki brez golemov? Slabo ste se podučili o vilinski bojni taktiki. Takoj se javite trahiku Karmashiju!»

Yirid ne odneha:

»Ampak gospod,« a Lael mu ne pusti do besede:

»Takoj se mu javite! Izvidništvo prepustite pravim izvidnikom. Njeno svetost bom sam obvestil, da sem vas odstranil zaradi pretiranega vzbujanja pozornosti. To je vse, kar mora vedeti v tem ključnem času invazije.«

Yirid se ne ukloni:

»Gospod, njena svetost me je na ta položaj osebno premestila.«

Lael nervozno odmahne:

»Vaš ugovor zabeležen, zdaj pa se javite Karmashiju! Takoj! Tam se boste znašli v družbi sebi enakih.«

Yirid skomigne z rameni:

»Opozoril sem vas,« in zapusti prostor. Lael sam zase vzdihne:

»Vsi novinci imajo te napade ostrovidnosti.«

Omer ukaže naskok na plažo. Po dvajsetih dneh je končno stopil na trdno zemljo, čeprav gre za pusto peščeno plažo s pol metra trdega, zaledenega snega.

»Hitro v linijo! Tam,« pokaže na ostanke vilinske gradnje, »si bomo uredili začasni štab. Poročali boste čez eno uro!«

Obrazi na tablici prikimajo. Spogleda se s svojim spremstvom:

»Pohitimo. Še pred temo moramo imeti vzpostavljeno obalno obrambno linijo in zavarovati plažo. Čeprav do zdaj nismo naleteli na sledi Nesmrtnih, se ne smemo prepustiti lagodju lahke zmage.«

Lemiki hitro postavijo montažno bivališče, namestijo čarobne drogeve za zaznavo gibanja in vse stotnije tarika pripravijo položaje za prenočevanje. Vsaka desetina postavi svoje zasilno bivališče.

V montažni stavbi se hitro segreje. Omer se z olajšanjem sesede na udoben stol iz umetnega lesa in na površini mize se zariše otočje z označenimi položaji ostalih tarikov invazijskega jepazaka. Vseh deset tarikov se je namestilo na obalnih območjih vseh treh pomembnih otokov Almandre.

Jekleni pajki motrijo za morebitno nevarnostjo. V tej invaziji prvič uporabijo pajke s samo dvema možema posadke. Vsak pajek ima poleg ognjemetalca dodan še par gibljivih kristalnih kopij.

Omer se zadovoljno rokuje s svojimi jamiti. Zberejo se okoli mize:

»Prva faza, najbrž najlažja, je za nami. Žal je tukaj pozimi tokom **mapeja** zelo malo sončne luči.

Jutrišnji dan bo zahtevnejši, ker se ne bomo premikali s kristalno pomočjo, temveč na svojih nogah. Do večera se moramo prebiti na drugo stran polotoka,« in z roko zariše pot na zemljevidu otoka, »in tam postaviti oporišče. Lean,« se posveti mladeniču čokate rasti, »ti boš s svojo stotnijo zasedel ruševine mesta. V njih boš uredil začasno oporišče z **mebanejem** in počakal na okrepitve, ki pridejo pojutrišnjem,« zatem se obrne k nenavadno svetlopoltemu možu:

»Yalad, tvoji bodo ostali tukaj. Pripravite zasilno oporišče, poskrbite za **dalnoglas** in organiziraj patrulje ob obali do tukaj,« in pokaže na točko na zemljevidu. Yalad potrdi lokacijo na svoji tablici.

Potem s pogledom srepo ošine še preostale jamite, ki pričakujejo ukaze:

»Ostali se prebijemo na drugo stran, kjer počakamo na jutrišnje okrepitve.«

Možje potrdijo ukaze in slika na mizi izgine.

Končno se zlekne v posteljo v majhni kajuti. Če že ni udobja velikega prostora, je vsaj toplo. Edini zvok je zavijanje vetra v spremstvu butanja valov ob obalo.

Sredi noči ga zbudi grmenje eksplozij. Hiška se nekajkrat strese. Bliskovito skoči na noge, se obleče in plane v poveljniško sobo. Tam je že čakal jamit straže:

»Gospod, goleaki ali manjši golemi so se vzeli od nikoder. Zaradi presenečenja so uničili dva pajka, a smo jih kljub temu ustavili.«

Omer na magični plošči spremlja rdeče pike, znamenje vilinskih čarovniških kreacij:

»Tile mehankoti so morali od nekod priti. Kako so se lahko tako neopazno prikradli? Izvidniki bi jih gotovo pravočasno opazili. Kako so lahko uničili dva pajka?«

Jamit odvrne:

»Verjetno imajo kakšno magijo za prikrivanje. Dokler ni začelo padati, jih nismo zaznali.«

Omer vzdihne:

»Najbrž magija zakrivanja deluje, dokler ne napadejo.«

Na plošči se pojavijo obrazi jamitov v različnih fazah presenečenja. Omer hitro ukaže:

»Gospodje, te vilinske stvore bomo spremenili v odpadno kovino. Čez pol ure napad kleščnega manevra,« in pokaže točko stičišča.

Poveljniki potrdijo ukaz in se spogleda z jamitom:

»Gremo torej na lov!« in s posadko zasilnega oporišča steče na prosto. Na srečo čelada prestreže zavijanje ledenega vetra. Zaradi teme skoraj ničesar ne vidi. Čarovniški dodatek čeladi mu omogoča, da zazna položaje svojih jamitov in sovražnih mehanskih vojščakov. Izostri rdeče sijočo silhueto. Sam zase zažvižga:

»Tole niso golemi, temveč precej dodelani goleaki. Vidimo jih zato, ker imajo aktivno orožje. Te čarovniške nakaze imajo precej šibak vir energije, zato so se lahko tako prikrili,« in zakliče. »Ne mučite se na klasični način! Dajte jih z ognjem kristalov!«

Pajki se škripajoče pomikajo proti goleakom, ki se, presenečeni zaradi dobro organiziranega odpora, začnejo umikati proti severu.

Virena se pojavi na tablici:

»Napad na vaše mostišče ni izoliran pojav, napadli so povsod. Otok je kljub vsemu zaseden. Odlično. Ostanite na položajih, ne nadaljujte napada. Odkrili smo njihova izhodišča. Čez deset minut jih bomo zasuli s kristalnim ognjem, a tzevogi bodo pokončali, kar bo preživelo. Svoje ljudi in pajke držite stran od napada. Varujte mostišče.«

»Razumem,« odvrne in se takoj poveže s svojimi jamiti in prekliče napad.

Vojska se takoj začne vkopavati, pajki naredijo obrambni obroč in proti goleakom izstreljujejo ognjene krogle.

Goleaki zaznajo vkopavanje Hendvejev v zaledenel pesek in napadejo. Vname se ogorčena izmenjava ognjenih izstrelkov.

Po obali padajo ognjene krogle in razsvetljujejo nočno nebo. Goleaki se dvakrat zapored poženejo v napad, a jih natančen kristalni ogenj ustavi. Kosi razbitih mehanikov obležijo na staljenem snegu. Pol ure se vleče kot večnost.

Najprej nebo prestrelijo vse glasnejši žvižgi. Ob udarcu v tla se razleže strašljivo grmenje. Čarobno orožje pada natanko med goleake. Ognjeni izbruhi planejo k nebu kot grozljivi ognjeni zmaji. Lemiki se potuhnejo, kolikor se lahko. Toča ognja od goleakov pojenja. Omer na tablici spremlja potek napada z ladij.

Ko se poležejo ognjeni izbruhi in plameni, nad bojišče priletijo manjši tzevogi. V nizkem letu, skoraj se dotikajo konic razpenjenega mora, z ognjenimi krogli zasujejo ostanke goleakov. Za njimi iznad morja priletijo še večji tzevogi, ki na hrbtu nosijo posadke za izkrcanje. Omer spremlja napad na čarobni tablici, ki s pomočjo mešičkine magije prikazuje vse podatke o poteku bitke.

Goleaki prenehajo z napadom na mostišče in se posvetijo samo še obrambi pred napadom z morja. Območje Omerjevega tarika objame zatišje. Lemiki oprezno čakajo na morebitni nov napad.

Nebo na severu izbruhne. Naenkrat nebo zažari od slepečega sijaja. Mogočna magija skoraj odžene noč. Omer se zgrozi. Pet gorečih tzevogov kriče padejo v morje.

Spogleda se z najbližjimi lemiki:

»Tole je pa nekaj drugega.«

Med presenečene stotnije tarika s treskom pade rjoveč tzevog. Na tleh še nekajkrat trzne, kot bi poskušal pogasiti silovite ognje, ki ga jedo ob živem telesu in hitro obmiruje. Omer zmedeno opazuje dogajanje. Malce naprednejši goleaki očitno niso vse, kar so vilinci skrivali na teh zaledenelih skalah.

Pajki usmerijo svoja čarobna čutila proti mestu sijaja bitke. Z neba v spremstvu grozljivih krikov bolečine pade še nekaj tzevogov. Tedaj enega od pajkov od nikoder zadene slepeča strela. Jeklena zver se žvenketajoče sesede, dvignejo se plameni in črn dim.

Omer zakliče v tablico:

»Streljajte na vse, kar pride iz tiste smeri!«

Lemiki se še tesneje stisnejo v zasilna plitva kritja.

Še trije pajki se sesedejo, a preostali na Omerjev znak začnejo streljati proti viru magijskih strel.

Na Omerjevem zaslonu se prikaže Virena:

»Napada vas vilinec. Verjetno gre za kakšnega spretnega saoga ali mogoče več njih. Tega še ne vem, a bom kmalu ugotovila.«

Omer odvrne:

»Izgubil sem že pet pajkov, ne moremo odkriti vira napada. Vilinec gor ali dol, občutljiv je na kristalno orožje.«

»Ničesar ne poskušajte, samo ostanite na položajih in jih branite do zadnjega. Sama bom uredila zadevo.«

Omer tiho odvrne:

»Razumem,« in mešaikin ukaz prenese svojim jamitom.

O samljen tzevog nizko, med plešočimi grebeni penastih valov, preleti oblegano plažo. Vilinec je dovolj premeten in se ne pokaže. Iz odličnega kritja obalnega skalovja trosi strele uničujoče magije. Preostali tzevogi se hitro umaknejo na varno.

Eden od tzevogov, ki je nosil Hendveje za desant, z glasnim treskom in pljuskom pade v plitvino in tam negibno obleži. Nekaj lemikov se uspe rešiti in se pridružijo branilcem mostišča. Omer z zaskrbljenosti pogleduje proti severu, kjer nebo znova slepeče zasije v ognju magije. *Torej zasedba le ne bo preprosta ...* Strele pokosijo še enega pajka. Zaskrbljeno stisne ustnice in preostalim ukaže umik za vkopane položaje lemikov.

Virena spretno skoči s tzevoga, ki se hitro oddalji od prizorišča. V preži odpre dlan, ki zasije in bliskovito prouči bližnjo okolico:

»Kje si vilinec? Pokaži se! Dajva, zaplešiva!«

Proti Vireni poletijo strele, ki se sploh ne prebijejo do drobnega telesa.

»S tem me misliš?« se zareži in telo zasije. Luč magije obsije postavo v zavetju komaj prepoznavnih ruševin. Virena se zareži:

»Aha, tam se skrivaš. Pridi bliže! Rada bi vedela, koga bom odrešila večnega življenja.«

Vilinc se odločno približa:

»V teh tisočletjih ste nesnage še kar iste, dolgočasno iste. Zabaval sem se s tvojima prednicama Mariso in Eliso. Pomagal sem, da sta strohneli.«

Virena se zareži in prhne:

»Jakil Almis For! Kaj ste Elu storili hudega, da vas noče poklicati k sebi? Gospa je tvojemu predhodniku prešela večna rebra in v čast mi je, da vas bom zložila zraven njega.«

Vilinc se oprezno približuje in motri svojo nasprotnico. Iz izkušenj se zaveda izjemnih moči krhkega mešaikinega telesa:

»Ne skrbite zanj, bo že zmogel še nekaj stoletij brez moje navzočnosti,« in vanjo izstreli zaporedje ognjenih krogel. Mešika jih spretno odbije in se postavi v prežo:

»Kje je vilinska vojska? Ti goleaki so slaba obramba.«

»Za vas so ravno prav. Ko opravim z vami, bom iz Almandre naredil množično grobišče vaših čarovniških sužnjev.«

Meašiko popade bes, a se obvlada. Globoko vdihne, iztegne roke in s prsti usmerja urok lomljenja. Vilinec se opoteče, vendar se izmuzne in še sam poskuša z istim. Meašika začuti bolečino, a se bliskovito izvije in izstrelí slepeče modre strele. Kot grabežljivi dolgi prsti siknejo proti vilincu, ki je prisiljen prekiniti urok in si najde zaklon za ostanki zidu:

»Je to vse, kar zmoreš nakaza mala?«

Virena molče s prsti spretno pripravi urok, ki razstrelí ostanke pravadnega zidu. Vilinec se znajde na odprtem med kupom ruševin. Nadenj se vsuje kombinacijo lomljenja, ognjenih krogel in slepečih strel. Postavi se v obrambno prežo in nekaj časa odbija Virenine poskuse, a mu na koncu začne zmanjkovati moči. Obupno se poskuša izogniti silovitemu plazu energij. Virena čuti viličevó pešanje:

»Počasi ti zmanjkuje moči. Si vedel, da je moja temeljna inkarnacija Onostranstvo? Nisi? Žal mi je. Moč gostega vseмирja in meč, okrepljen s kristalno magijo,« trdo zaključi, »so preveč celo za vilinskega jakila.« Silovito izvleče ozek meč, ki modrikasti zažari in z njim lahkotno zavihti.

Vilinec nekajkrat globoko zadiha in sunkovito izvleče aurilski meč. Čeprav čuti hromečo kristalno magijo, se odloči za napad. *Hitrost bo odločila ta boj.* Požene se proti nasprotnici, samozavestni in zaverovani sami vase. Med naletom pošlje vanjo nekaj slepilnih ognjenih krogel in prasketajočih strel.

Virena silovito odbije vilinca in vanj pošlje slepeče strele. Almisa prestrelí pekoča bolečina. Komaj se uspe izmakniti, a ne za dolgo. Drobnó telo se silovito požene proti vilincu in zagrizeno prekrížata meče. Iskre frčijo naokoli, vilinec jo poskuša nadvladati z golo silo:

»Konec je s tabo!« in še močnejše udriha. Virena spretno odbija napade in se izmika besnim naletom. Almis čuti pojemanje moči, prisotnost kristalne magije ga izčrpava, mu jemlje ostrino, a neznatno bitje pred njim ne kaže znakov utrujenosti.

»Padi že!« krikne in še močnejše udriha. Ves život, nesmrtné ude preplavi olajšanje energije nekontrolirane jeze in kaotične silnosti besa. Vse to usmeri v drobnó deklico.

Virena se spretno izmika in ohranja moči. Lahek meč prime samo z eno roko in lahkotno onemogoča silovite Almisove poskuse:

»Vidiš? Zate je dovolj ena roka. Z drugo lahko vzamem kaj za pod zob, da ne umrem od lakote,« in seže v žep tunike, od koder potegne kovinski valj z nenavadnimi utripalkami. »Te zanima, kaj je to?« Almis za hip zastane, Virena vrže valj pod njegove noge. Vilinec silovito odskoči. Prepozno.

Sijoča eksplozija kristalnega ognja ga ujame in vrže nekaj metrov stran na kup ruševin, a meč z žvenkom pade na poledenel kamen in se odbije v sneg. Z bolečo grimaso se postavi na noge. Kljub bolečini se požene k meču, a za hipec zamudi. Virena z magijo potegne k sebi čudovito oblikovan aurilski meč:

»Tega ne boš potreboval na potovanju do vilinskih deviških poljan.«

Vilinec nagrbanči čelo in s koticom oči poišče pahljačo pripravljenih goleakov in jih s kretnjo požene v boj.

Virena zarenči:

»Res me želiš pokončati z dolgočasjem!« in jih besno lomi z magičnimi kretnjami. Pod udarci silovitih energij frčijo naokoli sestavni deli umetnih bitij.

Almis se znajde v precepu. Goleaki so nemočni proti meašikini magiji. S svojim brezumnim naletom, vgrajenim v umetne možgane, zgolj vztrajajo do bridkega konca. Virena se počasi, skozi vztrajne valove goleakov, prebija proti Almisu. *Čarovnica je neverjetno odporna*. Brez meča in brez moči razmišlja, kako se izvleči iz pasti. Naval goleakov mu daje samo nekaj predaha. *Kako naprej?*

Vsi goleaki v dosegu nehajo napadati mostišča invazijske vojske in viličeva volja jih, v obupu nemoči, požene nad besnečo meašiko. Umetni vojščaki se poženejo v napad s silovito vztrajnostjo slepe pokornosti.

Neutrudno se zaletavajo v ognjeni zid okoli drobnega telesa in se razletavajo ob stiku s sijočim mečem. Virena besno udriha in z mentalnimi lovkami lovi umikajočega Almisa.

Vilinec se skuša izmakniti s portalnim urokom, a mu uspe samo stometrski skok. Virena se med divjim razstavljanjem goleakov zareži:

»Nimaš drv, da bi si podkuril beg na varno? Prihajam! Goleakov bo prej ali slej zmanjkalo.«

Omer nekaj časa opazuje sijaj za skalnatim robom. Goleaki jih naenkrat nehajo napadati in se usmerijo proti tistemu sijaju. *Torej je čas za napad.*

Na tablici se pojavijo utrujeni obrazi jamitov. Dva manjkata. Najprej mu poročajo o stanju. Omer naredi zaključek:

»Torej smo izgubili petino lemikov. Kdor koli vodi vilinsko obrambo, je goleake usmeril proti tistemu sijaju,« in na tablici označi točko dober poldrugi kilometer severneje. »Torej je tisti, ki ukazuje goleakom v stiski, sicer ne bi prekinil napada na mostišče. Napadli bomo s kleščnim manevrom. Zdaj!«

Jamiti potrdijo in takoj ukažejo napad na označeno točko. Najprej se premaknejo pajki, ki se škripajoče poženejo proti skalnatemu robu. Čeprav so videti precej okorni, spretno premagajo zasnežene skale. Kmalu začnejo bljuvati ognjene krogle.

V zavetju pajkov se v napad poženejo tudi lemiki. Omer se začne s kopjem, pripravljenim na strel, prebijati čez skalnati rob. Pajki se kmalu zapletejo v bitko. Z ognjenimi curki in kristalnimi sulicami zasujejo goleake, ki napadajo središče ognjene ujme. Omer prepozna oblegano postavo. *Meašika ... kako dolgo bo zdržala?*

Potem kakšnih dvesto metrov stran zagleda tudi živega vilinca, ki se poskuša izmakniti.

Silovito se požene po zasneženi grapi, spremstvo mu tesno sledi. Ne ozira se na padle tzevoge, mrtve goblinne in naokoli razmetana trupla lemikov jurišnega tarika. V čarobnem vezirju čelade vilinec žari kot svetla luč. Za hip se ustavi in namigne bližnjim spremljevalcem:

»Gremo zgrabit tega vilinca!«

Besno se poženejo proti presenečenemu vilincu.

Almis spozna, da se je znašel v zoprni pasti. Goleakov prehitro zmanjkuje. Meašika jih neusmiljeno razbija, z juga se je vsulo nekaj stotnij s kristalnim orožjem. Srepa odmerja napadajoče lemike v belih oklepih. Pajki se zapodijo stran od obale, da bi preprečili napad novih goleakov. Spogleda se z najbližjo skupino, vsi imajo na sebi bele oklepe in začuti prisotnost magije. *Polni so izdelkov kristalne magije.*

Omer razločno vidi vilinca, dvigne sulico in stisne ročko. Ogenj kristalne magije sikne proti vilincu, ki se za las izmuzne. Med iskanjem zaklona se spretno izogiba strelom spremljevalcev.

Omer se posveti središču peklenskega žarenja, zaskrbljeno spremlja meašiko, ki se besno otepa množice vztrajno napredujočih goleakov. Navkljub vsej silnosti jo stiska ogromno število napadalcev. Okoli razbeljenega stojišča nastaja vse večji kup razbitin. *Bo zdržala?*

V hipu se odloči. Meašika je pomembnejša od osamljenega vilinca in preusmeri težišče napada svojih stotnij proti meašiki, da jo razbremenijo. Čeprav je mogočna, ni vsemogočna.

»Pomagajmo njeni svetosti!« kriči in strelja v goleake. Almis začuti nekaj predaha. Naenkrat ni več tarča. Skoraj vsa kopja s kristalno magijo se usmerijo proti strnjeni falangi goleakov. Bliskovito izkoristi ta trenutek in izvede portalni urok.

Nekaj krogel kristalne magije zadene v prazno.

Omer ob pogledu na pojemajočo luč portalnega uroka ježno stisne ustnice in se približuje mešiki. Goleaki brez prisotnosti vilinca se začnejo umikati.

Pravzaprav to poskušajo storiti, kajti znajdejo se v pasti med lemiki in pajki.

Mešika se končno osvobodi napadalcev in se spogleda z Omerjem:

»Morali bi se posvetiti vilinskemu jakilu. Z umetnimi lemiki bi že sama opravila.«

»Vaša svetost,« se hiti opravičevati, »Vilince bomo že zgrabili. Skrbelo me je za vašo varnost.«

Virena se je trpko odvrnila:

»Hvala za skrb. Naslednjič se raje posvetite vilincem. Z njihovo magijo bom že prišla na kraj.«

Omer se je kratko priklonil:

»Razumem, vaša svetost,« in s koticom očesa opazuje svoje lemike, ki bliskovito naredijo varovalni krog okoli mešike. Zadnji goleaki nemočno padajo pod ognjem kristalne magije.

Virena si oprezno ogleduje kupe razbitih goleakov:

»Vilincem primanjkuje živih lemikov, zato so na to otočje poslali te nerodne spake.«

Omer si ogleduje kose kadeče kovine in staljenega umetnega kamna. Virena stopi do napol staljene glave:

»Tile umetni lemiki so precej slabo izdelani. Primanjkuje jim aurila in drugih kovin, zato niso dovolj hitri in okretni,« in brčne odtrgano kadečo glavo:

»Tudi energije nimajo dovolj za dolgotrajno bojevanje, zato jih naši izvidniki niso odkrili. Škoda, ker je jakil Almis For pobegnil. Lepo bi se podal v zbirko dragocenih ujetnikov.«

Omer se molče razgleduje med kadečimi razbitinami. Večina goleakov je popolnoma raztreščenih. Samo nekaj jih je dovolj ohranjenih, da vzbudijo srh zaradi imitacije vilinskih obrazov.

Stopi do trzajočega goleaka, ki se je sesedel zaradi pomanjkanja energije in ga sune s kopjem:

»Mogoče bi lahko kakšnega ohranjenega vzeli za trofejo.«

Virena se nasloni na vilinčev meč:

»Dobra ideja. Poberite nekaj res dobro ohranjenih in jih pošljite na mojo ladjo.«

Omer pohiti z izvedbo mešikine želje.

Na plažo pristane jate tzevogov. Žar bitke pojenja in se umika v notranjost otoka. Omer dobi na tablico novo nalogo – pripravo desetih razbitin goleakov. Hitro se loti dela. Plažo preleti velika jata tzevogov, namenjena nekam proti osrednjemu otoškemu hribovju.

Virena se obrne k Omerju:

»Vračam se na ladjo. Nadaljujte akcijo.«

Omer se prikloni in opazuje tzevoge, ki vzletijo. Meašikina jata hitro izgine na temnem nebu, piš vetra odnese plahutanje velikih zmajskih kril.

Lemiki čakajo na nadaljnje ukaze.

Jutranja zarja ne prinese nobenega premora. Hendvejski lemiki, oboroženi s kristalnimi sulicami, vztrajno lomijo vse šibkejši odpor vilinskih goleakov. Na nebu se pojavijo nove jate tzevogov, ki obilno pomagajo srdito napadajočim tarikom.

Samo na mostišču orkov in kačjeglavcev so goleaki preprečili napredovanje v notranjost otoka.

Čeprav so orki večkrat poskusili prebiti obroč goleakov, so jih vedno odbili. Brez kristalne magije so goleaki trd oreh tudi za močne orče roke in njihove težke meče. Šele naraščajoča zora novega jutra prinese natančen in srdit napad tzevogov. Goblini jezdec so s kristalnimi puščicami redčili zalogo umetnih lemičkov. Šele tedaj so orki in kačjeglavci znova jurišali na položaje branilcev in prebili že dodobra zrahljano obrambo.

Virena si na veliki mizi ogleduje ostanke ohranjenega goleaka. Spremlja jo samo mladi jamit Yirid Tar. Virena ga je potegnila iz ječe, kajti v želji, da bi opozoril na morebitno past, so ga nadrejeni poslali v začasni pripor.

Yirid se zahvaljuje:

»Hvala, vaša svetost.«

Virena je frknila s prsti:

»Nedisciplina in ugovarjanje poveljujočemu je običajno nagrajena s priporom za hlajenje nediscipline. Redkokdaj, tudi v vašem primeru, pa koristi. Kako ste posumili na past?«

»Opazoval sem gibljive slike izvidnikov in vsake toliko se je pokazal komaj opazen odčitek. Ti komaj vidni znaki so imeli svoj vzorec. Ko sem položaje teh drobnih bleskov povezal, se mi je posvetilo.«

Vireni za hip zastane korak:

»Zakaj tega niso opazili izvidniki?«

»Iskali so močnejše vire. Logično smo pričakovali vsaj nekaj golemov. Goleaki brez golemov so precej slaba obramba.«

»Čakal me je vilinski jakil. Njega ne more zaznati nobena magija,« znova upočasni korak. »Osebnost sem se morala vmešati.«

Yirid zadovoljno pritrdi:

»Tako je gospa. Jakil je mogočen, dokler je zakrit s svojo magijo in manipulira z medrejami goleakov. Orki in kačjeglavci nimajo kristalnega orožja.

Brez pomoči tzevovogov bi jih goleaki z resnim napadom na mostišče poklali ali vrgli nazaj v morje. Trda preizkušnja so tudi za našo novo vojsko. Če ne bi posegli v boj in prisilili jakila v beg, bi bitka za otočje še trajala. Izgube bi šteli v tisočih.«

Virena zadovoljno doda:

»Vaša ideja vgradnje kristalov v opremo običajnih lemikov z vsem, kar omogoča magija, je skrajšalo bitko in zmanjšalo izgube. Resno razmišljamo, da bi tako opremili in dodatno izurili vse hendvejske enote.«

Yirid se je sladkobno nasmehnil:

»Vsi se moramo truditi za zmago carstva.«

»Kaj menite o goleaku? Malce so ga razstavili, da se bolje vidi, iz česa je narejen.«

Mladenič oprezno otipava posamezne dele. Kakšnega vzame v roke, si ga ogleda iz vseh strani, odloži in se zadovoljno zareži:

»Če je to največ, kar lahko vilinci scoprajo, jih lahko napademo že naslednji mogo.«

Virena vrne nasmehne in tarih zaplapola:

»Kaj mislite o izdelavi?«

Yirid prime odlomljeno dlan, jo zavrti v roki in odloži:

»Tale je primer slabe izdelave. Namesto aurila so uporabili jeklo slabše kakovosti in upali na najboljše. Ogledal sem si njihovo delovanje in zdijo se mi precej okorni. Gibalni deli so slabo pripravljeni. Ni problem v magiji, Almis For je vgradil kar spretno postavljeno odločitveno zaporedje. Težava je, ker materiali ne dopuščajo boljših manevrskih lastnosti. Tale primerek,« spusti pogled na razstavljene kose, »je dober samo za dvoboj z orki in kačjeglavci. Težavo predstavljajo samo zaradi množičnosti. Zdi se mi, da je jakil For tvegala kakovost na račun množičnosti. Ognjeni pehoti ne morejo parirati, saj smo jih hitro nadvladali, ko ostanejo brez jakilovega nadzora.«

Virena prikima:

»Samo pri vsakem desetem smo našli magično sulico ali ognjeni meč. Kaj vam to pove?«

Mladenič zaokroži okoli mize in potežka siv kristal:

»Manjka jim kakovostnih kristalov za shranjevanje energije. Če bi meni zaupali obrambo otočja z goleaki, bi vsem vgradil močnejše kristale. Tako pa so za lemike s kristalnimi sulicami samo utrujajoča nadloga.«

Virena se zaziblje na stopalih, roke sklene na hrbtu in vzdihne:

»Almis For je zelo star vilin, starejši od zgodovine, jakil je že preko dva tisoč let. Zagotovo bi bolje utrdil otočje. S svojo prisotnostjo je pokazal, da je pomembno.

A ker vilinska kraljestva nimajo neomejenega dostopa do virov, je storil najboljše, kar je lahko. Prav smo storili, ker smo previdno napadli.«

Yirid prikima:

»Vaša previdnost je rešila mnogo življenj.«

Meašika vzdihne:

»Kot je potrebna vsaka zvezda na zvezdnem svodu, je potrebno vsako bitje v službi Elejlinega carstva.«

20. Ne stopaj na pot brez motiva

Amrokh Gideus stoji pri oknu in opazuje veličastno panoramo Diweje. Naenkrat se sunkovito obrne: »Nisi mogel vedeti za tako perverzno rabo kristalne magije. Še nikoli je niso uporabili tako množično. Dali so jo celo v roke brezkrvnim lemikom. Res nizkotno.«

Almis molče zre nekam mimo gosta in odsotno odvrne:

»Basilei za dosego cilja ni tuja še tako umazana nizkotnost. Z umazano rabo magije so hitro zasedli celotno otočje. V treh dneh sem izgubil deset tisoč nenadomestljivih goleakov. Kako je lahko megšelemska zver tako močna? Nalomila me je kot *muhoga*.«

Amrokh kislo pripomni:

»Verjetno še ne veš.«

»Česa?« pogoltne slino.

»Primarna inkarnacija Trojstva je Onostranstvo.«

Almisu zastane dih. Z obraza izgine še tisto nekaj barve:

»Onostranstvo?«

Nekaj časa zreta en v drugega, kot bi ta beseda obema prinesla presenečenje. Amrokh resno prikima:

»Zaradi zaporedja nekaj nesrečnih naključij se je Trojstvo utelesilo v gostem Onostranstvu.«

Almis nemo zre predse in zgroženo odkima. Amrokh pomirjujoče nadaljuje:

»Zato je toliko pomembneje, da se dokopljem do edinega orožja, ki lahko uniči moč zatabov. Zdaj verjetno razumeš, zakaj sem jim moral odvzeti dragocenosti. Samo lastni veščini in predvsem srečnim naključjem se lahko zahvalim, da sem ušel čarovnici, ki te je tako grdo namlatila,« in malce nagajivo doda. »Gotovo je bila zaradi ukradenega orla še dodatno besna.«

Almis suho vzdihne:

»Raje se zahvali srečnemu naključju, čeprav tudi o tem dvomim. Predvsem me zanima,« zoži pogled, »Kako se misliš dokopati do preostalih dveh kosov orožja? Kako boš dobil sibeta, ki sta v Onostranstvu?« in oprezno navrže. »Kako boš izvedel nadomestek Pemeja? Če sem prav obveščen, imajo dragocenosti moč samo skupaj s Pemejem, ki ga izvede Mešarah iz Onostranstva. Vse skupaj ima smisel samo tam. Tukaj so kristali in prstani samo slabo izdelano okrasje, ki bi ga težko prodal celo na nekdanji Tamraiški tržnici.«

Amrokh nagrbnanči čelo in nejevoljno odvrne:

»Ne skrbi, se bom že dokopal do ostanka dragocenosti. Pemej ima smisel v Onostranstvu, če je primarno telo megšelemskih zveri tukaj. Zdaj je drugače. Megšelemske zveri so tam, torej bo treba izvedbo obreda opraviti tukaj. Se ti to ne zdi to logično?« in znova živčno prestopa. Nemirno vrti sibet s tehagacem. Znova stopi do okna, se obrne in nasloni na zid in tiho zaključí. »Vilinci bomo, ko se dokopljem do vseh dragocenosti, znova zavladali svetu. Znova in za vekomaj. Avantura s kraljestvi smrtnih je bila grda napaka, spočeta iz altruizma.«

Almis sede v udoben fotelj, sklene roke in oprezno opazuje nenavadno nemirnega Amrokha:

»Samo nekaj me pri dragocenostih skrbi.«

Amrokh sunkovito obrne glavo:

»Kaj?«

Almisove blede ustnice se razpotegnejo v sled nasmeha:

»Čarovnica te je spustila. Soočil sem se z njeno močjo. Tvoj beg nima nič skupnega s tvojo močjo ali srečo, kajti brez njenega dovoljenja ne bi daleč prišel. Bojim se, da ti je uspelo, ker je ona tako hotela. Orla si vzel, ker ti je dovolila. Kje imaš zdaj tega orla?«

Amrokh se spomni, kako ga je orel odvrigel dan hoje od Saranomverga in besno odkima:

»Nemogoče. Zakaj bi mi pustila bežati? Moje moči ...«

Almis mu vljudno seže v besedo in zaskrbljeno odvrne:

»Ravno to je najsrhljivejše. Želela je, da so dragocenosti pri tebi. Ta njena želja je življenjskega pomena za Mealkud.«

O bjame jih svetlobni ovoj in meašikina pojava se razblini. Samo delček sekunde bi zamudili in končalo bi se drugače. V naslednjem hipu, ko jim želodec obrne ven in nazaj noter, se znajdejo na peščeni obali ob morju, za njimi se bohota temen gozd s kuliso gora, zavitih v meglene koprene. Vonj po morju boža njihove nosnice.

Lin seže z roko k tlom in čez prste spusti fini pesek:

»Kje smo?«

Tudi Arcus seže v nežen pesek, ga zvedavo presiplje čez dlan in odvrne:

»Nekje na obali Meglene dežele. Če bi se nam čarovnica posvetila samo delček trenutka prej, bi lahko pristali kje v pragozdu ali sredi morja. Poskušal sem nas nameriti kolikor toliko natančno v bližino Oldorske kolonije Mitriar.«

»Mitriar?« vpraša Eldar.

Arcus z dlanjo znova zajame hladen pesek:

»Tukaj nas čarovnica ne bo našla. Za nami je Megleno višavje,« in spusti pesek na tla. »Obala Začaranega morja je predaleč za damejahova čutila. Nad temi kraji lebdi božja milost. Glede na vse, kar smo prestali, potrebujemo malce predaha.«

Lin jezno pihne:

»Kaj pa Amrokh? Ta našalit se je izmuznil.«

Arcus ga potreplja po rami:

»Brez skrbi. Nikamor ne bo ušel. Zdaj je samo razjezil Elejlo, kar mogoče dolgoročno niti ni slabo. Vsaj ne s stališča človeštva. Res je, doživeli smo neuspeh, ne pa poraza. Vsaj mali cilj je dosežen, Elejla se ni dokopala do dragocenosti.

Mogoče smo zadržali bližajočo se invazijo na Shedanijo. Leon peša in mešeli že brusijo nože za zaključno državljansko vojno.

Zaradi Amrokhove akcije se bo Elejlino oko vsaj začasno usmerilo tudi proti Vilincem in njihovemu zidu. Kmalu bomo videli, koliko so beli zidovi res neprebojni,« in se nasmehne. Globoko vdihne aromatičen zrak, napolnjen s soljo. Zazre se proti oddaljenim meglicam odprtega morja.

Valovanje morja se prijetno meša z nežnim šelestenjem listja visokih dreves, ki stegujejo dolge veje vse do ozke peščene plaže. Han se utrujeno sesede na prijetno topla peščena tla in čemerno vzdihne:

»Ne vem, a zdi se mi, da sem edini, ki sem doumel ves razplet. Čarovnica je hotela zgrabiti predvsem mene in prstan na moji

roki,« se pogladi po prstanu. »Okoli vilina se motite. Ušel je, ker je ona tako hotela.«

Arcus se zresni:

»Zakaj tako misliš?«

Han mirno, pravzaprav spokojno nadaljuje:

»Čarovnica je vso moč namenila nam in ne našalitu. Če bi hotela kristale, se ne bi ukvarjala z nami, temveč bi se posvetila bežečemu Amrokhu. Kako je lahko ušel z njenim lastnim orlom? Brez njenega dovoljenja zagotovo ne bi uspel. Sploh se ni ukvarjala z njim, temveč se je posvetila samo nam. Za našalitom se je ozrla samo z enim namenom,« in vse ošine z mračnim pogledom. »Morala se je prepričati, da je srečno ušel. Hotela je mene in predvsem,« se zaskrbljeno pogladi po prstanu, »vladarski prstan Zeolije. Zagotovo je povezan z Elejlino močjo. Spodletelo ji je zaradi nesrečnih lemikov, ki so resnični junaki. S svojo žrtvijo so nam priborili možnost bega. Vsekakor je dosegla vsaj en cilj, recimo mu njen mali cilj,« dramatično zaključí, »Amrokh je s tehagaci v svojem stolpu.«

Eldar besno odkima:

»To ne more biti res! Nemogoče!«

Lin zgroženo zoži pogled:

»V tem ni nobene logike! Čemu bi hotela našalitev pobeg z zmagovitim orožjem? Elejla bi imel z lastništvom kristalov vnaprej dobljeno vojno. Že samo en sabet s tehagacem bi vnaprej odločil vojno, a Amrokhu manjkata samo še dva sabeta in zbirka bo popolna. Ne razumem.«

Arcus molči in razmišlja. Han mrzlično nadaljuje:

»Najbrž gre za kakšno dolgoročno spletko, onkraj našega razumevanja položaja. Mogoče se motim, kar je čisto možno, a vzemimo v zakup mojo misel in ji sledimo. Ne pozabimo, nekje sta še dva sabeta. Brez njiju so tehagaci samo nepomembna bižuterija. Amrokh bo vse moči posvetil iskanju poti v Onostranstvo. Njegov zaupnik je ob zatonu Vesoljnega carstva našel pot v gosti svet, torej ima realno upanje. Z malce sreče se bo dokopal do preostanka dragocenosti. O tem smo že debatirali.«

Na koncu se vplete še čarovnik. Previdno se naveže na Hanove misli:

»Selgeac ima mogoče prav. Zeolski prstan ni navadna bižuterija s pristaniške tržnice. Na drugi strani je Amrokh pomemben velikaš, najverjetnejši bodoči vladar Arimoje.

Še vedno imamo med pogrešanimi predmeti dva sabeta. Pred dvajsetimi leti sta se mi za las izmuznila. Zdaj ju, poleg nas in Vladarja, išče še nekdo tretji. Tako se za tretjino poveča možnost, da mogoče kmalu ne bodo več med iskanimi.

Vilinci so sibeta skrili v Onostranstvo in tamkajšnji ljudje so ju po naključju našli med arheološkimi izkopavanji.«

Han ga prekine:

»Kaj je to arheološko izkopavanje?«

Arcus odvrne:

»To je izkopavanje ostankov starih kultur v Onostranstvu. Naj razložim,« vzdihne in nadaljuje, »Arheologinja,« in s kretnjo prekine Hanovo željo po spraševanju in blago nadaljuje. »Ženska z imenom Mary je na najdišču, ki naj bi za vekomaj ostal skrit, nevede, iz radovednosti, prebrala urok in sprožila niz katastrofalnih dogodkov.

Ena od posledic njene bralne vaje je tudi udejanjenje Elejle v telesu basilea. Sibeta sta, po spletu nesrečnih okoliščin,« otožno spusti pogled v peščena tla, »ponovno izginila. Imel sem ju v dosegu roke. Tam sem bil. Poskušali smo se dokopati do sibetov. Njen tovariš je padel, a ona se je izmuznila in preživela. Od tedaj jo previdno opazujemo. Prej ali slej nas bo pripeljala do dragocenosti. Amrokh ne bo tako tankočuten, če mu uspe vstop v Onostranstvo.«

Eldar in Lin odkimavata. Gozdar besno reče:

»Zakaj je Vladar izpustil iz rok dobljeno zmago nad Mešarahom? S posedovanjem tehagacev bi postal Mešarah samo ena od tragičnih figur novejše zgodovine. Oba izginula sibeta bi postala zgolj nepomembni okras. Ta račun se ne izteče. Pomen zeolskega prstana gor ali dol, zakaj nam je Vladar pustil možnost?«

Arcus se namrdne:

»Mogoče ima basilea kakšno dodatno znanje o vsem tem in nas želi prevarati. Vem samo nekaj,« in mračno pribije. »Moramo se pripraviti na vojno v vseh dimenzijah, na vseh področjih in v vseh oblikah. Tudi mene skrbi, ker si Elejla ni prisvojil tehagacev. Virena bi morala samo zažvižgati in orel bi ji Amrokha odvrigel pred nogami. Čeprav je mogočen čarovnik, ne zna leteti.«

Arcus se zazre v mirno gladino morja. *Mogoče je ta razplet najboljše, kar je možno v danih okoliščinah. Če se Mešarah dokoplje do dragocenosti in se namesto za Pemej odloči za agresivnejši nastop na Zahodu, bomo Amrokhu hvaležni za njegovo krajo. Mogoče je za zdaj res najboljše, da so dragocenosti v črnem rešmeagovem stolpu.*

Tudi Eldar se zazre v oddaljen horizont:

»To bo vojna spletk ...«

~ KONEC ~

Pesem stvarnikov

O Gospod neskončni stvarnik,
Mati vseh oblik,
Zahvaljujemo se ti za telo te zemlje,
Hvaljen bodi za izkušnjo krvi in mesa,
Bodi samo Volja tvoja.

O Gospod, Elahala veličastja,
Kadešah je tvoj dvor,
Naj me milost vodi čez vode Alisse,
Naj grem čist do brodarja Abadona,
Bodi samo Volja tvoja.

O Gospod, oče vsega,
Daj, razkrij nam skrito mater,
Saj otroci vsi sinovi so Megšelema,
Saj otroci vsi hčere so Kadešaha.
Tako bodi samo Volja tvoja.

Megleni zaliv z Meglono deželo in Mitriarjem ↓

DODATKI

Slovar za razjasnitev nekaterih pojmov

Abadon – Brezno duš, nebeški vrtinec, ki požre nečiste ali neočiščene duše.

Alissa – Rajska reka, ki ločuje Kadešah od brezna Abadona. Na nebu se tako imenuje trak galaktičnega rokava, ki objema celotno nebo kot megličast trak.

Auril – zelo redka kovina – izjemno lahka, trdna in prožna. za pridobivanje ej potrebna precejšnja veščina. Bistvo priprave je v natančnih recepturah. Pridelavo obvladajo vilini in škratje. Edini dosegljivi rudniki so v deželah škratov in v Dilualu. Na vzhodu sta dva velika rudnika, ki sta pod nadzorom Božanskega carstva.

Basilea – brezspolni samostalnik, oznaka za vladarja (carja) vzhoda, predstavlja utelešenje Elejle.

Bemej – zemljiški vladar v Medalarju (hesed malahid)

Berekoh – posebna palica, ki s pomočjo uroka s toploto usmerja nosilca po pravi poti.

Berek oezed et'šaeviz – Klic k orožju in bojnem duhu lahko prevedemo ta zeolski bojni klic.

Brezkrvni – ljudje in drugi, rojeni brez svobodnjaškega statusa. Slabšalno za vse brez plemenitega porekla in obča žaljivka za kogar koli.

Cahat – Carska vojaška enota, šteje okoli 6000 orkov, kačjeglavcev ali goblinov.

Cahatok – poveljniški oziroma stražarski odred. Običajno šteje med 700 in 1000 posebej vzgojenih orkov in vsaj 100 Set'Arusov.

Cesarstvo Shedanija – dedič nekdanjega Svetovnega cesarstva. Po padcu nekdanjega Vesoljnega carstva se Svetovno cesarstvo ni nikoli več obnovilo v nekdanjih mejah. Zunaj so ostali vilinci, škratje, edamiti, celoten vzhod in večji del človeških dežel. Kljub vsemu je šlo do nastanka Božanskega carstva za največje kraljestvo Drugotnosti.

Cipa – vulgarni izraz za prostitutko.

Cipasto – pridevnik samostalnika cipa.

Coprniija – negativni izraz za čarovnijo

Damejah – strašna temeljna sila Megšelega. Vedno sta dva damejaha, eden za aktivno, drugi za pasivno manifestacijo neskončnosti. Teologija damejaha je silno zapletena.

Demešek – temni val, zlo, prihajajoče zlo, ena od oznak za damejahe in kerkeše.

Drugotnost – Popularno ime za **Elem Jered**, splošno pa gre za redko veselje drugačnih vibracij, kot je naše. Eksperimentalno je obstoj tega sveta dokazal jordanski fizik dr. Mohamed Selimi.

Dvorni knez – majordom dvora, položajni naziv, se ne deduje in ga lahko zaseda tudi liberos (napr. Artus Orwen v času Leona Simidala v zadnjih letih Cesarstva Shedanije).

Edemej – vilinska beseda za človeka, **Edemejin** - človeštvo

El – ime za boga, stvarnika, nedoumljivo silo ustvarjanja vsega.

Eleh tasak – Elov edini, eden od nazivov za Mešaraha.

Elahjakil – bog-kraj, bogokralj, vladar, enačen z bogom. Basilea je po pričevanjih vilinskih kronik bogokralj in samemu sebi prvosvečenik. Kot takšen ima absolutno oblast, je predmet čaščenja, odreja religijo, ki ga časti in je najvišji svečenik te religije.

Elejla – Udejanjenje Megšelega, kaosa in nasprotovanja smislu razodetih vesolj. Teologija je silno nedorečena in polna domnevnih interpretacij. V resnici še nobena študija ni dovolj natančno opisala narave udejanjenja Elejle in njene, oziroma njegove vloge. Obstajajo samo splošne teološke študije, ki temeljijo na eni od interpretacij nekakšnega zanikanja Ela (boga).

Elem en šaeviz - svet duhov v vilinski okultni mitologiji. To je podsvet duhovnih vplivov, ponekod ustreza kopreni med Megšelegom in Abadonom. Teologija tega pojma ni čisto jasno razložena.

Elešej – elitni plemeniti gardist. Posebna dedna kasta bojvniškega plemstva.

Eliša – rajsko mesto za bogu zveste ljudi. To posebno mesto je nad Neskončnim drevesom.

Eon – dolgo časovno obdobje

Etir – sile božjega (Elovega) vpliva – etirjev je deset. Etirji imajo dvojno naravo kot vse emanirane stvari pojavnega vesolja. Ena od oblik je aganeal – udejanjen etir, torej etir, ki se spoji z živim telesom in živo dušo.

Falanga – osnovna vojaška enota v večini človeških dežel. Vsaka vsebuje 10 stotnij s po 100 **lemiki**. Falange so lahko konjeniške, lokostrelske, suličarske ali mečevalske, nikoli niso mešane.

Fračica – poniževalni izraz za žensko.

Gladimis – od Gelaja za tretjino daljši meč, dvorezen, izjemno lahek, izdelan iz zeolskega jekla ali aurila.

Goblin – popolnoma neporaščeni dvonogi humanoidi, visoki do 150 cm, nikoli težji od 50 kg, v ustih imajo kot britev ostre samoobnavljajoče zobe. So izjemno vitki s trdimi, a tankimi kostmi. Veljajo za zelo inteligentne, vendar so brez sposobnosti moralnega razmišljanja. Živijo v plemenih, so izjemno spretni pri ročnih delih in okretni v boju. Imajo dar za nabiralništvo.

Gozdarji (Severnjaki izven Zeolije) – maloštevilna človeška rasa, živijo v severnem mejnem pasu pri vilinskem Zidu. Po legendi naj bi bili Gozdarji v človeška smrtna telesa ujete vilinske duše.

Halaja – življenje.

Hašenah – obod Megšelega, vrata v središče Megšelega, tako se imenuje tudi preddverje templja Emen Mabemot na Tarahu. To je tudi nekakšni rajski prostor v religiji Elejle.

Helzes – pleskavici podobna jed. Mleto meso vsaj dveh vrst živali se zmeša z zelišči in soljo ter malo podimi. Najbolj je cenjen quelverški helzes.

Hendveji – ljudstvo izhaja iz Južnega Norogha, kasneje se razširilo še na Severni Norogh in še nekatere dežele. Gre za vojaški narod, zato so odlični vojščaki, hrbtenica vojske Božanskega carstva. Hendveji so mirno asimilirali ljudstva, kamor so se naselili. Čeprav izhajajo iz temnopolte rase, nimajo vsi rodovi enake polti. Severni del poselitve je popolnoma svetlopolt. Hendveji niso rasna, temveč so bolj civilizacijska, jezikovna in tudi politična skupnost. Po nastanku Božanskega carstva so Hendveji hrbtenica vojske.

Herot – naziv za carskega guvernerja. Izhaja še iz časov Vesoljnega carstva, ponovno je prišel v uporabo z nastopom Božanskega carstva. Herot je bil zastopnik basilea in posrednik med lokalnim zemljiškim gospodarjem tezgejem oziroma **jekibom** (kronskim princem, gl.) in basileom ali meašiko.

Hesed malahid – zemljiški vladar, drugi nazivi – bemej, mahdi (Dilual), mešel (Shedanija). Hesed malahidi so imeli lastno vojsko, sodstvo in pravni sistem. S cesarsko ali kraljevo oblastjo so imeli podpisane patente z jasnimi določili o obveznostih in pravicah ter načinu urejanja odnosov.

Ihelot – duh lažnega boga, razodetje lažnega boga, običajno ime za damejaha ali kerkeša.

Ilejet – nočna mora, nočna smrt, zli duh.

Infinito Deus Lux – (latinsko) – neskončna božja luč, pojem okultnega mysticizma. Bog je vsepovsod, je v vsem in vse je del boga (približni pomen).

Ipuia – beda, nizkotnost.

Isitah – poveljniški šotor, v edamitskih deželah vojni štab.

Ismag lemikom – veteran poklicne vojske (preko 15 let službe).

Jablet – hiša, tudi rodbina.

Jakil – kralj, lahko je vladar samostojnega kraljestva ali pa vlada v imenu basilea oz. cesarja. V vilinskih kraljestvih je samostojni kralj, ki del oblasti tradicionalno preda osrednjemu(-i) volilnemu(-i) **rešgeju(-ji)** – kralju ali kraljici.

Jamit – častnik plemiškega porekla (pleidik), poveljnik stotnije, falange, šeledine ali taraga. Naziv jamita dobijo tudi zemljiški plemiči v vojni službi.

Jamska mačkonka – posebna vrsta mačke, ki živi pod zemljo in lovi druge podzemne živali.

Japadok – učitelj, modri prinašalec znanja, v Dilualu so tako imenovali Čuvaje. Gre za častno titulo brez izvršne oblasti. Čuvaji so imeli neformalno avtoriteto.

Jatukamec – temni kraj.

Jefezakah – prapor premirja. **Madei muzuk jefezakah** – plemeniti prinašalec praporja premirja – posebni mirovni kurirji. Vedno so nedotakljivi, najbolj zavrženo dejanje v vojni je uboj Madei muzuk jefezakaha. Vedno ga prinaša najmanj pleidik, saj gre za častno vojno funkcijo. Sprejme ga najmanj jamit plemenitega porekla. Izmenjava pogajalcev je poseben obred.

Jekib – kronski princ Božanskega carstva. Ob vzpostavitvi Božanskega carstva so samostojni vladarji postali vazali basilea. Za razliko od tezgejev so ohranili praktično vso oblast, na vsak polni mogos so prispevali carski tribut in v carsko vojsko prispevali določeno število moških svobodnjakov. Herot na dvoru jekiba je bil zastopnik basilea in ne izvajalec carske oblasti.

Jepazak – Osnovna vojna enota orkov, kačjeglavcev in goblinov. Uporablja se tudi ime horda ali krdelo. Šteje običajno med 6000 in 13.000 oborožencev.

Jepehak – vilinsko ime za vilinski zid, ki ločuje Mealkud,

vilinsko deželo, od preostalega sveta Elem Jereda.

Jogamaj – območje vilinskega zidu, severni, **Jogamajeh** – severni, iz območja za Zidom.

Južnjaki – temnopolto ljudstvo krepke in visoke rasti, iz katerega je pred 3000 leti izšlo tudi ljudstvo Hendvejev.

Kačjeglavci – dvonožni inteligentni plenilski plazilci, živijo v osrednjem in južnem delu vzhoda v kolonijah, imenovanih panji. Izjemno so hitri, močni in vzdržljivi, vendar nedisciplinirani. V organizirano vojsko jih prisili samo posebna magija.

Kadešah – posebno posmrtno mesto, razni viri ga različno opisujejo. Največkrat gre za posmrtni kraj z večno zeleno pokrajino, čez katero tečejo potoki vina iz Južnih kleti in na junake čakajo voljne device.

Kajebid – posebej svet prostor. Osrednji del templja čarovniških redov. Gre tudi za posebej sveti del nebes in je precej nejasen pojem iz vilinske okultne teologije.

Kasad – volilni zbor hesed malahidov in pomembnejših malahidov. Sestane se na osnovi sklica majordoma dvora, vdove kraljice ali na osnovi patenta vsaj polovice hesed malahidov. V letih 570 – 610 je imel pomembno vlogo v nemirnem obdobju Shedanijske zgodovine.

Kašmeug – portalni del templja, vanj imajo vstop samo najvišji svečeniki.

Kavsanje, kavs, fuk, fukanje – vulgarni izrazi za spolni odnos.

Kerkeš – duh Megšelema, obstaja jih šest in še eden, dodatni, skriti kerkeš. Imenuje se tudi skriti kralj. Kerkeš ima dve razvojni fazi – med dvema inkarnacijama Elejle se manifestirajo t.i. ogajec kerkeši, to so posebej močni duhovi, ki se prvenstveno udeležujejo v Onostranstvu (našem svetu) in so sposobni psihične in fizične magije. V času Elejle pa so kerkeši, polno razvite sile, ki prenašajo voljo Elejle v dejavni svet. Tudi njihova teologija je precej zapletena in neraziskana.

Kezarah Healareš – dobessedno – Prepovedana vilinska dežela. **Healareš** je ime za vilinska kraljestva kot zemljepisni pojem.

Konspirativnost, konspiracija – zaupnost, skrivnostnost, zarotniška zaupnost

Kurba – še eden od vulgarnih izrazov za prostitutko (ženska, ki nudi seksualne usluge za denar).

Kurbišče – vulgarna beseda za javno hišo, prostor, kjer se nudijo seksualne usluge za denar. **Vojno kurbišče** – vulgarni izraz za javno hišo, namenjeno vojnemu osebju.

Kus – veliki sablj Jezobi medved, ki prebiva v odmaknjenem visokogorju. Kus je samotarska žival, ki nadzoruje izredno veliko območje.

Lagamej - svečenik iz Onostranstva, konkretno Čuvaji v telesih adamitov.

Lebenoh – manjša luna **Elem Jereda**, od sveta oddaljena povprečno 750.000 km (med 710.000 in 790.000 km), ima premer 800 km. Sveti malce močnejše od Venere, njen sij je rahlo rdečkast.

Lakoš – psu podobna udomačena zver, križanec med dvema vrstama zelo inteligentnih kuščarjev, poraščenih z dolgo sivo dlako. Zelo se naveže na gospodarja in je z njim v nekakšni telepatski povezavi.

Lejif tek en Kedašah, lalec tek en Megšelem, Lejif tjeg elah, lalec tales Elejla. - Kakor v Nebesih, tako v Peklu, Kakor reče Bog, tako nasprotuje Elejla.

Lemkamija – podlež, prevarant, prevara, podlost, v Pogovorščini iluzija, iluzionist, lažna podoba ipd

Lemik – poklicni vojak. Čas služenja med 10 in 25 let, odvisno od dežele. Služijo lahko samo liberosi (svobodnjaki). Napreduje lahko do jamita in pridobi plemiški naziv **pleidik**.

Lemikah – ženske poklicne vojakinje (samo Zeolija)

Liberos – svobodnjak z vsemi državljanskimi pravicami in pravico do svobodnega gibanja in bivanja. Liberosi so večinoma obrtniki, trgovci, pisarji, ponekod sodniki, vojaki, tajniki, komorniki in tudi majordomi ali dvorni knezi.

Limok – prapor medreje, falange ali taraga

Lulek, lulika – morebiti tudi navihan, včasih poniževalni izraz za moški in ženski spolni organ.

Madei, Madeji – plemeniti rod, uporablja se za splošni naziv za zemljiškega vladarja.

Madei muzuk jefezakah – plemeniti prinašalec (prinašalka) premirja, del obreda pred vsako bitko, ko tisti, ki misli, da je močnejši, šibkejšemu ponudi premirje v zameno za določeno koncesijo. Zgodilo se je, in to ne enkrat, srečanje prinašalcev premirja obeh strani.

Magidski kodeks časti – poseben kodeks plemstva. Obvezen je za vse plemstvo. Spoštovalo ga je tudi plemstvo nekdanjega Vesoljnega carstva in spoštuje ga tudi novo Božansko carstvo.

Mahdi – Dilualski (pravzaprav edamitski) zemljiški plemič.

Mahib – poveljnik medreje (legije v Dilualu), včasih taraga (kohorte v Dilualu) ali pomemben vojni položaj, pripada samo pripadnikom malahidskih ali hesed malahidskih družin

Mahib tekagot – vojni guverner, vojni poveljnik območja, razglašena za vojno območje

Malahid – plemski naziv, vazalni vladar, ki mu vlada hesed malahid. Ima samo svojo vojsko, s katero se mora odzvati na hesed malahidovo zahtevo. Malahid ima v posesti zemljo, mesto in

pripadajoče vasi.

Marijin red iz Magdale – Marijin red iz Magdale je nastal ob smrti Jezusa Kristusa. Red je častil resnično božanstvo ravnotežja *pravice in veselja* Elejlo, ki naj bi se utelesil v novem rojstvu Marije Magdalene. PO njihovi legendi naj bi bila Marija Magdalena utelešenje Elejle, razodetja veselja in radosti.

Mašag, masag – sklicni vojak, rezervist, služijo od malahida ali hesed malahida določeni podaniki posamezne zemljiške posesti. Izvzeti so samo liberosi.

Mazob – velika carska bojna enota. Šteje 10 do 12 cahatov in še nekaj podpornih enot. Skupaj ima običajno 60.000 do 80.000 vojakov.

Mealkud – Kraljestva, ime za vilinska kraljestva.

Meašika – naziv za kronsko princeso vzhoda. Gre za t.i. svetokrvno plemstvo, saj je pripadnicam priznано božansko poreklo. Zanimivo je, da ni zabeležen noben meašik – moški. Po hierarhiji so meašike takoj za basileo. Tradicionalno sta samo dve meašiki. Povezano je z legendo o dveh stebrih moči. Meašika je udejanjen Damejah, izvršna sila Elejle.

Meb – središče zemljiške posesti, sedež malahidske ali hesed malahidske rodbine. Tudi središče mesta, recimo **Mebeab meb** – staro mestno središče.

Mebanej – vojni štab, plemiško vojno poveljstvo.

Mabemot, mabomet – ledena pustinja, ledena dežela, eno od imen za vilinsko ledeno deželo.

Medreja – vojna enota na vzhodu. Vsaka medreja je sestavljena iz 4 - 6 falang (4000 – 6000 lemikov). Samo v Zeoliji je sestavljena iz 3 ali 4 taragov (4500 – 10.000 lemikov, odvisno od namena). Če je sestavljena iz sklicnih vojakov (nekakšni naborniki), ima 3 falange ali 3 tarage (3000 – 4500 masagov)

Megeš – veličasten – častni naziv.

Megšelem – svet lupin, podsvet, zanikanje obstoja. Središče je za stebroma Mogosa in Lebenoha. Puščava, obrnjena navzdol, je osvetljena s črnim soncem, esenco kaotične sile Elejle. To sonce je vedno v zenitu. Od zahoda proti vzhodu pluje rdeči kristal Lebenoha, a od juga proti severu moder kristal Mogosa. Vsakih 2342 let se kristala Lebenoha, Mogosa in črno solne pokrijejo in to je čas Vesoljnega mrka, takrat se lahko Elejla udejanji v dejavnem svetu s pomočjo posebnega obreda.

Megošes – velik, velika.

MeI'Arud – legendarni hrib sredi Wendenburga, kjer na umetni izravnavi stoji pravljična cesarska palača.

Mešahašim en elahala – razodet skozi živega boga – Mešarah.

Mešeah – sveti duh, koprana nad udejanjenim vesoljem.

Mešel (1) – zemljiški vazal, najvišje plemstvo Cesarstva Shedanija. Mešel je neposredni vladar svojemu ozemlju, cesar ima samo posredno, silno omejeno pogodbeno oblast.

Mešel (2) – splošna oznaka za glavarja rodbine.

Mešiah – sestavljen in odposlan, enkratna emanacija živega boga Elahale, imenovana tudi **Mešarah**.

Mešuvat – Praznina, vesoljna praznina, mistična puščava, ki obkroža temno jedro Megšelema.

Jakil mešuvat – kralj praznina, skriti kerkeš, njegova vloga je silno nejasna in teologija Elejle o skritem kralju praznine ne pove ničesar. V tem kontekstu je vloga skritega kerkeša - **jakil mešuvat**, skriti kralj. Strokovnjaki si še danes niso na jasnem o naravi obeh vlog.

Modrokrvno plemstvo – hesed malahidi, malahidi in pleidiki. Višji status ima samo pripadnik cesarske rodbine, ki se imenuje **svetokrvni**. V legendarnih časih Zlatega eona je bil vsak svetokrvni polvilinske krvi, saj je bil potomec vilinske kraljice in človeškega kralja.

Mogos – ime največje lune in časovna enota od enega do drugega polnega mogosa, ki traja 29 dni. Mogos je malce večji od naše Lune (premer 3900 km), a tudi malce dlje (med 378.000 – 420.000 km). Sveti slabo petino močnejše od naše Lune.

Moloh – mistična tema, odsotnost bivanja

Muzuk (mazok) – nosilec limoka. Medreja ima 3 muzuke, tarag (falanga, kohorta) pa enega.

Našalit – izdajalec, najpodlejša vrsta izdajalca.

Naerikh – veščina v mističnem smislu.

Nemrtvi lord – kerkeš v Drugotnosti. To je bitje, ki živi v mrtvem telesu, pravzaprav balzamiranem telesu. Običajno sta dva nemrtva lorda, ki sta posrednika med meašiko in velikansko armado nadzorovanih bitij.

Nerazdevičene device – vulgarni izraz za ženske, ki še niso imele spolnih odnosov.

Nešezea saehir – talismani luči, ki jih upravlja nosilec tehagacev in sibetov.

Ogajec kerkeš – zametek kerkeša, udejanjenje entitete Megšelema v dejavnem svetu s pomočjo posebnega rituala, zapisanega v Sehir Jeredu, knjigi magije, ki jo je posedoval Marijin red iz Magdale.

Olam Ashia – hebr. Dejavni svet. Označuje udejanjenje zemeljskega principa, v tetragramatonu (četeroslovju – IHVH) ustreza zadnji Hei (H). Pomemben element kabalistične okultne teologije in mistike.

Omeag – izjemno tanek in lahek aurilski meč, posebnost Gozdnih vilincev

Onostranci – tako ljudje in ostali v Drugotnosti imenujejo ljudi našega gostega vesolja.

Orki – obstajata dve vrsti orkov. Eni so umetno vzgojeni, a drugi so naravni, živeči v plemenskih skupnostih. Orčji poglavar telepatsko usmerja svoje pleme, vendar je tudi sam dovzeten za vplive magije. Naravni orki živijo na vzhodu Svetovne celine Elem Jereda. Zaradi slabo razvitih glasilk govorijo popačeno obredno viliščino. Veliko večino suženjske delovne sile v človeških deželah predstavljajo orčji sužnji. Orčje samice služijo kot spolne sužnje.

Telesno so podobni neandertalcem, le da so visoki okoli 2 m in imajo krepkejša kosti. Njihova telesa so svetlopolta, so neporaščena, razen las na glavi in obrvi. Zaradi svetle polti so precej občutljivi na sončno svetlobo in so naravno nočna bitja. Samo primerno zaščiteni (oblečeni) lahko živijo in delajo tudi na odprtem soncu.

Pahad – redar, mestna policija, namenjena vzdrževanja miru in reda v mestih in večjih naseljih.

Pankrt – ponižujoč izraz, pravzaprav vulgarizem za nezakonskega otroka. Če želiš nekoga užaliti, mu rečeš pankrt ... Plemeniti možje in žene ne uporabljajo te besede.

Peměj – obred, ki ga izvede Mešarah, ko ima vse tri tehgace s sibeti. S pemejem zlomi moč zatabov in podre ravnotežje udejanjenih sil Megšelega.

Plead – izjemno močan in vzdržljiv vilinski konj, za okoli tretjino večji od običajnega konja. Največja hitrost, ki jo ta konj razvije, je 150 km/h, a s posebno vilinsko hrano lahko v 10 urah premaga 700 km. Nobeno bitje na nogah ni vzdržljivejše in hitrejša.

Pleidik – vojni plemiški naziv, lahko je deden ali položajni, kamor napreduje posebej zaslužen svobodnjak (liberos). Pleidik izjemoma poseduje zemljo, običajno opravlja upravne, sodne in podobne naloge v službi malahida ali hesed malahida.

Podlasnik – drobna gozdna zver z dolgim repom, ki vedno lovi iz zasede, krade večjim kose plena in je vedno prikrita.

Podriznica – mrhovinarski glodavec.

Prasavec – prašičevniku podobna žival s kratko dlako, brez oklov in teža med 100 in 130 kg. Divje vrste živijo v večjih krdelih samo v odročni divjini, saj so običajen cilj lovskih odprav plemstva.

Prašičevnik – žival z dolgo dlako in z okli, pri odraslih samcih so dolgi do 50 cm, obstaja udomačena in divja vrsta. Odrasla žival lahko tehta do 350 kg. Mladič se zlahka udomači, v divjini živijo v krdelih, ki jih vodi alfa samec.

Gorski prašičevnik pozimi dobi belo dolgo dlako, je lahko z do 80 cm velikimi dvojnimi okli težek do 750 kg in vsako pomlad odvrže dlako, ki jo ponekod uporabljajo kot volno.

Prstanov stolp – poseben stolp v gradu zeolskega grofa, kjer je v posebej zastraženi sobi znamenit zeolski vladarski prstan, ki ima po legendi magijske moči. Prstanov stolp in samo prstanovo sobo varuje šeledina Prstanove straže.

Prstanova straža – posebna elitna šeledina, izurjena za varovanje skrivnostnega grofovskega prstana Zeolije. Šeledina je tudi osebna grofova garda. Kamor gresta prstan in grof, tam gre Prstanova straža.

Raeg – tujec

Radag – vojna enota

Rašmaob – kristal portala duš, ki s pomočjo uroka prevede vibracije našega veselja v veselje Drugotnosti (in obratno na drugi strani)

Rešgea – vilinska kraljica, naziv svetovne vilinske kraljice, po padcu naziv za vladarico Mealkuda (vilinsko kraljestvo).

Rekop – oddelek. Običajno šteje 15 do 25 ljudi (pahadov, lemikov ali mašagov)

Rešgeo – kralj, konkretno vilinski kralj

Rešmeag – vilinski zemljiški vladar in čarovnik. Vlada iz osrednjega mesta svoje grofije.

Sadmejo - spec. vilinščina - stolp, mestni stolp, vilinski stolp.

Sagenuš – čarovniški gospodar, mojster reda. Arcus je edini živi mojster reda. Sagenuši so izginili ob padcu Svetovnega cesarstva zaradi oportunistične poklonitve vladarju vzhoda.

Sahameit – eden od nazivov basilea.

Saog – plemič, pomembnež, imenitnik, tudi vilinski mestni plemič.

Segvuc – sramotenje, zaničevanje, zaničevan, preklet. **Segvec** **Ithos** - poniževalni izraz za nasprotnega poveljnika.

Set'Arus – z magijo zatabov ustvarjeni izjemno močni, izurjeni in vzdržljivi vojaki, ki ne čutijo bolečine, nimajo čustev, morale in vesti. Upravljajo jih z magijo. V južni orkovščini beseda pomeni ljubka nemoč.

Sibet – prstan moči, nosilec tehagaca in prevodnik energij.

Sranje – vulgarni izraz za fekalije, nekaj negativnega, beseda se uporabi za ilustracijo misli.

Svetokrvni – božansko poreklo rodbine. Pripadajo ji samo bratje, sinovi, sestre in hčerke cesarja, pripadnika rodbine Simidalov. Svetokrvni dedujejo samo cesarjevi otroci, a otroci svetokrvnih sorodnikov ne.

Šadas – pripadnik kaste vrhunskih morilcev.

Šarok – odpadnik.

Šaeleam – preddverje božje palače duha.

Šea – hči.

Šelaj saganuša Ešeje –Vladar Reda Ognja; vsak magijski red je imel svojega vladarja, ki je imel pravice in moč zemljiških vazalov.

Šeledina – vojaška enota v Zeoliji.

Šelgeac – naslednik dednega plemiškega naslova.

Šerek – velika zver južnih pokrajin, glavni plenilec, visok do 2 m, dolg 5 m, težak okoli 1 tone, lovi v krdelu.

Šop pičkovja – vulgarni izraz za množico spolnih partneric. V nekaterih kulturah je običaj, da ima mož več žena, ki jim mora enakomerno namenjati svojo pozornost.

Tabapet at en'jesodeg salajeh en'sešet golateh mešit tek maebi - Čas je neskončen krog s točko večnega zdaj v središču – pomembna ideja vilinske okultne teologije.

Taghea – ozemlje, dežela.

Tahog – veličastni, prevzvišeni, častni naziv v Dilualu. Uporabljal se je redko in predvsem med pogovori višjega plemstva.

Takpet – gospod, gospodar, splošni naziv za pomembnega poveljnika ali zemljiškega gospodarja. V glavnem se beseda uporablja na Vzhodu.

Takpo Seagemin – poglavar Gozdarjev. Seagmin je starodavno ime za skrivnostno pleme Gozdarjev.

Tarag – vojna enota v Zeoliji in še nekaterih deželah. Tarag je običajno mešana enota, sestavljena iz 3 – 5 **šeledin** (manjša vpojna enota s 5 stotnijami, torej 500 lemiki), kar skupaj zneso okoli 1500 – 2500 **lemikov** (profesionalnih vojakov). V večini dežel imajo **falange** s po 10 stotnijami.

Tarih – Posebna tančica, ki pokriva obraz plemenitih žensk v nekaterih vzhodnih deželah. V času Vesoljnega in kasneje Božanskega carstva je bil tarih del obleke najvišjih princes – **meašik**.

Tarik – bojna enota Vzhoda z okoli 1500 vojščaki. Tarik je običajno sestavljen iz 15 stotnij. V to vrsto bojne enote so organizirane kvalitetnejše enote (Set'Arusi, Hendveji in drugi), redkokdaj tudi orki ali kačjeglavci.

Taveakem, tezgej –vazalni plemiči Vzhoda.

Tebham – prenos oblasti, konkretno prenos cesarske ali kraljevske oblasti na **šelgeaca**, naslednika. S prenosom se novemu vladarju omogoči avtoriteta in potrdi kontinuiteta nasledstva. Običajno sin deduje od očeta, v izjemnih primerih pa posinovljenec.

Tecešec vet jediz – pozornost in prepoznavanje. Duhovna vrlina, nujno potrebna pri vsakršnemu duhovnemu napredovanju. Iz tega izhaja znamenito pravilo - **Lei tecešet vet jedis** – bodi pozoren in prepozna.

Tegešaz – vilinski zemljiški plemič. Pogovorno uporabljajo tudi besedo **saog**, običajno za poimenovanje vilinskega mestnega plemiča (gl.).

Teh – prapor, vojna zastava.

Tehagac – trije kristal moči, nujni so vsi trije s sibeti za izvedbo Pemeja, ko se na novo vzpostavi vesoljni red skozi žrtev nosilca. Vsakemu tehagacu ustreza še prstan sibet. Sibet je namenjen udejanjenju energije tehagaca iz Onostranstva v Drugotnost, kar je bistvo obreda Pemej.

Tenemija eiša – čarovnik ognja. Arcus je bil edini pripadnik tega čarovniškega ceha.

Termogled – izum magije Božanskega carstva; gre za optično napravo, ki omogoča gledanje celo različnih bioenergetskih frekvenc (poleg svetlobe, UV in IR).

Tevapat – portal za potovanje. Uporablja se za premagovanje velikih razdalj.

Tezgei, tezgej – vazalni vladar na vzhodu, ustreznica cesarskemu **mešelu** ali medalarskemu **bemeju**, čeprav je imel malce manj oblasti. **Tezgei** je imel manj avtonomije od **jekiba** (gl.). **Herot** (gl.) je imel s svojim uradom določene pristojnosti, zlasti na področju sodne oblasti in vpoklica za vojno. **Herot** je lahko celo zamenjal tezgeja.

Tezijeam – nekakšen vinjak, pomešan z izvlečkom dimne zeli (THC).

Tibamet – še en izraz za dvornega upravnika, mojordoma, dvornega kneza.

Tijae – protokolarni garant zvestobe. V ožje spremstvo plemenitega gosta, ki je po rangi nad gostiteljem, se pošlje kakšnega sorodnika gostitelja, ki je simbolni garant zvestobe in varnosti.

Tekmek – ničvredni, nečastni.

Tibmet – dvorni knez, majordom, dvorni upravnik. V starem cesarstvu je lahko to vlogo prevzel najmanj malahid zaupne hiše.

Tišapaš – svet lupin, lupine Megšelega, točke požiranja energije, jemanje življenja. Simbolna shema pozna deset tišapašev, antipodov desetim etirjem. Tišapaši naj bi obstajali **trenutek za trenutkom zdaj**. Minuli čas se prelije v tišapaše.

Tokomaš - spec.: plemeniti hendvejski višji častnik.

Trahi - spec.: hendvejski vojni poveljnik

Tramakoš – hendvejski vojni in zemljiški plemič.

Tzevog – zmaj, obstaja več vrst, vsi so proizvod magije.

Uteš – velika, volku podobna zver, vedno živi v tropu med 15 in 35 živali. Trop vodi alfa samec.

Velika hiša – v nekdanjem Medalarju izraz za hesed malahidsko rodbino.

Vojno fukališče, kurbišče – vulgarni izraz za javno hišo, namenjeno vojski. Vsak vojni pohod so spremljale potujoče javne hiše s prostitutkami in prostituti.

Zaroštiljati – naredi raženj, peči na vrtečem ražnju

Zatab – talismani Elejline zemeljske moči.

Zemljožerka – veliki glodavec, ki živi pod zemljo. Žival živi v velikih kolonijah, ki si naredijo zapleten sistem rogov.

Zeolija – najzahodnejša grofija Kraljevine Medalar, ki je propadla v t.i. Medalarski vojni.

Zeolski rjavec – izjemno vzdržljiv, zvest in močan konj. Pokrit je z malce daljšo rjavo dlako in na nosu imajo samci 20 cm dolg rog. Samci so za 30 cm višji od samic, ki niso dobre jezdne živali, so pa toliko boljše vlečne.

Zeolski vladarski prstan – O njem kroži veliko legend. Gre za vilinski prstan iz časov pred Svetovnim cesarstvom. Samo nosilec tega prstana je samo zeolski bemej (zemljiški vladar) in mora biti zeolske plemiške krvi.

Zimnik – v Starem cesarstvu pomembno trgovsko križišče. Po padcu Vesoljnega carstva se ne vrne v objem človeških kraljestev. Obstane kot središče trgovine redko naseljenih dežel zahoda.

Žensko mednožje – vulgarni izraz za ženske spolne organe.

Božansko carstvo

Božansko carstvo se je skoraj brez nasilja vzpostavilo v izredno kratkem času. Leta 2085 še ni bilo nobenega sledu o njem, a deset let kasneje je vladalo celemu Vzhodu in trčilo ob meje Shedanije in Medalarja. Hitro je začelo trgati kose Medalarja, najšibkejšega sosedu, ki je zaradi notranjih razmerij med velikimi hišami skoraj brez boja izgubljal plodno ravnico.

Božansko carstvo pri svojem širjenju po vhodnih deželah ni uporabljalo nasilja. Edino vojna epizoda je bilo nekaj bitk med Južnim in Severnim Noroghom, ki pa so se končale s hitro zmago severa. Hendveji severa in juga so v novi oblasti Kandarja videli priložnost za nov razcvet. Božanski car je premeteno omogočil razcvet trgovine in razvoj različnih čudes na osnovi kristalne magije.

Božansko carstvo je sestavljeno iz precej samostojnih kraljestev, **tegrapatov**, ki jim vladajo **jekibi**. To so naslednje dežele:

- Gef Orssul, ki mu vladajo Orssulski gospodarji.
- Ceodija, ki mu vladajo Ceodi.
- Handzar, ki mu vladajo Uluraški gospodarji.
- Severni Norogh, ki mu vlada hendvejska dinastija Noroghi.
- Južni Norogh, ki mu vlada južnjaška dinastija Altarcev.
- Mealkud Sonoroda – carska dežela pod neposredno basileino oblastjo.

Po zasedbi Medalarja se je razširil Gef Orssul, Zalaben je postal magabeh Sonorode, a nova Zeolija del Zalabena. Določeni deli Medalarja so postali suženjska dežela pod neposredno oblastjo carskega herota. Najhuje se je godilo delu Zeolije.

Ob koncu 2098 je bilo Božanskemu carstvu, konkretno melakudu Sonoroda, priključeno še otočje Almandra.

Vesoljno carstvo je na začetku novega tisočletja razpolagalo z nepredstavljivo obsežno vojno silo.

Na osnovi zbranih podatkov, ki temeljijo na zelo natančnih evidencah **hogatemijev** (hogatemi - carski uradnik), lahko podamo oceno vojnih sredstev v prvih dneh leta 2100:

- 2.000.000 orkov, kačjeglavcev in goblinov.
- 550.000 hendvejskih lemikov, od tega 25.000 v ognjeni pehoti - kot del novih kombiniranih bojnih enot.
- 450.000 lemikov drugih človeških dežel (Severnjaki, Nižinci in Južnjaki).
- 2500 tzevogov vseh velikosti.
- 55 ladij za prevoz velikih kristalnih čolnov in tzevogov (vse na kristalni pogon).
- 150 velikih bojnih ladij na kristalni pogon.
- 550 drugih ladij na kristalni pogon.
- 600 večjih običajnih ladij.
- 4500 ognjenih kočij.
- 2400 jeklenih pajkov.

Cesarstvo Shedanija je imelo s preostalimi človeškimi kraljestvi samo manjši del te sile. Medalar je bil izločen v nekaj mogosih leta 2098. Takrat se je pokazala predvsem taktična premoč nove carske vojske. Medalar je v tej kratki vojni izgubil okoli 50.000 lemikov in masagov, a Hendveji, udarna ost carstva, so izgubili le 6.000 lemikov. Skoraj vse izgube so nastale med zasedbo Zeolije.

Gef Orssul

Gef Orssul je kot zaključena dežela izginil ob zlomu Vesoljnega carstva. Kasneje je nastalo in tudi izginilo nekaj mestnih grofij. Gef Orssul je bil od začetka 2. tisočletja samo največja grofija na redko naseljenem območju. Šele na začetku 3. tisočletja se je ohlapna zveza malce povezala in sredi leta 2092 je postala del Božanskega carstva. Pandrog Orssulski je postal tezgej in leta 2098 še carski *jekib* Gef Orssula.

Handzar

Handzar je obstal tudi po padcu Vesoljnega carstva, a so ga med začasno zasedbo na začetku 6. stoletja uničile in popolnoma opustošile cesarske vojske. Dežela si ni opomogla naslednjih 1000 let. Šele v 16. in 17. stoletju n.e. se je vzpostavilo nekaj mestnih držav, ki so se leta 2094 povezale v Handzar in postale del Božanskega carstva. Deželi vlada carski *jekib* Arnam Ulurak.

Ceodija

Ceodija je v zmanjšanem obsegu preživela padec Vesoljnega carstva. V 12. in 13. stoletju je celo vladala delu Sonorode, a je otočje zapustila konec 13. stoletja. Ceodija se je razširila na nekaj otokov in ohranila nekaj trgovine celo z vilinskim kraljestvom Diweja. V 14. stoletju je Ceodija začasno razpadla na dva dela, saj se je odcepilo veliko mesto Dar'Welleia, a je Taniq Ceod v 16. stoletju dosegel vnovično družitev. Kasneje, v 18. stoletju, se je Ceodija zapletla v niz kratkih, a srditih vojn s Severnim Noroghom, vse so se končale brez posebnega zmagovalca.

Ceodija je že leta 2087 kot prva postala del Božanskega carstva, vladar Ganor Ceod je leta 2088 postal *jekib* in je vse do leta 2098 formalno vladal tudi Gef Orssulu.

Severni Norogh

Severni Norogh je samo za nekaj desetletij preživel padec Vesoljnega carstva. V 6. stoletju je velik del zasedlo cesarstvo Shedanija, kasneje pa je celotno območje životarilo po pustošenjih, zaporedju slabih letin in bolezni. Šele na začetku 12. stoletja n.e. se je vzpostavila ohlapna zveza, ki so jo podpirali klani Hendvejev. Severni Norogh je v 19. stoletju trdno združil Lanin Norogh, čudežno preživeli potomec nekdanje vladarske družine. Prestolnica je postal ostanek nekdanje prestolnice Los Norogh, ki ga je novi vladar obnovil. Leta 2090 je dežela postala del hitro rastočega Božanskega carstva. Lanin VII. Norogh je še istega leta postal *jekib* in pomagal k pripojitvi Južnega Norogha.

Južni Norogh

Južni Norogh se je po padcu Vesoljnega carstva ohranil še skoraj 200 let, potem je počasi razpadel, izgubil je severnejše posesti. Južni del se je konec 12. in na začetku 13. stoletja zapletel v vojno s cesarstvom Shedanija, ki se je končala s premirjem in brez odločilnega zmagovalca.

Dežela je bila bolj ali manj od 15. stoletja razdeljena na severni hendvejski in južni del, ki so mu vladali temnopolti Južnjaki. Občasno je prihajalo do sporov, vojn in potem miru, dokler leta 2095 niso v severni del vstopili tezgeji Severnega Norogha z vojsko. Skoraj sočasno se je v Itwghu izkrcala mešaška s krvno gardo in brez boja zasedla prestolnico Altaro. Dežela se je priključila Božanskemu carstvu in Hanrik III Altarski je leta 2097 postal carski *jekib*.

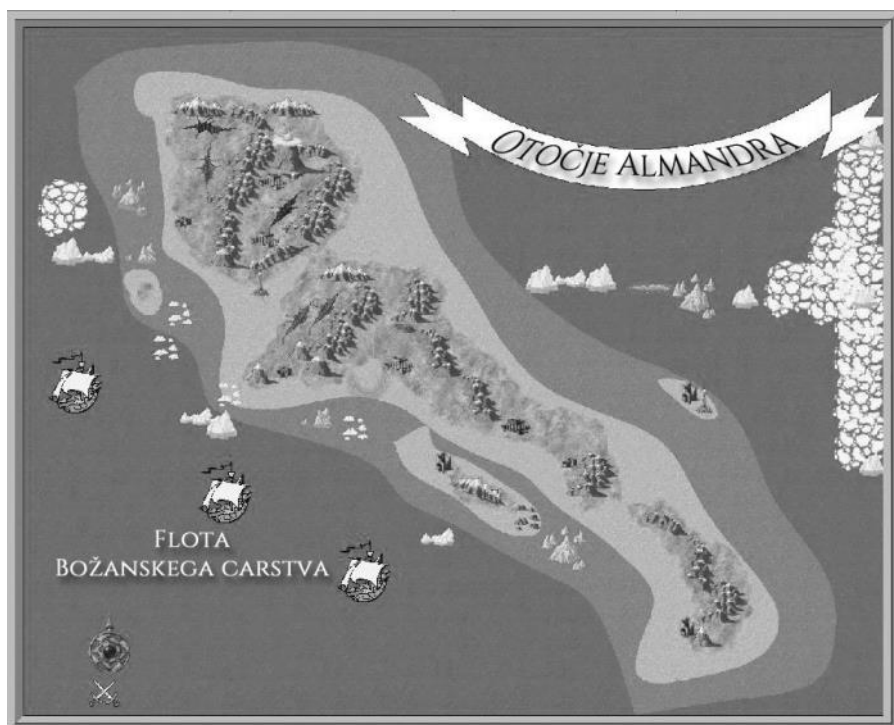
Sonoroda

Po padcu Vesoljnega carstva je oblast prevzel malahid Tarin Sonorodski in se soočil z odporom ostankov carske oblasti. Poleg krvave vojne je deželo prizadelo zaporedje hudih nesreč. Kanadar je bil požgan in velik del prebivalstva se je umaknil na celino.

Preživeli rodbine Sonorode so vladali samo majhnemu obalnemu pasu na jugu glavnega otoka. V 12. in 13. stoletju je delu otočja vladala Ceodija, kasneje je otočje znova postalo samostojno.

Leta 2084 se je v opustošeni palači naselil novi basilea, Božanski car. Dve leti kasneje je bila Sonoroda cvetoča dežela, ki je svojo oblast konec leta 2087 razširila na Ceodijo.

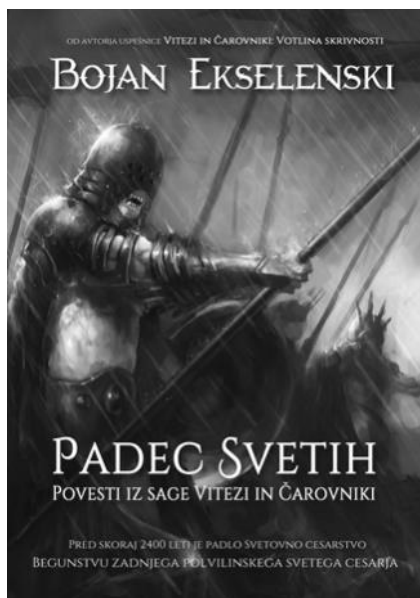
Deželi neposredno vlada basilea Božanski car preko svojega herota Maldana Sonorodskega.

Trilogija o Vesoljnem carstvu

1. del trilogije - začetek
Vesoljnega carstva

2. del trilogije - vrhunec
Vesoljnega carstva

PRIHAJA:

Evangelij iz Languedoca

3. del trilogije - usoda Elejle in
obeh damejahov ...

***Osrednja saga VITEZI IN ČAROVNIKI z vmesnimi
pripovedmi - tetralogija o Mešarahu.***

Predzgodba sage

1. del sage

Vmesna pripoved

2. del sage

PRIHAJA:

Vladavina indigo otrok

3. del osrednje sage

Moja bibliografija

Tiskane knjige:

- Vitezi in Čarovniki - Indigo otroci, 978-961-91614-5-6 (2007)
- Vitezi in Čarovniki - Indigo novi svet, 978-961-92766-8-6 (2011)
- Vitezi in Čarovniki — Votlina skrivnosti, 978-961-93373-0-1 (2012)
- Atlantida: Imperij sončnega boga, 978-961-93676-8-1 (2015)
- Padec svetih: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-5-6 (2016)
- Poezija magije in mistike: Tako je Bog govoril 978-961-93793-6-3 (2016)
- Vzpon Elejle: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-8-7 (2016)
- Vitezi in Čarovniki 1: Vzpon indigo otrok 978-961-93507-8-2 (2016)
- Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (obnovljena) 978-961-94219-2-5 (2017)

Sourednik:

- Zvezdni prah 2012: letni zbir slovenske fikcije, 978-961-269-817-1 (2012)
- Zvezdni prah, Druga galaksija: zbir slovenske fikcije, 978-961-93507-4-4 (2015)

Elektronske knjige:

- Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (2013)
- Vitezi in Čarovniki: Vzpon indigo otrok (2014)
- Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci (2014 - BREZPLAČNO)
- Vitezi in Čarovniki: Zadnji boj Zeolije (2013)
- Vitezi in Čarovniki: Duhovi Aldeverga (2013)
- Vitezi in Čarovniki: Indigo novi svet (2014)
- Rokodelstvo spekulativne fikcije 1 Delavnica kreativnega pisanja za vsakogar(2013)
- Atlantida: Imperij sončnega boga (2015)
- Teorija & Praksa e založništva (2015)
- Poezija magije in mistike: Tako je bog govoril (2015) - poezija
- Povesti od tod in tam (2015) - zbirka kratke proze (BREZPLAČNO)
- Somrak Drugotnosti, Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki (2015)
- Padec svetih: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki (2016)
- Magijska gimnazija Lubiana (2017)

Kontakt

Bojan Ekselenski

bojan.ekselenski@samozalozba.eu

bojan.ekselenski@gmail.com (bolj zasebno)

Spletna stran projekta in knjige:

<http://vitezicarovniki.com>

<http://vitezicarovniki.com/Dodatki/Povesti/SomrakDrugotnosti.html>

(klikni na QR kodo)

Predstavitvena spletna stran:

<http://www.samozalozba.eu>

